MAYSIE GRIEG

Sfidând pericolul

Traducerea şi adaptarea în limba română

de NICOLAE NĂSTASE

ALCRIS

Capitolul 1

Lungită pe nisip, în costum de baie, Lea visa. Briza mării mişca uşor franjurile umbrelei albe, iar dincolo de ea era albastrul intens al mării şi seninul cerului. Numai albastru şi soare. O atmosferă idilică. Visez, se gândi ea, confuză, dacă deschid ochii voi regăsi Londra, cenuşiul, ceaţa, ploaia...

Simţi o atingere pe piele, o mână care o mângâia foarte uşor; tresări şi clipi din ochi. Nu, nu era un vis ci o plajă din Bahamas, cu nisip adevărat, auriu... Dar pe cer se contura chipul unui bărbat. Foarte bronzat, cu ochii strălucitori, tot atât de albaştri ca marea.

- Ce... cine sunteţi? se bâlbâi ea.

- Ah! v-am trezit... îmi pare rău, spuse el zâmbind. în trecere, am aruncat nisip pe dumneavoastră şi voiam să-l scutur... Credeam că m-aţi văzut.

Lea privi în jurul ei. Plaja era aproape pustie... Se aşezase acolo la mijlocul după-amiezii în mulţimea zgomotoasă a celor aflaţi în vacanţă, râsul copiilor care se bălăceau în apă şi exclamaţiile părinţilor care se jucau cu mingea. Si, dintr-o dată, nu mai era nimeni, nici un ţipăt, în afara celor scoase de pescăruşi şi zgomotul uniform al valurilor măturând ţărmul. Cât dormise oare? Automat, îşi ridică braţul pentru a-şi consulta ceasul, dar îşi dădu seama că acesta era în sacoşa de plajă, confecţionată din bumbac roz, ca şi costumul ei de baie.

- Este ora şase, rosti bărbatul, îngenuncheat în faţa ei.

Fără a-i da atenţie, Lea începu să-şi strângă lucrurile. îşi
cumpărase sacoşa şi costumul de la magazinul hotelului. Si cum preţul derizoriu o mirase, vânzătoarea îi explicase că, în calitatea sa de cumnată a directorului, beneficiază de reduceri substanţiale.

- Aţi sosit azi?

Necunoscutul o cerceta amănunţit, fără să-şi ascundă admiraţia. Avea tupeu. Luând flaconul de cremă solară, îi răspunse cu răceală:

- Da.

Deloc descurajat de răspunsul ei laconic, el continuă:

- Lăsaţi-mă să ghicesc... sunteţi englezoaică?

- Ar trebui să vă jucaţi de-a detectivul în altă parte. Sunt grăbită.

Agasată, îşi termină de strâns lucrurile, aplecându-se în faţă, ceea ce făcu însă să-i scoată şi mai mult în evidenţă rotunjimea perfectă a sânilor. Bărbatul îi privi cu îndrăzneală:

- Aţi abuzat de soare, murmură el, de aceea sunteţi irascibilă. în prima zi, trebuie să fiţi foarte atentă.

Lea îşi aminti că sora sa îi dăduse exact acelaşi sfat. Dar după lunga şi obositoarea călătorie cu avionul, somnul o doborâse fără să-şi dea seama.

Se ridică şi, fără să-l privească pe necunoscut, se îndreptă spre palmierii care despărţeau plaja de grădinile hotelului. El o urmă imediat.

- Aţi descins la „Lotus“? întrebă el.

Ea clătină din cap. Se va decide, oare, s-o lase în pace? Acum iritată, Lea nu se putu împiedica să nu remarce graţia nonşalantă a mersului şi a gesturilor lui. în plus, minusculul

slip negru îi punea în valoare corpul atletic înnegrit de soare. Locuia oare pe insulă? Fără îndoială. Poate că lucrează pe plajă? Lea reperase deja ceata bronzată a instructorilor care dădeau turiştilor lecţii de surfing sau scufundări submarine. Păreau parcă turnaţi cu toţii din acelaşţi aluat: zâmbetul luminos, dinţii strălucitor de albi, corpul musculos... Motiv ce i-ar face, desigur, geloşi până şi pe cei mai abili seducători londonezi.

- Intenţionaţi să rămâneţi mult timp? insistă el.

Scoase un suspin profund, menit să-i arate că o enerva.

- Cincisprezece zile.

Oare nu înţelegea că o deranja? Aşa s-ar părea, deoarece continuă fără să se lase tulburat:

- „Lotus“ este un hotel excelent. Veniţi pentru prima dată?

- Da!

Mergeau acum pe sub umbra palmierilor. De aici se zărea hotelul de un alb strălucitor în soare. Cu tufele de flori roz pe peluze, ansamblul semăna cu o carte poştală ilustrată, ale cărei

culori fuseseră parcă retuşate. Dar încă de la sosire, Lea plutea în plină irealitate. Avea impresia că se află pe o altă planetă.

- Aţi venit singură? se interesă necunoscutul.

- Poftim?

- Vreau să spun, sunteţi însoţită de cineva?

Tentată mai întâi să mintă, se răzgândi. Dacă şi el
locuieşte la „Lotus“, va descoperi, fără îndoială, mai devreme sau mai târziu, acest lucru.

- Nu, sunt singură. Am nevoie de odihnă. Si de... solitudine...

De data asta va înţelege... se gândi ea, iuţind pasul. în acel moment, o albină ţâşni bâzâind dintr-un tufiş şi se prinse în părul ei. Lea avea groază de insecte. Primul ei gând fu s-o ia la fugă.

- Nu, staţi, nu vă mişcaţi!

Necunoscutul îi opri avântul, luând-o de umeri. Apoi, cu două degete, prinse albina ce se rătăcise în părul ei. După care îi dădu drumul să zboare.

- Nu prezentaţi interes pentru ea, zise el pe un ton ironic. Nu sunteţi genul de floare pe care o caută.

Tremurând încă de teamă, nu se mişcă, dar nici nu ştia ce să spună. în plus, el nu se arăta deloc dispus s-o lase în pace. Apăsarea degetelor lui pe umărul ei gol o tulbura. Dar de ce îi privea cu insistenţă buzele? îşi ima- ginma că nu-i putea citi gândurile? Francheţea brutală a privirii lui spunea, desigur, mult. Altă dată, poate s-ar fi simţit flatată şi ar fi găsit provocatoare privirea sa admirativă. Dar nu mai era posibil după tot ce i se întâmplase cu Phil. Suferise prea mult. N-o va lua iar de la început... Doar cu o săptămână în urmă, izbucnea în lacrimi la fiecare cinci minute! Acum, nu mai dorea decât linişte.

- Feriţi-vă de albinele de aici, spuse el, eliberându-i umărul. înţepătura lor este destul de periculoasă. Poate fi chiar mortală dacă ai inima slabă.

- Inima mea este în ordine.

- Mă bucură să aud acest lucru! începusem să-mi pun unele întrebări.

Fără a da importanţă observaţiei lui cu dublu înţeles, îşi reluă mersul. Da, trebuia să se ferească de aceste albine, pe care sora sa, în lunga enumerare de insecte şi şerpi periculoşi, nu le menţionase. în schimb, cu un zâmbet

maliţios, o pusese în gardă pe Lea în privinţa bărbaţilor de aici. Se pare că mai toţi sunt nişte seducători:

- Fii foarte atentă, încheiase Christine. Contactul cu turiştii pe toată durata sezonului, îi învaţă să fie expeditivi...

- Fii liniştită, răspunsese Lea. Cu mine, n-au nici o şansă.

Vocea calmă şi bine timbrată a necunoscutului o trezi din visare.

- Cum vă numiţi?

- O, dar asta nu vă priveşte!

- Eu mă numesc Nicolas... Nicolas Hunt, se prezentă el, cu gentileţe, după o pauză, pentru a pregăti mai bine efectul.

Lea se opri în pragul hotelului, apoi îi aruncă o privire rapidă peste umăr, înainte de a se întoarce cu faţa spre el.

- Nicolas Hunt? Fotograful?

El dădu încet din cap, afirmativ, iar ea sesiză în ochii lui albaştri o licărire de aroganţă, poate chiar puţin cinism. Nicolas Hunt, fiind cunoscut peste tot în lume, era suficient să-şi spună numele pentru ca toate femeile să i se arunce în braţe! Cele mai mari reviste îşi disputau

fotografiile realizate de el, pentru că Nicolas avea talentul de a descoperi, dincolo de ceea ce se vede, adevărata personalitate a modelelor sale. Femei celebre făceau coadă pentru a avea onoarea să fie fotografiate de Nicolas Hunt...

Si totuşi, pentru a o emoţiona pe Lea, nu era suficient. Fără un cuvânt, îl privi drept în ochi câteva secunde, apoi se răsuci pe călcâie şi intră în hotel. Urcă în fugă în camera sa, fără să întâlnească pe cineva.

Era problema lui dacă şi-a închipuit că, aflându-i numele, îşi va schimba atitudinea faţă de el. Celebrităţile n-o impresionau prea tare. întâlnea aşa ceva în fiecare zi la B.B.C. Dacă prestigiosul Nicolas Hunt îşi căuta o iubită pentru vacanţă, n-avea decât să se adreseze în altă parte. O! Nu-şi făcea nici o grijă din cauza lui. Farmecul şi numele lui trebuia să atragă în jurul lui o suită întreagă de fete frumoase! în definitiv, era în stare de orice, pentru a-şi atinge scopul. Genul de bărbat pe care-l cunoştea bine şi care nu-i inspira decât dispreţ.

întârzie mult sub duş şi îmbrăcă un halat scurt de baie, de un galben aprins. Soarele, cald şi strălucitor în această după-amiază târzie,

inunda grădinile din jurul hotelului. Stătea la fereastră, admirând tufele de flori plantate de-a lungul zidului exterior, când un Ferrari de un roşu aprins apăru pe alee şi ieşi din curte. Lea îl văzu dispărând în viteză pe şosea. La volan, cu părul fluturând, îl recunoscu pe Nicolas Hunt. Zâmbind, îşi spuse că nu-l va revedea niciodată. O scosese pe o listă, după eşecul pe care tocmai îl suferise.

Auzi un ciocănit în uşă.

- Intră! strigă ea surprinsă.

Băiatul de serviciu pe etaj, îmbrăcat în vestă albă, apăru aducând un platou.

- Bună seara, domnişoară Winslow. Prima dumneavoastră baie v-a satisfăcut pe deplin?

- Am adormit pe plajă, spuse ea, râzând. Nici măcar degetul mic nu l-am udat.

El depuse platoul pe o masă joasă.

- Iată ceva ce vă va trezi, domnişoară. Şampanie.

- Dar n-am comandat!

- Şi totuşi, cineva a făcut-o în locul dumneavoastră, o asigură el, destupând sticla. Doriţi şi altceva?

- Nu, mulţumesc. Sora mea mi-a trimis-o? Ce atenţie încântătoare din partea ei!

- Nu, domnişoară. Domnul Hunt...

Spunând acestea, băiatul ieşi, lăsând-o pe Lea privind spre sticla de şampanie. Era oare posibil ca el să nu fi abandonat partida?

De necrezut... Dar cum să refuze, acum? Prea târziu. îşi turnă în pahar şi sorbi o înghiţitură. într-adevăr, delicioasă...

încăpăţânatul ăsta de Nicolas Hunt era, într-adevăr, un expert... Terminând de băut primul pahar, îşi mai turnă încă unul. îi oferise o şampanie excepţională. Ei şi? Era problema lui, deoarece, din partea ei nu va obţine nimic. Dacă îl va mai revedea vreodată, îi va mulţumi politicos şi atât.

Deocamdată, savura şampania, plimbându-se prin cameră de colo-colo, îmbrăcată în acelaşi halat şi cu picioarele goale. Deodată, sună teleofnul. Ea ridică receptorul:

- Alo?

- Lea? Edward ne invită să cinăm afară, în cinstea venirii tale. Nu eşti cumva prea obosită?

Era ciudat, dar tonul energic şi vesel al surorii sale suna fals...

Degeaba era Edward directorul „Lotusului“, el se baza în întregime pe soţia sa pentru a asigura buna funcţionare a acestuia. în ceea ce-l privea,

prefera să se ocupe de distracţiile pe care hotelul le oferea clienţilor, organizând spectacole de cabaret şi supraveghindu-i pe instructori şi pe cei ce se ocupau cu amenajarea plajei. împreună, ei formau o echipă dinamică şi eficientă, dar Lea se întreba uneori dacă sora ei nu şi-ar fi dorit să se elibereze puţin, pentru a avea un copil. Totdeauna visase acest lucru şi era măritată de cinci ani... Lea nu îndrăznea s-o întrebe, aşteptând mereu confidenţe spontane. La venire, simţise imediat la sora ei o oarecare tristeţe, iar voioşia şi exuberanţa puţin forţate, puteau să ascundă o îngrijorare profundă.

- Obosită, eu? Am dormit toată după-amiaza pe plajă. Sunt în plină formă!

- Cu atât mai bine. Ne întâlnim la bar, spre ora opt. Vom merge la „Baracuda albastră“. în acest moment, este locul cel mai la modă. Toată lumea merge acolo. îţi vom face cunoştinţă cu prietenii noştri.

- Formidabil! exclamă Lea.

Nu abuzase, cumva, cu această şampanie? Avea senzaţia că pluteşte...

- Cât entuziasm! se miră Chris, puţin nedumerită. Pa, pe curând.

- Pe curând!

închise şi se îndreptă spre şifonier. Şovăi un timp, înainte de a alege o fermecătoare rochie roz din bumbac moarat, lucios ca satinul. îndrăzneţul decolteu elibera umerii, iar fusta se evaza din talie ca o corolă. încălţă nişte sandale albe, delicate, cu tocuri înalte. Aruncă apoi o privire plină de regret spre sticla de şampanie neterminată. Dar trei pahare erau suficiente. Unul în plus şi ar ajunge cam ameţită în faţa lui Chris şi a prietenilor ei.

Privindu-se în oglindă, constată că obrazul îi era deja bronzat, dar şi înviorat de şampanie. Cum în ochii săi verzi strălucea o licărire provocatoare, făcu o mică grimasă. Purtarea arogantă a lui Nicolas Hunt o agasase în cel mai înalt grad. De ce naiba trebuia ca toţi bărbaţii să fie prea siguri pe ei şi să se poarte ca nişte bădărani?

Era ferm hotărâtă ca în această seară să dea uitării starea ei sufletească şi să facă impresie bună. Oh! nu-şi făcea iluzii... Mai devreme sau mai târziu, Chris va sfârşi prin a aborda subiectul rupturii logodnei cu Phil. Discreţia de care a dat dovadă până acum, n-o să dureze. Când va sosi momentul, Lea va şti să fac faţă situaţiei. Cel puţin, şi-o promise înainte de a ieşi din cameră,

pentru a se întâlni cu Chris la barul hotelului.

Surorile semănau mult: aceeaşi formă a feţei, aceeaşi siluetă şi aceiaşi ochi verzi. Cu cinci ani mai mare decât Lea, Chris era la fel de blondă, dar mult mai bronzată. în această seară, era îmbrăcată cu o rochie din mătase, gen furou, foarte mulată, de culoare galben pai, care-i scotea în evidenţă tenul bronzat şi părul blond.

- Arăţi grozav! spuse Lea. Eu sunt o adevărată pastilă de aspirină lângă tine! Cât timp mi-ar trebui să te ajung?!

- Luni de zile! răspunse Chris, izbucnind în râs. Vrei să bem un pahar sau plecăm imediat?

- N-o grăbi, interveni Edward. Barmanul nostru prepară cocteilurile la perfecţie. Lea, ia unul.

- Nu, mulţumesc. Am băut deja prea mult, mărturisi ea.

- într-adevăr? întrebă Edward pe un ton amuzat.

Era un bărbat înalt si suplu, cu părul castaniu decolorat de soare si ochi căprui, care râdeau tot timpul. Cumnata sa îl plăcea, dar cu moderaţie. Om vesel, puţin superficial, un vorbăreţ incorigibil, devenea repede obositor. Lea se întreba adeseori ce anume a putut s-o determine

pe sora ei să se mărite cu el. Echilibrată, plină de bun-simţ, Chris era tocmai opusul soţului ei.

- Ai băut? se nelinişti Chris. în camera ta?

- Da. Cineva mi-a trimis o sticlă de şampanie.

- Şampanie? Cine?

- încetează să mai pui întrebări indiscrete, porunci Edward, conducându-le spre ieşire. Nu uita că Lea este invitata noastră... Din moment ce nu bem nimic, la drum!

- Dar n-am nimic de ascuns! spuse tânăra. Un oarecare Nicolas Hunt mi-a oferit această sticlă. L-am întâlnit pe plajă...

Surpriza o blocă pe Chris.

- Nicolas Hunt?! exclamă ea.

Edward izbucni în râs.

- Nick, bătrân afurist! Trebuia să-mi dau seama. Este exact stilul lui de a trimite şampanie unei tinere seducătoare pe care n-o cunoaşte!

Afară, soarele dispăruse la orizont. O ceaţă albăstruie plutea deasupra grădinilor. în depărtare, se auzea freamătul mării. Edward se urcă la volan, iar cele două surori în spate.

- De ce ţi-a oferit şampanie? întrebă Chris cu un aer bănuitor.

- N-am idee, răspunse Lea. Linişteşte-te, nu

ca să-mi mulţumească pentru favorurile acordate... Abia dacă i-am vorbit!

- Departe de mine acest gând! exclamă indignată sora ei. Spui că l-ai întâlnit pe plajă?

- Da.

- Ţi-a făcut avansuri?

- Ei bine... A încercat, dacă vrei neapărat să ştii!

- Fireşte, zise Edward, conducând cu atenţie. Nick este incapabil să reziste femeilor frumoase! De altfel, ele îi răspund cu bucurie. Numărul cuceririlor lui este impresionant!

- Ei bine, eu nu mă aflu pe lista lui!

Edward izbucni în râs, dar Chris luă un aer grav.

- Acest bărbat este periculos pentru tine... mai ales după ceea ce ţi s-a întâmplat...

Lea preferă însă să nu răspundă acestei aluzii la recenta ei nefericire.

- Oh, îmi place Nick, continuă Chris. Ca tuturor, de altfel. Numai că nu-l pot lua în serios. Este spiritual, foarte frumos, simpatic, ideal pentru relaţii de prietenie, dar nimic în plus nu este posibil cu un bărbat ca el. N-aş vrea ca tu...

- Nu-ţi face probleme, o întrerupse Lea. Sunt

destul de mare pentru a judeca singură... Din clipa în care l-am văzut, am intuit că domnul Hunt nu este decât un afemeiat.

- Exact. Dar are un farmec nebun. îl invit întotdeauna la seratele mele. Dacă am printre invitate femei singure, pot conta pe Nick să se ocupe de ele.

- Ascultă, doar n-o să-mi faci un portret amănunţit!

Lea simţea că sora ei dorea să-i vorbească despre Phil
şi era tocmai ceea ce nu-şi dorea...

- Aşadar, mergem la „Baracuda albastră“, locul la modă? zise ea pentru a schimba subiectul.

Mergeau acum pe şoseaua de coastă mărginită de palmieri şi hibiscuşi. Stânjenită, Lea simţi îndreptată spre ea privirea gânditoare a surorii ei.

Nu se văzuseră prea des de la mariajul lui Chris. Păriţii lor veniseră de două ori în Bahamas, dar serviciul Leei nu-i permisese să-i însoţească. Surorile primeau veşti, una despre cealaltă prin mama lor când, în urmă cu o lună, Chris îi telefonase ca s-o invite:

- O să-ţi placă mult, vei vedea. Aici există cele

mai frumoase plaje din lume şi soare, mult soare. N-ai venit niciodată să ne vezi, Lea... Te rog, acceptă!

După tonul puţin dezinvolt al surorii sale, Lea înţelese că era la curent cu decepţiile ei sentimentale şi, la gândul că lui Chris îi era probabil milă de ea, se simţise îngrozitor de umilită. Suporta deja foarte greu compasiunea colegilor de muncă, zâmbetele lor superficiale, atenţia lor exagerată. Stiind cu toţii că Phil rupsese logodna pentru o altă femeie care, culmea ghinionului, lucra, de asemenea, la B.B.C., o tratau pe Lea cu menajamentele rezervate unui grav bolnav. Nu putea intra într-o încăpere fără a i se oferi în grabă un scaun sau a i se aduce o cafea. Nimeni nu îndrăznea să pronunţe în faţa ei numele lui Phil. Situaţia devenise insuportabilă. La toate acestea se gândea când Chris o invita prin telefon şi, îndemnată de un impuls de moment, acceptase să-şi petreacă două săptămâni în Bahamas.

Se dusese să-i ceară şefului cincisprezece zile de concediu, cât mai curând posibil. Curios, după primul moment de surprindere, el îi acceptase cererea, fără să pună întrebări.

- Distracţie plăcută! s-a mulţumit să-i ureze.

Bahamas, spui? N-ai cumva un locşor şi pentru mine în valiza dumi- tale, norocoaso?

Si iată că acum se afla în Bahamas.

Edward părăsea şoseaua pentru a intra pe un drum îngust care ducea spre mare.

- Nu sunt decât doi ani de când Max a deschis acest local, îl explica sora ei. Succesul a fost însă imediat. Trebuie spus că a angajat pe cel mai bun bucătar din regiune.

La capătul drumului se ivi o clădire lungă, albă. Deasupra, ca o coroană, o firmă enormă cu neon de culoare turcoaz, anunţa: „Baracuda albastră“. Frânturi de muzică se amestecau cu zgomotul valurilor. Marea era foarte aproape.

- Este nemaipomenit aici! se entuziasm' Lea, coborând din maşină.

Briza marină îi flutură jupa largă în jurul picioarelor. Inspiră adânc aerul cald şi parfumat, contemplând luna plină care părea suspendată deasupra valurilor sclipitoare. Adierea vântului făcea să foşnească frunzele dantelate ale palmierilor. Este atât de romantic... se gândi ea cu un acces brusc de melancolie. Dar Chris o luase deja de braţ.

-Vom petrece o seară minunată. Max este

unul dintre cei mai buni prieteni ai noştri. Sunt sigură că o să-ţi placă!

- Este căsătorit? întrebă Lea bănuitoare.

- Nu, dar este fermecător. Toate femeile sunt nebune după el.

- Atunci, de ce este celibatar?

- în urmă cu câţiva ani, logodnica lui s-a înecat. I-a trebuit mult timp să-şi revină după această tragedie... E mai bine, acum. A redevenit el însuşi... Un bărbat adorabil.

Bănuielile Leei se transformară în certitudine. Se întoarse spre sora ei, cu sprâncenele încruntate.

- Chris, cred că nu pui ceva la cale?... Vreau să profit de soare şi de mare, nimic mai mult. Nu sunt în căutarea unei aventuri amoroase, ştii?

- Bineînţeles, o încredinţă Chris, cu o expresie afectuoasă. Te înţeleg perfect...

Sora ei se îndoia puţin de aceasta, dar nu spuse nimic. Intrară în restaurant şi la început, fură orbiţi de lumini şi asurziţi de zgomot. Lea se gândea iritată la planurile evidente ale lui Chris faţă de ea. Aceasta era hotărâtă să-i găsească un bărbat, să aplice proverbul: unul pierdut, zece regăseşti, spre a o consola pentru ceea ce

lua drept o supărare din dragoste... Era absurd!

- Doriţi să serviţi un pahar la bar, în timp ce consultaţi meniul? îi întrebă şeful de sală, întâmpinându-i.

- Bună idee, răspunse Edward.

Da, absurd... Deoarece nu era vorba tocmai despre o supărare din dragoste. Fusese suificient de nebună să-i acorde lui Phil prea mare importanţă. Or, era o gravă eroare să laşi un bărbat să aibă întâietate asupra restului. O părăsise? Lumea nu se prăbuşise numai dintr-atâta!... Ea avea şansa unei meserii pasionante, prieteni formidabili. înainte de a-l întâlni pe Phil, era foarte fericită, şi tot ce-şi dorea era să-şi regăsească linişte pierdută. Cu siguranţă, nu va reuşi înlocuindu-l pe Phil cu un alt bărbat.

La bar, cele două femei deveniră imediat centrul de atracţie al localului. Toţi se grăbeau să le salute, iar Lea

dădea mâna cu o mulţime de necunoscuţi, fără a reţine măcar un nume. Hotărât lucru, Chris cunoştea pe toată lumea. Radioasă, o prezenta pe sora ei, privind-o adesea pentru a se asigura că aceasta era impresionată de o asemenea popularitate. La drept vorbind, între ele existase întotdeauna un soi de rivalitate ascunsă; chiar dacă se iubeau enorm şi se înţelegeau de minune, Chris n-o iertase niciodată pe de-a-ntregul pe Lea că se născuse. Desigur, aceasta din urmă întelegea că trebuie să fi fost greu pentru Chris să accepte venirea pe lume a unei surori, ea care până atunci avusese dragostea părinţilor numai pentru ea singură... Dar ce putea oare să facă? Nu hotărâse ea să se nască... în orice caz, din câte îşi aminteşte, Chris căutase mereu s-o impresioneze, să-i dovedească superioritatea ei. O ridiculiza, îi organiza viaţa cu o incredibilă autoritate, dorind întotdeauna să fie prima în toate. O trata şi acum pe Lea drept o puştoaică.

- Max! exclamă deodată Chris, cu un zâmbet radios.

Stiind ce avea în minte sora ei, Lea îl observă pe noul
venit cu neîncredere.

- Ţi-o prezint pe surioara mea... Lea, el este Max!

- Bună seara! spuse el, întinzându-i mâna. Cred că abia aţi sosit, nu-i aşa? Vizita dumneavoastră mă onorează cu atât mai mult! Ce părere aveţi despre insula noastră?

- Ah! Superbă... răspunse ea pe un ton politicos.

Totuşi, Chris avea dreptate. Max era fermecător... înalt
şi zvelt, avea ochi de culoare închisă, tenul uşor măsliniu, părul negru şi ondulat, tot atâtea semne ale originii sale mediteraneene. Vocea lui era gravă şi vorbea fără nici un accent.

- Dar n-aveţi nimic de băut?! zise el, luând-o pe tânără de braţ şi conducând-o spre bar. Veniţi, veniţi să luaţi loc aici. Ce pot să vă ofer?

La un semn imperceptibil cu capul, apăru un chelner. Chris şi Lea comandară băuturile şi se alăturară lui Edward la masa la care acesta se instalase deja. Max le urmă şi el şi se aşeză lângă Lea.

- Nu vă deranjează dacă fumez? întrebă el.

- Deloc.

îşi aprinse o ţigară lungă de foi şi un nor albăstrui îi învălui figura fină. Ea observă că, dacă nu zâmbea, ochii lui erau uşor voalaţi de o umbră de tristeţe.

- S-ar părea că lucraţi la B.B.C.? Chris mi-a spus. Trebuie să fie pasionant! Cum aţi reuşit să pătrundeţi acolo?

- M-am angajat la terminarea facultăţii, ca producătoare stagiară. Apoi, mi-am depus candidatura pentru un post permanent. Concurenţa este foarte dură...

- De ce emisiune vă ocupaţi?

- De o emisiune săptămânală de actualităţi... Restaurantul dumneavoastră pare să fie foarte prosper...

- Da. La început voiam să-l deschid în interiorul domeniului, pe coline, dar faleza îi atrage mai mult pe turişti... Personal, prefer colinele. Priveliştea de acolo este de o frumuseţe ce-ţi taie răsuflarea! Neapărat, înainte de a pleca, trebuie să mergeţi acolo.

Ocupată până atunci să discute cu prietenii aşezaţi la o masă vecină, Chris surprinsese ultimele cuvinte şi spuse pe un ton liniştit:

- Suntem atât de ocupaţi, Max! Nu ştiu dacă

vom avea timp s-o ducem acolo...

Lea se încordă. De ce o umilea Chris, forţându-l pe Max s-o ducă la colinele acelea afurisite?

- Mâine tocmai trebuie să vizitez nişte vechi prieteni la Santa Anna. Dacă aţi veni cu mine, Lea? Ei o apreciază pe Chris şi vor fi încântaţi s-o cunoască pe sora sa...

Ea îi adresă un zâmbet silit.

- Ei bine, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar...

O voce veselă o întrerupse.

- ... dar mâine este imposibil, Max! Prea târziu! Ea îşi va petrece ziua cu mine. Facem o plimbare cu iahtul...

Chris aruncă o privire furioasă spre Lea, care se eschivă, întorcându-se spre cel care vorbise. Privirea ironică a lui Nicolas Hunt o sfida să-l contrazică.

Va trebui, totuşi, s-o facă. Imediat însă se răzgândi. între el şi Max Estada, nu şovăi. Tristeţea pe care o surprinsese în ochii atât de negri ai lui Max o înspăimântase. în acel moment al vieţii sale, era pur şi simplu incapabilă să se aplece asupra necazurilor sufleteşti ale unui bărbat. Pentru că sora ei ţinea atât de mult să

aibă un flirt în Bahamas, atunci va fi cu un bărbat care nu lua viaţa în serios. Si dacă va încerca s-o ducă în patul lui, va refuza. Asta-i tot! Aşa stând lucrurile, de ce n-ar profita de tot ceea ce avea această insulă mai frumos, inclusiv seducătorii ei? De ce să nu petreacă, alături de el, cincisprezece zile agreabile, care n-o vor obliga la nimic!

- îmi pare rău Max, spuse ea zâmbind amabil. Invitaţia dumitale mă flatează, dar i-am promis lui Nicolas să-l însoţesc...

Iritată de privirea indignată a surorii ei şi de tăcerea maliţioasă a lui Nicolas Hunt, hotărî totuşi că avusese dreptate să procedeze astfel. Bunul ei simţ o determinase la această alegere.

Capitolul 2

- Ai fi putut să mă previi! se indignă Chris, în timp ce serveau masa. Am vorbit, totuşi, despre Nicolas Hunt în maşină. Si n-am spus despre el decât lucruri bune! De ce să-mi ascunzi această întâlnire cu el?

Edward le turna vin alb în pahare.

- Sora ta nu este obligată să-ţi spună chiar totul, Chris. E bun crabul... nu-i aşa, Lea?

- Oh! într-adevăr, delicios...

- Nu-mi venea să cred! Chiar în momentul în care reuşisem să-l fac pe Max să te invite! M-ai ridiculizat! izbucni Chris.

- N-am nici o vină, declară cu calm Lea, gustând din vinul alb. Ce deliciu! Este un vin de pe aici?

- Un adevărat sacrilegiu să spui aşa ceva! zise Edward zâmbind. Ignoranto! Este un vin franţuzesc. Cunoştinţele tale în acest domeniu lasă mult de dorit, nu-i aşa?

Si se lansă într-un lung discurs despre vinuri. Necăjită, Chris îşi aplecă privirea în farfurie. în acest timp, Lea îl observa pe ascuns pe Nicolas Hunt, instalat la o masă, la celălalt capăt al salonului, în compania altor cinci persoane. Era în plină conversaţie cu vecina lui, o brunetă tulburătoare, cu ochi negri umbriţi de gene false,

care râdea în hohote. Brusc, el surprinse privirea Leei şi, înainte ca ea să poată întoarce capul, el îi făcu cu ochiul. în pofida intenţiei de a-l ţine la distanţă, avu bizara senzaţie că erau legaţi printr-un fel de complicitate.

în timp ce li se aducea cel de-al doilea fel de mâncare, Chris bombăni:

- Sper că ştii ce faci. Ce ţi-a venit să te arunci în gura lupului? Ai crede că recenta ta experienţă nu te-a învăţat nimic...

- încetează să-ţi mai faci griji pentru mine, Chris. Nu mai sunt o copilă.

- Tocmai acest lucru o neliniştește, spuse Edward, pe un ton glumeţ. Eşti femeie şi încă una foarte frumoasă... Iată de ce, dacă frecventezi un bărbat ca Nick, te expui unor mari riscuri.

- Curios cum... un animal rănit îşi poate pierde orice noţiune de prudenţă, murmură Chris.

Reprimându-şi o dorinţă turbată de a-i răspunde răspicat, Lea ridică din umeri.

- Dacă am schimba subiectul? Sunt în vacanţă. Aş vrea să mă amuz, să mă relaxez şi, mai ales, să evit să mă gândesc la trecut. Grija ta pentru mine mă face fericită, Chris, dar viaţa

mea personală mă priveşte doar pe mine.

- Lea, povestea ta cu Phil nu justifică toată această...

- Nu-mi mai vorbi despre Phil. Trecutul este trecut. Refuz să mai discut despre el.

Jenată de această ieşire violentă, Lea îşi plecă ochii.

- Eşti o bună înotătoare, nu-i aşa? o întrebă Edward, ca şi când nu se întâmplase nimic. Ar trebui să profiţi de acest sejur pentru a te iniţia în scufundări în mare sau să faci surfing... să ştii că avem instructori foarte buni la hotel.

- Max este un as al schiului nautic, interveni imediat soţia lui. Nu vei găsi niciodată un profesor mai bun!

Hotărât lucru, se gândi Lea, orice aş face, trebuie să decidă totul în locul meu...

-Max este un tip bine, întări Edward cu o grabă suspectă.

Ce se întâmpla? îi făcea Chris semne pe sub masă?

- Puiul acesta are un gust extraordinar! zise Lea. Mă întreb ce i-a mai adăugat, dar e foarte bun.

- Va trebui să mă ocup şi de educaţia ta gastronomică, spuse Edward oftând. Tocmai

guşti o specilaitate locală: pui fript în verdeţuri aromate, cu lămâie şi ananas.

- Max are o sensibilitate ieşită din comun, şopti Chris, care îşi continua cu îndârjire ideea. în plus, este foarte cult. Vei putea discuta cu el literatură... Citeşte enorm. Cum îşi găseşte oare timp? E un mister! Când mă gândesc că n-am nici un minut liber pentru mine!

- Nouă, celor de aici, ne plac mâncărurile picante. Punem condimente şi fructe în tot ce gătim...

- Acest lucru schimbă cu adevărat bucătăria englezească, spuse Lea.

- De fapt, este un singuratic, spuse Chris. După moartea Perditei, logodnica sa, n-a mai existat nimeni în viaţa lui... Da, trebuie să fie foarte singur...

- Tu, de asemenea, vei rămâne singură, izbucni pe neaşteştate Edward, trântindu-şi tacâmurile în farfurie. Mai spune un singur cuvânt depre Max şi Lea şi cu mine ne vom aşeza la o altă masă. înţelege că ne plictiseşti cu Max al tău.

- Dar eu, nu...

- Ascultă! sora ta nu vrea să mai audă

vorbindu-se despre el. Mi se pare că a fost destul de explicită asupra acestui subiect.

- Si tu, încetează să mai ţipi, spuse Chris tremurând de furie.

- Nici nu cer mai mult, dar eşti încăpăţânată ca o catârcă.

- Nu vă certaţi, vă rog, din cauza mea, interveni Lea, jenată de întorsătura pe care o luase discuţia.

Ei nici măcar nu auziră, fiind ocupaţi să se măsoare ca doi cocoşi în luptă.

- Eşti insuportabilă! declară Edward. De ce trebuie să exagerezi mereu? Omenirea nu se rezumă doar la tine, ştii asta, nu?

- Edward, nu-i grav... imploră Lea.

De fapt, începea să fie foarte îngrijorată de această ceartă care, fără îndoială, n-avea nimic de-a face cu ea. Simţi că ei profitau de primul pretext pentru a relua o dispută mai veche, despre care Lea nu ştia nimic. înspăimântată, observă între cei doi schimbul de priviri pline de ură.

- Ba da, e foarte grav, zise el pe un ton sec.

Tăcu, deoarece chelnerul tocmai venise să debaraseze masa. Băură cafelele fără să scoată un cuvânt. Apoi începu spectacolul. Cortina mare

din catifea albastră, care ascundea scena, se ridică şi orchestra formată din cinci muzicieni, începu o melodie sud-americană îndrăcită.

Edward îşi aprinse o ţigară. Chris începu să tuşească uşor şi să agite mâna pentru a îndepărta fumul. Privirea duşmănoasă pe care i-o arunca soţul ei confrmă temerile Leei: erau la cuţite.

La sfârşitul melodiei, Max Estada urcă pe scenă, în timp ce răsunau aplauze. El prezentă cu succes primul număr executat de trei jongleri. Incapabilă să se concentreze asupra execuţiei acestora, Lea îşi privea sora cu coada ochiului. Aceasta fixa scena tremurând de furie. Două pete roşii îi îmbujoraseră nefiresc obrajii. Se vedea că făcea un efort supraomenesc să-şi stăpânească furia care clocotea vizibil în ea. De unde venea această ostilitate împotriva soţului ei? Bineînţeles, situaţia n-avea legătură cu Lea, dar, cu toate acestea, nu putea să nu-şi facă griji. Scena la care tocmai asistase, confirma că Edward şi Chris traversau o criză profundă şi că zâmbetele radioase cu care o întâmpinaseră în această dimineaţă nu fuseseră decât o înşelătorie.

O cântăreaţă, într-o rochie lungă, cu strasuri

strălucitoare înlocui pe jongleri. Lea asculta distrată, când o forţă misterioasă o făcu să se întoarcă. Ochii lbaştri ai lui Nicolas Hunt o fixau cu intensitate.

încă de la începutul spectacolului se stinseseră toate luminile, sala rămânând luminată doar de lumânările de pe mese. în această penumbră, puţin stranie, Nicolas părea o fiinţă dintr-o poveste cu zâne, cu haina sa albă, descheiată peste o vestă crem, pe care strălucea aurul unui lanţ gros de ceas. Avea şi o garoafă roşie la butonieră. O scosese oare din buchetul ce decora masa? Lea observă că mâinile lui erau foarte apropiate de cele ale frumoasei sale vecine îşi imagină această brunetă tulburătoare, punându-i floarea la butonieră cu un zâmbet încărcat de promisiuni. Dar de ce se uita la lea cu această expresie ironică? îi ghicise oare gândurile? Se putea crede că citea în ea ca într-o carte deschisă... Tulburată, întoarse capul. Max tocmai reapărea pe scenă.

- Fiţi liniştiţi, doamnelor şi domnilor, Leone va reveni înainte de sfârşitul acestui spectacol! Până atunci, vă invit la dans.

Orchestra începu să cânte un vals lent şi câteva cupluri se îndreptară spre ringul de dans.

Edward îşi stinse ţigara şi se adresă Leei:

- Vrei să dansezi?

Ea ezită.

- Du-te, insistă sora ei. Pot foarte bine rămâne şi singură.

Lea se pregătea să se ridice, când apăru Max Estada.

- Nu dansaţi? Chris, aş putea s-o răpesc pe Lea un moment?

- Bineînţeles! Noi tocmai eram tentaţi de acest vals, nu-i aşa, Edward?

Acesta din urmă aruncă spre Lea o privire resemnată; ea îi zâmbi amabil, se ridică şi se întoarse spre Max. Prinzând-o de talie, proprietarul „Baracudei albastre“ o conduse spre ringul de dans. Lea descoperi cu uimire că dansa minunat. N-ar fi crezut că acest corp deşirat era capabil de atâta graţie.

- V-au plăcut preparatele noastre? întrebă el, după un timp.

- Mult! Aveţi un bucătar extraordinar!

- Trebuie să ştiţi că a învăţat meserie la Paris! Si nu-l pot păstra decât cu preţul unui salariu exorbitant. S-a născut aici, în Bahamas, dar iubeşte atât de mult Franţa, încât nu se gândea decât să se reîntoarcă acolo... Si apoi, este

căsătorit. Acum pare foarte fericit. Cred că va rămâne aici.

- Puiul lui fript este excelent!

- îi voi spune. De altfel, ca toţi bucătarii, apreciază complimentele... Iar eu fac tot posibilul pentru ca moralul să-i rămână multă vreme stabil. Talentul său contribuie enorm la succesul afacerii.

- Dar... oare numai asta este? întrebă ea pe un ton maliţios.

Lea făcea aluzie la aptitudinile lui de organizator.

- Nu, bineînţeles... Mai este şi calitatea spectacolelor mele!

Ea aprecie modestia răspunsului. Max Estada era un tip curtenitor şi simpatic, dar niciodată cu adevărat sincer. Adevărata lui personalitate rămânea un secret. Se simţea un soi de reţinere, de răceală, până şi în zâmbetul său. Tot timpul era rezervat. în ochii lui întunecaţi, care păreau să respingă fără cruţare tot ce vedeau, exista o profundă melancolie. Pe scurt, era contrariul unui bărbat vesel şi spontan.

- Dansaţi minunat, spuse ea, pe când eu... Este adevărat că am prea rar această ocazie...

- Păcat! Aveţi evidente aptitudini, simţul ritmului şi o graţie naturală.

Zâmbetul lui artificial accentua proasta dispoziţie a Leei. Era oare posibil ca totul să fie la el numai aparenţă? Intrigată, se întrebă care era punctul lui slab, pentru că trebuia să existe pe undeva...

- V-aţi născut aici? întrebă ea.

- Da. Tatăl meu a venit aici din Spania, între cele două războaie şi nu s-a mai putut niciodată întoarce. Aici s-a şi căsătorit. Aici a şi murit. Eu m-am născut între aceste coline, de care vă vorbeam mai devreme.

Pentru prima oară, în frumoşii lui ochi negri, străluci o pasiune sinceră.

- Adoraţi această insulă, nu-i aşa?

El păru surprins de această întrebare şi se mulţumi să aprobe dând din cap.

- Tatăl meu s-a născut într-un mic sat din Devon, relua ea. A trebuit să-l părăsească pentru a-şi găsi de lucru şi s-a instalat la periferia Londrei. Câştiga foarte bine. Aveam o casă drăguţă. Dar, după părerea mea, tata ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi putut rămâne în satul lui natal.

Pândi în zadar o reacţie pe faţa imperturbabilă a cavalerului ei.

- Există lucruri de care nu te poţi elibera. Te identifici cu ele... şopti el.

- Cred că iubim întotdeauna locul unde ne-am născut. Tata spune, deseori, că singurul spaţiu care contează pentru el - a călătorit puţin, totuşi - este cel din Devon. Nu găsiţi că, într-un fel, este trist? Cam ca un exil permanent...

Muzica se opri şi el o conduse la masa ei.

- înţeleg foarte bine ce a trebuit să simtă tatăl dumneavoastră. Aş fi pierdut dacă aş părăsi această insulă. Dar dumneavoastră? Spaţiul dumneavoastră care este? Londra, poate? V-aţi născut acolo, îmi imaginez?

- Nu m-am gândit niciodată! se miră ea. Dar dacă trebuie să am unul, bănuiesc că este Londra.

Ea se aşeză, iar el se înclină ceremonios în faţa ei.

- Mulţumesc, Lea, pentru dansul acesta. Sper sincer că tatăl dumneavoastră se va întoarce, până la urmă, la Devon.

Dezorientată de tonul grav şi de salutul ceremonios, ea începu să râdă.

- Deja s-a rezolvat! A ieşit la pensie anul

trecut, şi a vândut tot pentru a se reîntoarce în satul natal. Niciodată n-a fost atât de fericit ca acum.

- Cu atât mai bine, zise el, cu un zâmbet melancolic. într-adevăr, mi-ar plăcea să vă arăt colinele mele... Nu veţi şti nimic despre această insulă, dacă veţi pleca fără să le vedeţi.

Dar Chris şi Edward reveniră. Max se scuză:

- Trebuie să mă ocup de clienţii mei, nu? O seară plăcută, în continuare!

Imediat ce se îndepărtă, Chris se întoarse spre Lea, ochii ei sclipind de nerăbdare.

- S-ar zice că vă înţelegeţi de minune?! Stiam că o să-ţi placă. Hai, recunoaşte... e drăguţ, nu-i aşa?

- Dar, în definitv, n-am pretins niciodată contrariul. Inisistenţa lui Chris era atât de fără rost, încât Lea,
printr-un reflex de autoapărare, avea o înclinaţie ostilă faţă de Max. Ea adăugă pe un ton sec:

- Da! E foarte inteligent. E formidabil! Acum eşti mulţumită? Si încetează să-i tot lauzi calităţile. Prefer să-mi aleg singură bărbaţii care-mi plac.

în clipa aceea, Nicolas Hunt venea spre ea cu mâna întinsă. Auzise, oare, ultimele ei cuvinte? Cu siguranţă...

- îmi acordaţi acest dans? întrebă el pe un ton uşor ironic. Grăbită să scape de sora ei, Lea se ridică imediat.
îndată ce începură să danseze, Nicolas îi şopti la ureche:
- Aşadar, Chris încearcă mereu să vă căpătuiască?! Nedorind să abordeze cu el acest subiect, îi răspunse
printr-o altă întrebare:

- De ce mi-aţi trimis şampanie?
- Nu vă place şampania?
- N-are importanţă! Vă rog, să nu se mai întâmple.
- Si eu, care credeam că vă voi face o plăcere! Mă aduceţi la exasperare, Lea! se văită el cu o voce afectată.

Ea izbucni în râs.

- Cu atât mai rău pentru dumneavoastră! Ei bine, aflaţi că eu îmi comand, întotdeauna, singură şampania! Reţineţi acest lucru!

Max şi Nicolas... Cum ai spune noapte şi zi. Dacă primul îşi ascunde emoţiile, cel de-al doilea era deschis şi clar. îşi folosea farmecul cu largheţe. Seducător şi sigur de el, era fără îndoială o companie ideală, atâta timp cât nu-l luai în serios. Nu trebuia să aştepte din partea lui vreo promisiune! Cu atât mai bine! Era exact

bărbatul care-i trebuia Leei, pentru a o anihila pe Chris. Si-l va folosi ca pe o pavăză. Dacă ieşea des cu Nicolas, sora ei n-o va putea forţa să-l vadă pe Max. Niciodată Lea nu s-ar fi gândit să se folosească de cineva în felul acesta, dacă n-ar fi fost vorba de Nicolas Hunt. Cu el, nu exista nici un risc, pentru că nu-şi considera viaţa sentimentală decât ca pe o continuă succesiune de cuceriri frivole, fără ca emoţia să intre vreodată în calcul... îi va face pur şi simplu jocul.

- Foarte bine, zise el. Dar dacă vreţi ca cineva să vă ajute s-o beţi, anunţaţi-mă!...

- Vă asigur că nu! Spuneţi-mi... Aţi crezut cu adevărat că aş putea fi cumpărată cu o sticlă de şampanie?

- Sunteţi crudă şi... nemiloasă! se tângui el.

- Să nu credeţi cumva că glumesc.

- Păcat!... Stiţi, sunteţi aproape frumoasă.

Cercetă cu privirea lui albastră ovalul perfect al Leei, care se detaşa pe fondul părului ei blond.

- Aproape? zise ea râzând.

- Da, aproape. Dacă vă fac prea multe complimente, nu mă veţi crede. Si asta m-ar mâhni profund.

El îi strânse talia puţin mai tare, trăgând-o mai aproape de el. Dansau acum într-o armonie

perfectă, coapsă lângă coapsă, piept lângă piept. Nicolas dansa mult mai puţin bine decât Max, dar simpla atingere a mâinii lui pe spatele ei o tulbura pe Lea, mai mult decât reuşitele tehnice ale spaniolului.

- Nu-mi inspiraţi încredere, domnule Hunt, spuse ea pe neaşteptate.

- Am remarcat...

- Ce extraordinară perspicacitate! Mă temeam că sunt puţin prea subtilă pentru dumneavoastră.

- Nu se vând castraveţi grădinarului, să ştiţi.

Ea râse cu poftă, neliniştită totuşi să constate că aprecia mai mult decât ar fi vrut compania lui Nicolas Hunt. Bărbaţii ca el sunt periculoşi. Nu... Toţi bărbaţii sunt periculoşi. Cu cât îi iubeşti mai mult, cu atât te fac să suferi mai mult. Si numai Dumnezeu ştia cât suferise. Când Phil o anunţase că se înşelase şi că, de fapt, iubea pe alta, tristeţea şi umilinţa o doborâseră. în câteva secunde, viaţa îi fusese năruită. Plânsese atât încât Phil, în faţa acestui torent de lacrimi, bâiguise nişte scuze, pe care abia le auzise.

îşi revenise apoi şi fugise, refugiindu-se în singurătate, pentru a da frâu liber disperării, plângând toată noaptea.

Noroc că se întâmplase într-o vineri seara. Incapabilă să-şi domine amărăciunea, îşi petrecuse sfârşitul de săptămână cu gândul la Phil, gemând şi plângând în hohote. Luni, însă, trebuise să-şi reia munca. Orgoliul o ajutase să se stăpânească în faţa colegilor, care ştiau cu toţii că Phil o părăsise. Grija lor exagerată îi era foarte dezagreabilă, tocmai când Chris îi telefona s-o invite în Bahamas. Si Lea nu scăpase ocazia.

- Visaţi? şopti Nicolas Hunt.

Se înfioră, deoarece buzele lui îi atinseseră urechea. Se îndepărtă de el cât de mult putu.

- Scuzaţi-mă. Mă gândeam la altceva.

- Probabil la un bărbat?

Se prefăcu că nu-l auzise şi nu-i răspunse.

- Sper că vă puteţi trezi devreme? reluă el.

Mirată, ridică privirea spre el. Văzuţi de aproape, ochii lui albaştri nu mai erau zâmbitori, ci gravi şi scrutători. Lea roşi.

- De ce mă întrebaţi?

- Pentru că voi trece mâine dimineaţă să vă iau de la Lotus, la ora opt. Să fiţi gata, altfel vom rata cel mai frumos moment al zilei. La prânz, căldura devine insuportabilă pe mare.

- Vom reveni pentru masa de prânz?

- Nu. Vom merge într-un mic restaurant de

cealaltă parte a insulei. Bucătar este chiar patronul. Meniul său nu este foarte variat. Cel mai adesea se compune dintr-un singur fel, dar mereu delicios. Sunt sigur că nu veţi uita niciodată acest prânz, spuse el cu un zâmbet enigmatic. Companie plăcută, mâncare bună, ce ar mai fi de dorit?

- Nu se poate spune că modestia vă lipseşte!

- Dumnezeule, ce v-a găsit iarăşi? De fiecare dată când vă văd, mă atacaţi. Să fie oare, din pricina unui alt bărbat?

- Ei poftim! zise ea cu ironie. Pentru dumneavoastră, femeile n-au decât o singură preocupare: bărbaţii. Meseria lor, problemele mondiale, politica... Nu, acestea ies din discuţie că le-ar putea interesa, nu-i aşa? Ele nu sunt suficient de inteligente pentru a se interesa de ele!

El o asculta cu ochii pironiţi asupra ei.

- Aţi terminat? în nici un caz n-aş vrea să vă întrerup... M-aţi acuza că vă împiedic să vorbiţi!

- într-adevăr!

Deodată, observă că muzica încetase, că rămăseseră singuri în mijlocul ringului şi că toată lumea îi privea cum se înfruntau. Auzi chiar râsete înfundate şi era foarte jenată când, luându-o de braţ, o conduse înapoi la masă, unde se

aflau Chris şi Edward.

- Am impresia că ne-am dat puţin în spectacol, şopti el. S-ar zice, însă, că mica noastră ceartă a fost pe placul adunării...

- Ah! vreţi să încetaţi? şopti ea, îmbujorată.

Detesta să fie centrul atenţiei. Acesta fusese, de altfel,
şi motivul pentru care părăsise Londra în speranţa că la întoarcere tristul episod al logodnei rupte va fi uitat. Deoarece ştia foarte bine cât avusese de suferit amorul ei propriu. Umilinţa îndurată fusese mult mai greu de suportat decât pierderea lui Phil. Dacă nimeni n-ar fi aflat, desigur că şi-ar fi vindecat repede rănile.

Se linişti când Nicolas îşi luă rămas bun. Puţin după miezul nopţii, Edward spuse că ar fi cazul să plece şi ei.

- Trebuie să ne trezim devreme mâine şi avem nevoie de un somn bun.

- Dacă vrei să mai rămâi puţin, sunt sigură că lui Max i-ar face plăcere să te conducă... sugeră Chris.

Lea refuză, scuturând din cap.

- Nu, şi eu trebuie să mă trezesc devreme. Nicolas vine să mă ia la ora opt.

- Ah, bine... zise Chris, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

Drumul de întoarcere se făcu în tăcere. Lea contempla marea luminată de razele lunii,

valurile dantelate de spuma argintie care spălau nisipul. Ziua fusese lungă. Epuizată, avea senzaţia că nu dormise de o săptămână. Cât de îndepărtată i se părea Londra... Si ce plăcere să se plimbe mâine cu iahtul, chiar în compania inevitabilului Nicolas Hunt.

Capitolul 3

Soneria stridentă a deşteptătorului o smulse dintr-un somn profund. Sări din pat şi se duse la duş. Apoi îmbrăcă un şort scurt de un galben viu şi un tricou. Un pic cam decoltat, poate? se întrebă ea privindu-se în oglindă. Dar se apropia micul dejun, iar zâmbetul admirativ al băiatului de serviciu pe etaj îi risipi orice dubiu.

Mâncă un corn, cu suc de ananas şi cafea pe balconul care domina marea. Plaja era pustie. Nu se vedeau decât pescăruşii zburând peste apa albastră. Soarele tocmai se ridica. în grădină, iarba însă mai strălucea sub picăturile de rouă.

îşi termină şi a doua ceaşcă de cafea, când auzi telefonul: Nicolas Hunt o aştepta jos. Lea puse un flacon de ulei de plajă în geantă, câteva batiste de hârtie şi o carte, apoi coborî în fugă, fericită.

El era afară, la uşa hotelului. Soarele îi făcea părul negru să strălucească în reflexe arămii. îmbrăcat în nişte blugi prespălaţi şi o cămaşă cu dungi albe şi albastre, părea mai înalt decât în ajun... Auzindu-i paşii, se întoarse spre ea.

- Bună ziua! Nu m-aţi făcut să aştept prea mult!

- N-aţi spus ora opt? Ei bine, iată-mă!

îi examină cu un interes nedisimulat tricoul decoltat şi şortul care-i punea în evidenţă picioarele perfecte.

- Apreciez punctualitatea... Ar fi trebuit să vă puneţi nişte blugi, spuse el, cu un aer gânditor. Aveţi picioare minunate... îmi va fi greu să mă concentrez asupra manevrelor.

- Atunci, n-aveţi decât să nu le priviţi, zise ea, practică.

El râse şi o conduse spre superbul Ferrari roşu pe care
ea îl văzuse în seara precedentă pe geam.

- Ce frumuseţe! exclamă ea.

- Da, îmi plac maşinile rapide, spuse el, deschizându-i portiera.

în timp ce se instală, el rămase alături, fixându-i picioarele cu insistenţă. Oare când va întâlni un bărbat fascinat de inteligenţa şi de personalitatea sa? Până acum, n-o plăcuseră decât din cauza părului ei blond, ochilor verzi şi liniilor perfecte ale corpului ei. Toţi erau la fel! Le putea uşor ghici orice gest şi orice cuvânt.

El luă volanul, demară într-un scrâşnet îngrozitor de cauciucuri şi maşina se repezi spre grilajul porţilor hotelului. Ea îi aruncă o privire

ironică. Dorea s-o epateze? Ca un băieţel care îţi arată noua lui maşinuţă?

în spatele geamului, peisajul defila cu repeziciune, punctat de culorile vii ale hibiscuşilor şi florilor. Copacii îşi aruncau umbrele mişcătoare pe drumul plin de soare. Ziua se anunţa magnifică. Lea se decise să-şi uite toate necazurile şi să se lase în voia plăcerii oferite de această plimbare pe mare.

Văzând, cu coada ochiului, mâinile bronzate ale lui Nicolas strângând volanul, speră că el nu va strica totul făcându-i avansuri prea agresive, pe care s-ar simţi obligată să le respingă... Cu atât mai mult cu cât cunoştea bărbaţii... Detestau să li se opună rezistenţă şi deveneau nesuferiţi. Cel mai bine pentru ea ar fi fost să rămână vigilentă şi să amâne cât mai mult atingerea acelor degete fine. Pe iaht va fi ocupat cu manevrele şi va avea puţin răgaz...

Nicolas gară maşina lângă port şi o conduse spre dig. Se opri în faţa unui velier vopsit în albastru.

- Ei, cum vi se pare? L-am botezat „Frumoasa dansatoare“.

- Superb.

Admiră liniile aerodinamice ale velierului. Era

mult mai mare decât îşi imaginase. De fapt, era un adevărat iaht, care probabil costa o avere. Dar Nicolas avea mijloacele de a-şi oferi o jucărie atât de luxoasă. Lea începea să cunoască mai bine personajul. Foarte bogat, îi plăcea viteza şi pericolul. Bun şofer, părea că este şi un bun marinar.

Fără a lua mâna pe care i-o întindea, sări pe puntea iahtului. Regula numărul unu, îşi aminti ea, evitarea oricărui contact.

- De ce acest nume? întrebă ea pe un ton indiferent.

- „Frumoasa dansatoare“? Pentru că i se potriveşte. Acest velier întruneşte toate calităţile care îmi plac la o femeie: frumuseţe, graţie, supleţe...

începea deja pregătirile de plecare, mişcându-se de colo-colo pe punte.

- Si mai ales docilitate? întrebă ea ironic.

El izbucni în râs, ceea ce avu darul s-o enerveze.

- Ei bine, eu n-am nimic din femeia ideală în ochii dumneavoastră.

- Să nu credeţi asta... murmură el uşor ironic.

Ridicase velele şi dezlegase parâmele de amarare.

Acum se îndreptau spre ieşirea din port.

- Mi-ar plăcea să vă fac nişte fotografii, declară el brusc. Doar pentru propria plăcere, fiţi liniştită. Vă promit că nu le voi vinde.

Surâzând, cu părul său negru răvăşit de vânt, era foarte frumos. Lea se înroşi, flatată.

- Faceţi parte dintre cei care îşi iubesc meseria, spuse ea pentru a-şi ascunde stânjeneala.

- Mulţumesc lui Dumnezeu! Ii deplâng pe cei care fac o meserie ce nu le place. Eu am un noroc chior. Nu numai că fac ce-mi place, dar sunt şi plătit pentru asta! Dumneavoastră vă place ceea ce faceţi?

- Enorm. întâlnesc oameni pasionanţi... De ce v-aţi lansat în fotografie?

Dacă nu dorea să vorbească despre ea, dorea, în schimb, să afle cât mai multe despre el...

- Cred că îmi place să înţeleg ceea ce văd, să fixez lucrurile pe hârtie, pentru a le explica. Imi place să le şi interpretez în felul meu, dar asta facem cu toţii. Trebuie să avem, fiecare, o anumită viziune asupra veţii, pentru ca ea să capete un sens.

- Totuşi, eu m-am gândit că fotografia ţine

viaţa la distanţă. Reculul este absolut necesar atunci când priveşti lucrurile prin intermediul obiectivului. Fotografia îngheaţă viaţa pentru totdeauna. In afară, viaţa nu se opreşte, ea evoluează, e în mişcare...

El o fixă cu o privire gravă, ca şi cum ar fi căutat să-i citească gândurile.

- Remarca dumneavoastră este justă, spuse el. Este posbil să păstreze viaţa la distanţă. Un om poate fi în acelaşi timp şi curios şi prea puţin dornic să se implice.

Aceste cuvinte confirmau ceea ce Lea cunoştea deja despre el. Dar îi înţelegea atitudinea. Si ea se temea de suferinţă, de implicare.

- Iată, spuse el, am ieşit din port! Vreţi să mă înlocuiţi? Stiţi să ţineţi cârma?

- Tot ce pot să vă promit este că n-o să vă răstorn barca!

Ii cedă braţul cârmei, atingându-i degetele în fugă, dar ea preferă să creadă că gestul fusese involuntar.

- Sper să nu ne răsturnăm! Oricum, sunt cu ochi pe dumneavoastră! Anunţă el vesel, înainte de a pleca să potrivească pânzele.

Vântul sufla mai puternic acum, făcând frânghiile să trosnească. Ambarcaţiunea începu să se clatine puţin. Fără a lăsa cârma, Lea se întoarse să privească siajul strălucitor pe care velierul îl lăsa în urma sa. Valurile se spărgeau de marginile sale, aruncând în aer nori de spumă.

- Priviţi! strigă el. Se văd colinele!

Impresionată de frumuseţea spectacolului, ea contemplă insula pe care o părăsise, cu micile golfuri de nisip şi falezele albe. Risipite în diverse colţuri, vilele cu ziduri deschise la culoare contrastau cu verdele închis al copacilor. In depărtare, colinele erau învăluite într-o ceaţă albăstruie, care începea să se risipească pe alocuri.
O ciudată impresie de mister se degaja din peisaj. Insula te făcea să te gândeşti la o femeie întinsă, văzută din profil.

- Minunat... spuse ea.

El îi zâmbi. Vântul îi umfla bluza dungată. îi arătă cu degetul micile sate de pe coastă, unde mari hoteluri se ridicau printre acoperişurile roşii ale vechilor case.

- Această insulă a devenit un centru turistic

important. Se transformă pe zi ce trece. Desigur, turismul contribuie la dezvoltarea economică a ţării, dar are o influenţă dezastruoasă asupra modului de viaţă al celor de aici.

Timpul trecu atât de repede, încât atunci când conducea vasul spre mal, Lea fu surprinsă să constate că era aproape douăsprezece. De multă vreme nu se mai simţise atât de bine. Ar fi vrut să nu mai revină pe ţărm şi să rămână veşnic pe acest vaporaş, în lumina minunată a dimineţii. Vorbiseră foarte puţin. întinşi pe punte sau ocupaţi cu manevrarea ambarcaţiunii, nici nu simţiseră nevoia.

Ajunseră la un ponton din lemn, aflat într-o stare foarte proastă.

- Vă place? întrebă Nicolas, aruncând frânghiile de amarare pe ponton.

Ea sări pe scândurile de lemn mâncate de sare.

- îmi place foarte mult! Cum se numeşte acest loc?

- Golful lui Ebben, după numele celui care locuieşte aici. Si-a botezat casa „hotelul Ebben“, dar n-are prea mulţi clienţi. Câţiva pescari iarna. Vara, câţiva căutători de distracţii care trec pe aici.

- Intr-adevăr, e foarte izolat.

Ascuns într-o încâlceală de tufişuri şi de copaci, hotelul respectiv era, de fapt, o casă albă destul de părăginită. Plante agăţătoare se întindeau peste întreaga verandă şi se înfăşurau pe stâlpi, până la acoperiş.

- S-ar zice că nu e nimeni pe aici.

Nicolas începu să strige cât îl ţineau puterile:

- Ebben, Ebben! Sunteţi acasă? Ebben...

Lea îl urmă încet, privindu-i silueta înaltă de la distanţă. El dispăru în spatele casei şi ea se hotărî să-l aştepte pe verandă. Urmări din ochi dansul insectelor cu aripi albastre, care zburau din floare în floare. Tresări de spaimă când văzu un şarpe strecurându-se prin iarbă. Tot soiul de sunete proveneau din natură: murmurul mării, ţipetele păsărilor şi zumzetul insectelor din vegetaţia luxuriantă. Nici o urmă de fiinţă umană prin împrejurimi. In ciuda soarelui şi a cerului albastru, Lea tresări, cuprinsă de o nelinişte surdă. Plecă imediat în căutarea lui Nicolas.

Nu se afla în spatele casei. Se opri pe drumul de pământ, cu urechea la pândă. Unde s-o fi dus? O creangă trosni în spatele ei. Se întoarse cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Nimeni. Ferestrele de la parter erau închise, ca si uşa.

Neliniştea i se transformă atunci în groază absurdă şi inexplicabilă. Transpiraţia începu să-i curgă pe frunte.

- Nicolas! Nicolas! Unde sunteţi? strigă ea cu o voce tremurătoare.

Dintr-o dată, din păduricea apropiată, se auziră zgomote.

- Nicolas, dumneavoastră sunteţi?

Văzu o umbră mişcându-se, dar nimeni nu răspunse... îngrozită, se retrase un pas, când pocnetul puternic al unui oblon al casei o făcu să se întoarcă brusc. Uşa se deschise şi Nicolas apăru în prag, cu părul încă răvăşit de vânt.

- De ce nu mi-aţi răspuns? strigă ea. Vă strig de peste o oră! Mă întrebam unde v-aţi dus.

- îmi pare rău, nu v-am auzit!

Nu exista nici o urmă de ironie în tonul sau pe chipul său. Ciudat de palid, avea un aer preocupat. Pentru întâia oară, îşi dădu seama câtă forţă emana.

- Locul ăsta mă sperie, mărturisi ea.

Simţind brusc o înţepătură în pulpa dreaptă, se aplecă să vadă ce e. O furnică mare, roşie! Cu un urlet de groază, fugi spre Nicolas, făcând astfel insecta să cadă în iarbă.

- Ce s-a mai întâmplat? întrebă el, pierzându-

şi răbdarea.

- O... furnică... mormăi ea, înroşindu-se.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Calmaţi-vă... O furnică n-a omorât niciodată pe nimeni!

- Dar era atât de mare. Insectele de aici mă sperie îngrozitor. Sunt atât de mari...

- Va trebui să vă obişnuiţi. Sunt mult mai mici decât dumneavoastră, ce naiba! Gândiţi-vă un pic!

Tonul sec al vocii sale o surprinse. Cu sprâncenele încruntate, părea sincer îngrijorat.

- Aveţi un aer neliniştit, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

- L-am găsit pe Ebben sus. Ii este foarte rău. Pretinde că a fost muşcat de un şarpe. Delirează... I-a trebuit mult timp ca să mă recunoască. In prima clipă, am crezut că a băut prea mult... i se mai întâmplă... Dar acum are febră foarte mare... Ar trebui dus la sptal. Si încă repede! îmi pare rău că va trebui să vă stric ziua...

- Lăsaţi prostiile. Cum pot să vă ajut? M-aş putea duce să-l văd şi...

- Nu, vă interzic să vă apropiaţi de el! Intoarceţi-vă la iaht şi aşezaţi-vă în spate, lângă cârmă. Mă voi ocupa singur de Ebben. Nu trebuie să veniţi aproape de el în nici un caz. Aţi înţeles?

Ii dădea ordine cu o voce aspră, iar obrajii Leei se înroşiră din nou. Era ca şi cum ar fi pălmuit-o.

- Am înţeles.

El dispăru în casă. Nu voia să-l ajute. Nu avea încredere în ea. Cine se credea, să-i vorbească aşa? Si de ce o trata ca pe un copil, ca pe o handicapată, care risca o criză de isterie în orice clipă? Poate din cauza întâmplării cu furnica roşie, se gândi ea. Dar insectele pe care nu le cunoştea o terorizau. Nu se putea controla.

La întoarcerea pe punte, se aşeză lângă bara cârmei, cu ochii aţintiţi spre casă. După câteva minute, Nicolas apăru, purtând pe braţe un om într-o pătură. Lea se ridică, dornică să-l ajute, deoarece în pofida forţei sale, era evident că-i este greu.

- Nu vă mişcaţi! strigă el.

Furioasă, îl ascultă. Urcă în barcă şi puse trupul bătrânului pe salteaua unde, cu o oră mai devreme, se bronza ea.

Nu vedea mare lucru din trupul întins sub pătură, doar smocuri de păr alb. Nu risca să-l şi sufoce, pe deasupra? Nicolas probabil că se gândea că făcuse o pneumonie, datorită febrei...

El ridică rapid velele. Când se îndepărtară de mal, săltă capul bătrânului, încercând să-l facă să bea ceva. Lea văzu chipul, pielea închisă la culoare plină de sudoare, ochii închişi, buzele strânse, arse de febră.

- Mai vreau... murmură el.

Nicolas ezită puţin, apoi îi dădu din nou apă, lăsând-o să se scurgă pe bărbie.

- Am crezut că dau colţul...

- Staţi liniştit, vom ajunge imediat. Un doctor se va ocupa de dumneavoastră. încercaţi să vă odihniţi. Chiar şi cu vânt din pupa, ne vor trebui cam vreo două ore. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt aici... adăugă el, cu o voce liniştitoare.

- Mi-e prea cald, se plânse Ebben, aruncând la o parte pătura.

Nicolas o puse imediat la loc.

- Trebuie să scădem febra. Stiu că nu este plăcut, dar veţi rămâne învelit.

- Lua-v-ar dracu’ Nick! mormăi bătrânul.

Cu toate acestea, se supuse şi căzu curând într-un somn agitat. Nicolas mai rămase o clipă lângă el, apoi se duse să verifice pânzele.

Sosiră în port pe la ora trei. In timp ce Lea lega ambarcaţiunea de mal, Nicolas fugi spre un

pescar ce-şi strângea plasele, desigur pentru a-i cere să sune la spital. Cum rămăsese singură cu Ebben, văzând că se ridică, se apropie de el, încercând să-l liniştească. Nicolas, revenit imediat, o opri brusc.

- Ce faceţi? V-am spus să nu vă apropiaţi de el!

Cu ochii plini de furie, ea izbucni:

- Nu doream decât să-i spun că am ajuns în port. Ce credeţi că puteam să-i fac?

O privi un moment perplex, apoi aproape că strigă:

- Nu înţelegeţi nimic? Nu ştim ce are. Dumnezeu ştie ce virus periculos o fi luat! Nu vreau să-l luaţi şi dumneavoastră.

- Oh!

Ce proastă a putut să fie! Această eventualitate nici nu-i trecuse prin minte.

- La intrarea în port se află o staţie de taxiuri. întoarceţi-vă la hotel şi feriţi-vă de oameni. Spălaţi-vă bine peste tot şi schimbaţi-vă hainele. îl duc pe Ebben la spital. Dacă are ceva contagios, riscăm să ne izoleze pe amândoi în carantină... Acum, haide, luaţi-o din loc.

- Mă veţi ţine la curent?

- Evident.

Dar deja el nu se mai gândea la ea, se întorsese către bătrân.

La hotel, Lea urcă direct în camera ei, se dezbrăcă şi făcu un duş. Apa i se păru deosebit de proaspătă.

îşi puse un halat pe ea şi o sună pe Chris. Aceasta răspunse imediat.

- Aţi şi revenit? Cu atât mai bine... Credeam că...

Lea o întrerupse:

- Am fost obligaţi să revenim.

îi povesti ce s-a întâmplat.

- Dumnezeule! strigă sora ei îngrozită. Nicolas n-ar fi trebuit să se ducă niciodată acolo. Cine ştie ce porcărie o fi luat bătrânul ăla! Unele dintre bolile de pe insulă sunt cronice, să ştii! Rămâi cu sechele ani de zile. Este foarte neplăcut... Dar o să sun imediat la spital. Ar trebui să se ştie deja ce s-a întâmplat.

- Nicolas mi-a promis să mă înştiinţeze imediat ce află ceva.

- Nicolas! Ah, slăbeşte-mă cu el... va vedea el când dă cu ochii de mine!

- Nu fi proastă, Chris. N-are nici o vină. Bietul om ar fi putut muri acolo dacă nu ajungeam noi la timp. Pare într- adevăr grav... spune că l-a

muşcat un şarpe, dar Nicolas zice că e mai grav.

- Dacă vrei să ştii părerea mea, a intenţionat să vindece o boală minoră cu prea mult whisky... dar apoi febra i-a crescut. In orice caz, fii prudentă şi rămâi în cameră.

- Bine, dar mor de foame! Vrei să-mi trimiţi nişte sandvişuri?

- Desigur. Cu salată şi fructe, e bine?

- Va trebui să te mulţumeşti cu o movilă de sandvişuri, încheie Chris râzând.

Lea închise telefonul şi se întinse pe pat, ceva mai relaxată. Zece minute mai târziu, i se aduse festinul promis. Decise să mănânce pe balcon, la soare. Sandvişuri cu pui, salată verde şi cu gust necunoscut, piersici şi ananas, devoră totul. Era la cafea când sună telefonul. Lăsând jos ceaşca, fugi să răspundă.

- Lea? se auzi vocea calmă a lui Nicolas.

- Cum se simte?

- Va fi bine... era, într-adevăr, o muşcătură de şarpe. Cea mai grea parte a crizei a trecut. Doctorul l-a certat rău, pentru că băuse mult, ceea ce nu a uşurat deloc situaţia... Ebben crede că whiskyul are virtuţi curative extraordinare! îşi va reveni în două zile. Febra i-a scăzut deja. Serul care i s-a administrat şi-a făcut imediat

efectul.

- M-am liniştit. Părea că-i este atât de rău... Probabil că s-a speriat groaznic. în locul lui, aş fi intrat în panică. Detest şerpii!

- încă o fobie! declară el ironic. Ar trebui să cercetaţi motivele psihologice ale spaimei de insecte şi reptile şi să le analizaţi. Vor dispărea ca prin farmec.

- Sunteţi sigur? Creierul meu poate că nu funcţionează la fel ca al dumneavoastră... Nu suntem la fel!

-Asta am observat deja! Anatomia feminină nu mai are nici un secret pentru mine. Am analizat-o în amănunt.

- Să deduc de aici că femeile au darul să vă sperie, domnule Hunt?

- Mult mai mult decât şerpii! îmi place să le fotografiez pentru a le înţelege mai bine. Un gros-plan spune mai mult despre o femeie decât un discurs întreg...

- Dar o fotografie nu arată decât aparenţa exterioară, nu?

- Nu. Nu fotografiez chipuri doar, ci fiinţe umane. Nu mă interesează aparenţa, să ştiţi. Mai mult ceea ce ascunde...

Se întrerupse, ca şi când era surprins că

vorbise atât de serios despre meseria lui.

- îmi pare rău că ziua noastră a fost irosită. Pe curând, Lea, mai spuse el înainte de a închide.

Cum bătrânul Ebben scăpase, Lea se putea duce să facă o baie. Ieşi şi se îndreptă spre plajă. încă era cald. Numeroşi turişti se bălăceau în valuri.

Ceva mai în larg, alţii făceau surf.

Lea înotă puţin, apoi se întoarse pe nisip. încet, încet, oamenii începeau să plece. Se apropia ora mesei de seară. Ea nu se mişcă, decisă să profite cât mai mult de soare. Se săturase să fie mai puţin bronzată decât restul lumii. Când plaja se goli complet, intră din nou în apă, cuprinsă de o bruscă senzaţie de fericire. Phil şi noua lui prietenă erau la celălalt capăt al lumii, ca şi colegii ei, de altfel. începea să-i uite şi, o dată cu ei, uita şi durerea.

Ieşind din apă, se blocă brusc, la vederea lui Nicolas, care venea spre ea. Purta un tricou negru fără mâneci, iar vederea corpului său gol o făcea pe lea să se intimideze. Roşi.

- Bună seara! spuse ea.

- Câtă energie pentru cineva care s-a trezit la ora şapte dimineaţa!

- Vreau cu orice preţ să plec de aici bronzată,

explică ea, ridicându-şi mâinile pentru a-şi stoarce părul ud.

El îi mângâie îndelung cu privirea pântecele, apoi pieptul abia acoperit.

- Faceţi şi dumneavoastră baie? întrebă ea foarte jenată. N-aş vrea să vă reţin...

- Stiţi că aveţi o algă agăţată de sutien? Acolo, sus...

Lea îşi aplecă ochii, pentru a culege planta, dar el se
repezise deja... Degetele lui îndemânatice se strecuraseră între sutien şi pielea umedă, întârziind mai mult decât ar fi fost necesar. Când le retrase, mângâierea algei pe piele o făcu să se cutremure.

- Sunteţi teribil de sexy, spuse el încet. Toată ziua am vrut să vă ating. Abia m-am abţinut...

- Ei bine, continuaţi să vă abţineţi, zise ea încercând să adopte un ton degajat.

Dar când se uită la buzele sale, inima i-o luă razna. Stia ce se va petrece, dar oboseala o făcu să nu mai reacţioneze la timp. Nicolas profită de clipa ei de derută. O strânse în braţe şi o sărută pe gură, chiar în momentul în care ea şoptea:

- Trebuie să plec...

Forţa sărutului său o obligă să lase capul pe

spate. El îşi înfipse mâna în părul ei, în timp ce cu cealaltă îi mângâia pântecele gol. Ea încercă să-şi ţină ochii deschişi, fără însă să reuşească, atât de tare o atrăgea. Avea o poftă nebună să se abandoneze, să-l strângă la piept, dar era o dorinţă împotriva căreia voia să lupte. Dar o ciudată slăbiciune o împiedica. Cu o clipă mai devreme i-ar fi spus... da, l-ar fi lăsat să înţeleagă că aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple niciodată. Acum însă, era incapabilă să-i reziste. Cu sărutul lui imperios, trezea în ea senzaţii necunoscute, imposibil de reprimat.

- Sunteţi frumoasă, şopti el, strângând-o şi mai tare.

îşi înfundă ochii în ai ei, iar privirea lui, departe de a fi ironică, părea tandră, intensă... Tulburată, rămase în braţele lui, incapabilă să pronunţe un cuvânt. Ce legătură exista oare între încântătorul play-boy întâlnit pe plajă şi acest bărbat atât de grav? Brusc, el închise ochii şi puse din nou stăpânire pe buzele ei, cu o ardoare care o sperie pe Lea.

încercă în zadar să scape. O ţinea prizonieră în braţele lui puternice. Neputincioasă, simţi că făcuse să alunece partea de sus a costumului ei de-a lungul braţelor şi că se apleca să-i sărute

sânii. Acum, îşi plimba buzele peste ei. Fremătând, se gândi vag că erau singuri pe plajă şi că nimeni n-o putea auzi dacă ar fi ţipat. Dacă Nicolas era hotărât s-o facă a lui, n-ar fi putut face nimic... Era pe deplin conştientă de puterea musculaturii lui. Dar şi de puterea pe care o avea asupra ei.

Pierdută, începu să se zbată ca o nebună, ţipând şi plângând. El se redresă şi-i prinse braţele, pentru a o imobiliza.

- Ce v-a apucat? mormăi el, furios.

Aruncându-şi capul pe spate, îl săgetă cu privirea.

- Daţi-mi drumul!

- Vă voi elibera când vă calmaţi, nu înainte!

Ochii lui albaştri, plini de mânie, o impresionară pe Lea. Si ea, care crezuse că e un play-boy oarecare! Speriată de acest chip ameninţător, încetă să se mai zbată.

- Ne-am înţeles greşit, spuse el cu răceală. Dacă nu doreaţi să vă ating, trebuia să mă anunţaţi mai din vreme.

Cu o expresie la fel de furioasă, o privi cum îşi aranja în grabă costumul de baie.

- N-am avut timp să spun un cuvânt! V-aţi repezit la mine ca o fiară! Toţi bărbaţii sunt la

fel... proşti şi mărginiţi. Dacă sunt femeie, credeţi că puteţi face orice cu mine?

- Sunteţi nebună! exclamă el siderat.

- Evident, sunt nebună să opun rezistenţă unui bărbat atât de seducător ca dumneavoastră, nu? îl persiflă ea.

- Dar nu asta am vrut să spun...

- Ah, nu?

- Nu! Credeam că v-ar plăcea să faceţi dragoste la fel de mult ca mine. Cum puteam bănui că veţi refuza să mergeţi mai departe de un sărut cast? La început, n-aţi ripostat...

- Vă cunosc de două zile! Nu mă aşteptam să fiu agresată în felul acesta!

- Eu? V-am agresat?

- Dacă nu v-aţi fi oprit, în cinci minute eram violată.

O privi cu reală uimire.

- Pentru ca o dorinţă să fie reciprocă, e nevoie de doi, să ştiţi. Dacă nu, e viol, pur şi simplu. Faptul că nu v-am pălmuit încă de când m-aţi sărutat nu însemna că acceptam să mă culc cu dumneavoastră.

Nicolas făcu un pas înapoi, cu pumnii strânşi.

- Vorbiţi ca o puştoaică de cincisprezece ani! Pentru o tânără care trăieşte singură la Londra,

nu sunteţi prea evoluată.

La aceste cuvinte, furia Leei spori.

- Evoluată? Spuneţi mai curând că m-aţi crezut o femeie uşoară! Ei bine, nu sunt genul care să se arunce în patul unui bărbat pe care abia l-a cunoscut! îmi place să nu mă grăbesc. Iar dacă mă găsiţi demodată, puţin îmi pasă!

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă rapid. Simţea că Nicolas o urmărea cu privirea. Si-l imagina blocat acolo, nemişcat sub ultimele raze de soare... Frumosul său corp, gol şi bronzat, o tulburase enorm. Mai mult decât voia să recunoască...

Capitolul 4

Pentru cină, Lea îşi pusese o elegantă rochie de mătase albă. Chris şi Edward abia aşteptau să afle veşti despre Ebben. Au răsuflat uşuraţi, aflând că pe Lea n-avea s-o ameninţe nici un pericol.

- Continuu să cred că Nicolas n-ar fi trebuit să te ducă niciodată acolo. Când mă gândesc ce ar fi putut să se întâmple... mă cutremur! începând de acum încolo nu mai ieşi din casă. Ai la dispoziţie o plajă minunată, multiple activităţi... Auzi ce idee, să alergi cu Nicolas Hunt în pustietăţile alea!

Lea îşi ascultă răbdătoare sora.

- Chris, când vei înţelege oare că sunt adultă? Nu e vina lui Nicolas că l-am găsit pe Ebben în starea aceea...

- Se pare că nu înţelegi nimic. Insula aceasta poate fi foarte periculoasă, iar Nicolas cunoaşte foarte bine acest lucru!

Dumnezeu ştie de ce Lea se simţi obligată să-i ia apărarea lui Nicolas Hunt şi o făcu cu o vehemenţă care o surprinse şi pe ea însăşi.

Edward mâncă în tăcere, părând să ignore disputa lor.

Cu toate acestea, nu mai rezistă şi-i aruncă

soţiei sale pe un ton muşcător:

- De ce vrei să-ţi impui cu orice preţ opiniile? Eu, da, sunt obligat să-ţi suport caracterul imposibil. Ea, însă, nu! Ar fi momentul să înţelegi.

Chris se făcu palidă, se ridică şi ieşi fără nici un cuvânt. Lea încercă s-o urmeze, dar Edward o prinse de braţ.

- Las-o! Cuvintele mele au pus-o pe gânduri.

Ea ezită un moment, apoi se aşeză privindu-l în faţă.

- Nu vreau să fiu indiscretă, Edward. Dacă nu poţi să-mi spui, nu este nici o problemă... Ce se petrece între dumneata şi Chris?

Se temea ca nu cumva cumnatul ei s-o trimită la plimbare, conştientă fiind că se amesteca unde nu-i fierbe oala. Edward, în schimb, învârtea linguriţa în cafea cu un aer absent.

- îmi pare rău, adăugă ea. Ai dreptate. Nu este treaba mea. Uită întrebarea mea.

- Ah, dar mi-ar plăcea să vorbesc, doar că nu este uşor...

Se întrerupse, cu sprâncenele încruntate.

- Sau poate că, dimpotrivă, este foarte simplu. Dar... nu ştiu cu ce să încep...

Surâse amar.

- Mă arunc în apă. Chris şi cu mine nu vedem lucrurile la fel. Ea nu mă înţelege şi mă face egoist.

- în legătură cu ce?

Simţea că încă ezită, poate temându-se că va lua partea surorii ei împotriva lui.

- Vrea un copil, spuse el dintr-o suflare.

- Si care este problema?

Văzând faţa înroşită brusc de furie a lui Edward, îşi regretă imediat întrebarea aceasta stupidă.

- Problema? Ei bine, este imposibil, asta-i tot.

îşi dădu seama că făcuse o gafă enormă... Era evident că Edward nu putea să aibă copii. Cum de nu se gândise mai devreme? Căută cu disperare o modalitate să schimbe subiectul, dar el nu-i lăsă timp.

- Momentul este prost ales. Am nevoie de Chris pentru a conduce hotelul. Singur, n-aş mai reuşi. Nu sunt superman! în doi sau trei ani, vom angaja un director adjunct. Dar pentru moment, însă, nici nu poate fi vorba. Totul merge foarte bine! De ce încearcă să bulverseze totul? Vrea să nu mai muncească până când copilul va face doi ani! Dacă ar vrea să angajăm o doică pentru copil, n-ar fi nici o problemă, dar nu, ea vrea să i

se dedice în totalitate... A devenit o adevărată obsesie pentru ea. Si eu vreau un copil, dar nu aşa! Hotelul Lotus începe să meargă bine, iar Chris e gata, acum, să lase totul baltă.

Lea asculta fără să respire, atentă la fiecare cuvânt. Brusc, el trânti cu pumnul în masă.

- Prostiile astea nu i se potrvesc absolut deloc! Chris a fost întotdeauna cu picioarele pe pământ. Acum, însă, se poartă ca o nebună. Nu reuşesc s-o fac să înţeleagă că a avea un copil ar ameninţa tot ceea ce am clădit împreună. Sunt mândru de tot ce a făcut pentru acest hotel. Eram fericiţi ca nişte regi, aici. Formăm o echipă perfect sudată... Dar ea are o idee fixă: să lase totul şi să facă un copil.

- înţeleg, spuse Lea.

- Dacă ar accepta cel puţin să mă asculte. M-am săturat să tot fiu egoistul care se gândeşte numai la bani. îi cer doar puţină răbdare.

- Edward, pot să te întreb ceva... Ţii într-adevăr să ai un copil?

El ridică din umeri.

- De ce nu? Dar mai târziu. Avem destul timp. Nu există nici un motiv să ne grăbim.

- înţeleg, repetă ea cu o voce neutră.

Era sigură că, de fapt, Edward nu dorea un

copil. Era chiar ostil ideii. Chris, oare, îşi dăduse seama?

- După părerea mea, acest gen de lucruri trebuie programate. înainte de a avea un copil, trebuie să-i poţi oferi un trai decent... Visul meu a fost şi este să am propriul meu hotel. Fac economii în acest sens. Am nevoie de banii pe care-i câştig cu ajutorul lui Chris. Privesc lucrurile în faţă, Lea. Dacă şi Chris ar putea face la fel!

Un chelner se apropie de masa lor.

- Sunteţi chemată la telefon, doamnă, spuse el. Vreţi să vorbiţi de aici, sau vă fac legătura în cameră?

- în cameră.

Era, în mod sigur, Nicolas şi n-avea chef să vorbească de faţă cu toată lumea.

- Iartă-mă, Edward, am avut o zi obositoare. Nu cred că voi mai coborî.

- Da, du-te şi odihneşte-te, Lea. Noapte bună!

Se îndepărtă. înţelegea atitudinea lui Chris. Edward greşea grav. Dorinţa lui Chris de a avea copii era cât se poate de legitimă. Ah, egoismul bărbaţilor! Nu se gândesc decât la bani. în fond, Edward o vedea pe sora ei ca pe un mijloc comod de a-şi satisface ambiţiile.

în camera ei, ridică receptorul, plină de emoţii.

- Alo? Aici Lea Winslow, spuse ea cu o voce care tremura uşor.

- Lea? Max Estada la telefon.

Teribil de dezamăgită, se strădui să fie amabilă.

- Ah, bună seara, Max!

- Sper că nu vă deranjez?

- Deloc! Mă pregăteam de culcare.

- Mi-ar face plăcere să spun şi eu acelaşi lucru. Pentru mine, greul de-abia începe. Restaurantul se închide rareori înainte de ora două.

- Acesta este preţul succesului!

- Da, într-adevăr. Vreau să vă invit la un tur al colinelor miercuri, dacă sunteţi liberă, fireşte.

- Accept bucuroasă, răspunse ea.

- Formidabil! Vă jur că nu veţi regreta. Trec să vă iau pe la ora unsprezece. E bine? Vom mânca acolo, sus, şi ne vom întoarce după-amiază.

- Perfect! Mulţumesc pentru invitaţie, Max.

- Mă bucur că vă voi revedea, încheie el.

Lea se duse la fereastră şi contemplă marea şi grădina sub lună. Un peisaj prea perfect - de

vis sau de carte poştală ilustrată. Suspină. Oare ce o făcuse să creadă că sună Nicolas? Nu doreşte s-o vadă, probabil, după cele petrecute pe plajă. De altfel, puţin îi păsa. Ce ştia despre el? Cine era, de fapt? într-o lună, îi va uita până şi numele. Dar atunci, de unde această decepţie auzind la telefon vocea lui Max? Nu-i ajungea cât suferise din cauza lui Phil?

Nicolas Hunt nu era decât un colecţionar de cuceriri. O făcea să se gândească la un colecţionar de fluturi, care pune cu grijă în insectarul său specimenul tocmai prins şi pleacă mândru să vâneze altul. O dată înţepate cu acul, prăzile nu-l mai inreresau.

Lea nu avea decât o consolare: cu ea, eşuase. Nu reuşise s-o prindă în insectar... Seara asta, îşi luase o mică revanşă personală faţă de răul pricinuit de Phil. Hotărât lucru, bărbaţii nu merită să fie iubiţi! Cu toate acestea, era obligată să recunoască sincer că ideea de a nu-l mai vedea pe Nicolas îi strângea inima. Trebuie să lupt! îşi spuse ea, închizând fereastra. Să-l alung din gândurile mele şi să-l uit cât mai repede.

A doua zi, rămase tot timpul pe plajă şi-l pândi degeaba pe Nicolas, aşteptându-se să vadă apărând în orice clipă corpul lui frumos,

bronzat.

După-amiază luă o lecţie de surfing şi petrecu mult timp bălăcindu-se şi râzând de câte ori cădea în apă. Apoi, se lungi pe plajă pentru o ultimă baie de soare. Pielea începea, încet, încet să se înnegrească şi speră să plece de aici bronzată.

Mâncă împreună cu Chris, evitând cu grijă tot ceea ce putea să aibă legătură cu situaţia sa conjugală. Se îngrozea numai la ideea că sora ei ar purea să fie la curent cu discuţia dintre ea şi Edward. Lea o cunoştea şi ştia că nu i-ar fi plăcut. în schimb, Chris se arătă foarte bucuroasă că Lea ieşea cu Max a doua zi.

Adormi de cum puse capul pe pernă. Pe la mijlocul nopţii avu un coşmar îngrozitor, în care Phil juca un rol important, ceea ce o făcu să se trezească. Se ridică în capul oaselor, scăldată în sudori reci. Era foarte cald în cameră. Se dădu jos şi deschise geamul. Avea impresia că se sufocă. Luna fusese înghiţită de un nor. Cufundată în întuneric, grădina părea plină de sunete ciudate şi ameninţătoarte.

Aventura ei cu Phil durase un an. Si el lucra la B.B.C., dar la un alt serviciu, aşa încât se întâlneau numai la cantină. Si acolo îl văzuse în

vis, în compania noii sale prietene. înfuriată, aproape plângând, Lea îi privea. Nu se petrecea nimic în vis. Tot ce conta era intensitatea emoţiilor şi imensitatea durerii ei. O lumină albă apăru peste grădină şi marea se împodobi cu paiete de argint. Lea respiră adânc aerul impregnat de parfumul florilor...

înainte de a-l întâlni pe Phil, auzise vorbindu-se despre el de la diverse prietene pe care surâsul lui strălucitor şi părul blond le făcuse să-şi piardă capul. Când începuse să circule zvonul că Lea ieşea cu el, au avertizat-o. Phil era un afemeiat, capabil să anuleze o întâlnire în ultimul moment pentru a ieşi cu altcineva. Nu se putea spera nimic de la el. Timp de câteva luni, Lea se arătase extrem de neîncrezătoare în privinţa lui, dar el nu se descurajase. îi telefona tot timpul, îi dăruia flori şi-i declara mereu că o iubeşte. Lea fusese cucerită de ardoarea lui. îndrăgostită nebuneşte, ajunsese să creadă că şi el o iubea.

- Să ne logodim, îi spusese el într-o zi. Vreau ca toată lumea să ştie că îmi aparţii. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Lea.

Aceste cuvinte o copleşiseră pe Lea cu o fericire de nedescris.

- Mă iubeşti, nu-i aşa, draga mea? o întrebase el, mângâindu-i părul.

- Da, te iubesc.

Aerul triumfător al lui Phil ar fi trebuit s-o pună în gardă: capturată, prada nu mai prezenta nici un interes pentru el. Cât rămăsese distantă, Lea reprezenta o provocare. Dar asta durase până când o ceruse în căsătorie.

Acum se vindecase definitiv de acest gen de bărbaţi. îi simţea imediat. Nicolas Hunt, de exemplu, era din acelaşi aluat cu Phil. Ar fi fost o nebunie să cedeze. El aprecia femeile cu condiţia de a nu se angaja niciodată. Iar dacă se simţea ameninţat, fugea imediat. Ca şi Phil... Dar la ce se gândea? Nici nu se punea problema să încerce să-l reţină! Ah, în prima zi, pe plajă, n-ar fi trebuit să-iu răspundă, nici să-i accepte şampania şi apoi să intre în apă cu el... Dar n-o făcuse decât ca s-o sfideze pe sora ei, Chris. Dorind s-o arunce în braţele lui Max Estada, sora ei o exasperase la culme.

De ce să se îngrijoreze? N-avea de ce să se teamă. Este adevărat că Nicolas o atrăgea. Fizic, nu mai mult. Când o sărutase, fusese copleşită de un val de plăcere incontrola- bilă. Trebuia să reziste cu orice preţ acestei atracţii.

Nu poţi spera nimic de la dragoste, se gândi ea, cul- cându-se din nou. Te închide în relaţii care sfârşesc prin a fi sufocante. Aşa cum florile cu parfum ameţitor se ofilesc, strălucirea lunii este iluzorie şi blândeţea melancolică a nopţii dispare la venirea zilei. Este preferabil să-şi urmeze raţiunea şi nu inima. Dragostea îi făcuse prea mult rău...

A doua zi dimineaţă, constată că fusese înţepată de ţânţari şi, văzând-o cum se scarpină, Chris clătină din cap...

- Ce idee să deschizi fereastra în plină noapte! Te prevenisem...

- Dar n-am aprins lumina...

- De acum înainte, ai grijă. Să ştii că ai avut noroc. Ar fi putut să fie mai rău.

- Cum adică? întrebă Lea, continuând să se scarpine cu furie.

- Pentru numele lui Dumnezeu, încetează... O să-ţi dau un praf ca să scapi de mâncărime.

Edward o sfătui să facă o baie în mare.

- Apa sărată o să-ţi facă bine. Pentru mine, acesta este tratamentul radical.

După micul dejun, văzând că medicamentul n-are nici un efect, Lea făcu o baie şi realiză că Edward avea dreptate.

Max Estada o aştepta la recepţie.

- Aţi şi venit? îmi pare rău, aţi spus că ne întâlnim la unsprezece. Credeam că voi avea timp să mă spăl.

- Nu-i grav, spuse el politicos. Voi aştepta la bar.

Urcă în fugă şi se schimbă rapid. Graba îi strică dispoziţia şi-l abordă pe Max cu un surâs forţat.

- Sunt gata! Regret că v-am făcut să aşteptaţi.

Acum regreta că-i acceptase invitaţia. Pe căldura asta, ar fi preferat să-şi petreacă ziua la plajă.

Interiorul insulei semăna probabil cu un furnal. Pe de altă parte, ochii negri, plini de melancolie ai lui Estada, nu-i spunea nimic bun. Numai să nu înceapă să-şi povestească necazurile lui. Nu era dispusă să se înduioşeze de soarta lui.

Dar era prea târziu să dea înapoi. Se instală în maşina lui şi porniră pe drumul plin de praf care ducea spre interiorul insulei. Brusc, recunoscu Ferrariul roşu al lui Nicolas Hunt, care venea din sens opus, învăluit într-un nor de praf.

- Nicolas... spuse Max.

- Da, aprobă ea, cu o voce aparent neutră.

Fireşte că era el! Nu există două maşini ca asta pe insulă şi nici doi şoferi ca Nicolas. Conducea atât de repede, de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul.

Maşina îi depăşi asemenea unei rachete, dar frână brusc, într-un scrâşnet de pneuri. In oglindă, Lea îl văzu pe Nicolas Hunt întorcând capul spre ei. Faţa lui, de obicei zâmbitoare, părea acum bizară, aproape ameninţătoare. Max nici nu încetinise. Părea pierdut în propriile gânduri. Lea mai văzu o dată părul lui Nicolas, apoi Ferrariul demară din nou.

- Am făcut o listă cu locurile care trebuie văzute, declară Max. Vom încerca să le vizităm pe toate. Probabil că nu veţi mai avea ocazia să le vedeţi până plecaţi. Oamenii par să fie atraşi numai de plajă. Pe de altă parte, înţeleg că cine locuieşte la Londra este dornic de soare...

Din fericire, Lea îşi luase ochelarii de soare. Drumul strălucea aproape insuportabil. Rulau pe un drum sinuos, mărginit de cactuşi în forme bizare. Pe alocuri, tufişuri de flori sălbatice adăugau pete de culoare pe fondul verde al copacilor. Apoi apărură colinele, acoperite de tufişuri dese, care emanau un miros puternic.

Drumul devenea tot mai accidentat, iar vegetaţia era tot mai deasă. Copaci groşi dispăreau acum sub plante agăţătoare, pline de flori albe.

Lea se decise să facă pe turistul perfect, extaziindu-se faţă de tot ce vedea. în orice caz, Max nu minţise: peisajul era superb.

Au luat masa într-un mic han aflat pe marginea drumului. Orez, salată, caracatiţă prăjită cu piper şi roşii. Un prânz delicios. Masa era aşezată într-o grădiniţă, la umbra unui copac enorm.

- Ce-ar fi să luăm o cafe-frape? propuse Max la sfârşit. Este minunat aici.

- Cu plăcere.

Lea se lăsă cuprinsă de o toropeală plăcută. Era oare din cauza vinului pe care Max insistase să-l savureze? Avea impresia că pluteşte, perfect destinsă. El comandă cafelele şi spuse pe un ton subit:

- Sora dumneavoastră mi-a vorbit despre ruperea logodnei, îmi pare rău.

Lea se încordă imediat, cu obrajii în flăcări. Cu ce drept vorbea Chris despre viaţa ei personală cu toată lumea?

- Scuzaţi-mă, se grăbi el să adauge. Poate că

am fost indiscret... Voiam numai să vă spun că vă înţeleg. Nimic nu este mai greu de suportat decât decepţia din dragoste. Nimic nu te face să suferi mai mult... Nu, dragostea nu poate fi uitată uşor...

Ea îl asculta în tăcere, fixând colinele albastre care se întindeau în faţa lor cât vedeai cu ochii. Era clar că, vorbind astfel, Max se gândea mai mult la el.

- Si eu am fost logodit, odinioară, continuă el. Ea a murit.

- Stiu.

Dacă el nu s-ar fi oprit să vorbească, Lea s-ar fi abţinut de la orice comentariu. Rolul de confidentă nu i se potrivea în acest moment al vieţii ei. Totuşi, murmură:

- îmi pare rău pentru dumneavoastră.

Conversaţia lor era ca o partidă de tenis. Max servise
mingea, iar ea nu avea de ales decât să i-o trimită înapoi.

- S-a întâmplat de mult, spuse el.

- Si nu reuşiţi s-o uitaţi?

Lea ştia de la Chris că moartea logodnicei îl afectase definitiv pe Max. Era evident că dorea să vorbească despre asta. Nu putea decât să-l

asculte.

- Nu... nici măcar nu încerc, la drept vorbind. Nu vreau s-o uit.

Ea îl privi, neîncrezătoare. Nu pentru că se îndoia de cuvintele lui, ci din cauza vocii lui calme şi hotărâte.

- Dragostea ei este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. De ce aş uita-o? Nu întâlneşti de două ori o fiinţă ca ea. Viaţa este atât de scurtă...

îi surâse Leei. O expresie de fericire îi lumina faţa.

- Am avut un noroc nebun că am întâlnit-o. La început, nu mi-am dau seama de asta, şi când am pierdut-o am crezut că mor de durere. Si apoi, încetul cu încetul, am acceptat dispariţia ei şi durerea s-a estompat. în viaţa mea, nimeni nu va mai conta la fel de mult ca ea. înţelegeţi acum de ce n-o voi uita niciodată...

- Dar e îngrozitor! se revoltă Lea. Dumneavoastră sunteţi în viaţă! Vă înşelaţi gândind astfel. Cum puteţi fi convins că nu veţi iubi o altă femeie, într-o zi? Dacă persistaţi să vă gândiţi fără încetare la trecut, nu veţi mai fi niciodată fericit...

- Spuneţi asta deoarece cazul

dumneavoastră este diferit. Pentru mine, însă, Perdita a fost singura mare dragoste din viaţa mea. Numai moartea ne-a putut despărţi. Cred că avem cu toţii un alter ego undeva, în lume. E de-ajuns să-l găsim.

- Si dacă nu-l vom găsi? Dacă acest alter ego nu-şi va încrucişa drumul cu dumneavoastră? Asta se întâmplă cu majoritatea oamenilor, dacă judecăm după unele căsătorii... Magia operează rareori. Mulţi oameni se văd siliţi să facă unele compromisuri. Dacă toată lumea ar gândi ca dumneavoastră, desigur că nimeni nu s-ar mai căsători.

O privi îndelung, înainte de a răspunde.

- V-aţi mulţumi cu o căsătorie mediocră? Aţi fi gata să acceptaţi o viaţă de compromis?

- Nu ştiu... recunoscu ea, încurcată, cred că nu...

- Pentru că aşteptaţi bărbatul potrivit, spuse el încet, sunt convins.

- N-am pretins niciodată altceva. Numai că...

Se întrerupse brusc, temându-se să nu cadă la rândul ei în capcana confidenţelor.

- Logodnicul pe care l-aţi avut era oare bărbatul vieţii dumneavoastră? întrebă Max cu o voce blândă.

Lea nu răspunse. Tocmai înţelegea că Phil nu avusese atâta importanţă pentru ea. Dacă nu reuşea să-l uite de tot era din cauza umilinţei la care fusese supusă. îi rănise orgoliul şi, departe de el, îşi dădea seama în fiecare zi mai mult că iubise un bărbat care nu exista. Iubirea ei nu fusese decât o iluzie.

Realitatea îşi relua încetul cu încetul drepturile. Fără să ştie, Phil o ajutase să înveţe multe. Pe viitor, va face totul să se apere de bărbaţi ca el.

Capitolul 5

Max o conduse înapoi la hotel, spre sfârşitul după- amiezii.

- îţi mulţumesc pentru această zi minunată, îi spuse ea, coborând din maşină.

- Eu vă mulţumesc, spuse el cu o spontaneitate neobişnuită la el. Pe curând!

îl privi îndepărtându-se până când dispăru. întorcân- du-se pentru a intra în hotel, se trezi nas în nas cu Nicolas Hunt. încremeni locului. Era foarte aproape de ea şi pentru a-i vedea faţa trebui să-şi ridice privirea. Expresia dură cu care o măsura o sperie. Avea ceva ameninţător în ochii lui albaştri... îşi aminti atunci câinele pe care-l avusese odinioară şi care, îndată ce se simţea în pericol se culca la pământ şi făcea pe mortul. Bună idee... îşi spuse. Din păcate, ea nu se putea prăbuşi la picioarele lui Nicolas! L-ar fi făcut prea fericit... Preferă să-i adreseze un surâs fermecător şi să exclame cu o amabilitate perfidă:

- Ah! Bună ziua! Ce mai faceţi? Superbă zi, nu-i aşa? Am o vacanţă minunată. Trebuie să vă las, mă duc să mă schimb. Mă bucur că v-am văzut!

Cu o mână fermă, el o prinse de braţ.

- Nu aşa de repede! Vreau să vă întreb ceva.

Lea îl privi drept în ochi.

- Daţi-mi drumul! îi ordonă ea.

El nici nu păru că auzise.

- Aveţi întâlnire cu Max Estada, seara asta?

- Daţi-mi drumul! repetă ea. Nu suport să fiu atinsă în public.

- Dar în intimitate? şuieră el, lăsându-i braţul liber.

- Deşi nu vă priveşte, n-am întâlnire cu Max Estada. La revedere.

O lăsă să plece fără să schiţeze un gest. Se duse direct în camera ei şi făcu un duş. Pielea începuse să i se bronzeze superb şi era încântată. Mai avea nevoie de câteva şedinţe şi va fi la fel de bronzată cum era Chris.

Acest Nicolas Hunt... cine se credea oare? Ar fi trebuit să-i trag o palmă zdravănă! îşi spuse ea furioasă. Ce căuta la hotel, la ora aceea? O căuta oare pe ea?

îşi înnodă cordonul capotului şi reveni în cameră. Hotărât lucru, toate eforturle ei de a nu se gândi la bărbaţi se soldau cu eşecuri... Max, Nicolas... N-o puteau oare lăsa în pace?

Se întinse pe pat şi închise ochii. Această lungă plimbare pe dealuri o obosise. îmbătată de

soare şi de aerul curat, căzu într-o dulce somnolenţă. Strigătul strident al unui pescăruş în faţa ferestrei deschise o făcu să tresară, trezind-o. îşi privi ceasul. Dumnezeule! Era trecut de şapte!

Se întinse. Era prea târziu pentru a mai putea merge la plajă. Se hotărî să bea un pahar la barul piscinei, unde cea mai mare parte a clienţilor hotelului se întâlneau înainte de masă. Poate va întâlni pe cineva simpatic!

Alese o rochie frumoasă de tafta, a cărei culoare îi punea în evidenţă părul blond şi culoarea închisă a pielii. Sandalele albe cu toc mic, un diamant la fiecare ureche, o părere de ruj pe buze şi era gata.

Era multă lume pe terasa de deasupra piscinei. încă nu se înnoptase. Unii mai întârziau în apa albastră. Un barman îmbrăcat în alb jongla cu pahare şi sticle. Lea căută din ochi o masă liberă.

Un tânăr o interpelă:

- Bună seara! Veniţi cu noi? Aşezaţi-vă aici...

Ea ezită. Era înalt şi slab, foarte elegant, într-un costum alb şi o cămaşă albastru pal. Cinci persoane mai erau cu el, două femei şi trei bărbaţi, toţi foarte tineri. Bărbaţii păreau mai

veseli decât femeile care aveau un zâmbet cam forţat. Vedeau oare în Lea o eventuală rivală? Doar din amuzament se hotărî să li se alăture.

- Cu plăcere, spuse ea.

Se aşeză şi chelnerul se grăbi să-i ia comanda. Apoi, tânărul în costum alb spuse:

- V-am văzut de mai multe ori pe plajă. Sunteţi de mult aici?

- Exact de patru zile... Dar nu-mi amintesc de dumneavoastră... Trebuie spus că oamenii arată altfel în costum de baie! spuse ea râzând.

- E adevărat. Dumneavoastră sunteţi senzaţională în bikini. Fireşte, această rochie vă vine foarte bine, dar...

îşi lăsă fraza neterminată, fixând-o cu ochii plini de umor.

- Mă numesc Jimmy Davie...

- Eu, Lea Winslow.

îi prezentă apoi pe prietenii săi, iar ea încercă să le reţină numele.

- Plecaţi curând? întrebă ea.

- Da, din păcate, weekendul următor, răspunse una dintre fetele de la masă.

- Ne vom întoarce la Birmingham şi la vremea urâtă de acolo, preciză cu tristeţe prietena ei. Ploua când am plecat şi pot să pun pariu că va ploua şi la sosire!

- Fiona are o fire pesimistă, spuse cealaltă, numită Flora. Vara trecută am avut cel puţin

cincisprezece zile de vreme frumoasă. Din ce parte a Angliei sunteţi, Lea?

- Din Londra!

- Si noi la fel! exclamară doi dintre bărbaţi.

Chelnerul îi aduse sucul de fructe Leei.

- Ăsta n-o să vă ameţească! constată Jimmy. Ar fi trebuit să luaţi ceva mai tare. Cu o asemenea băutură masa nu e completă.

- Găsesc că este un suc delicios. De unde veniţi, Jimmy?

- Nu v-aţi dat seama după accentul meu de Liverpool? Toată lumea îl recunoaşte astăzi!

- Da, din cauza formaţiei Beatles, spuse Fiona.

- Nu uitaţi că Lea este din Londra şi că pentru londonezi alt oraş nu există!

Lea îşi ridică sprâncenele, mimând stupefacţia.

- Există şi alte oraşe decât Londra? De ce nu mi-a spus nimeni până acum? în vacanţa următoare voi organiza o expediţie către aceste zone necunoscute!

- Lea, spuse Jimmy, spune-mi... preferi să-ţi sucim gâtul acum sau după cină?

- Iertaţi-mă, era doar un exemplu de ceea ce se numeşte umor londonez.

- Trebuie fără îndoială să fii un iniţiat pentru a-l aprecia, replică el.

Fiona se aplecă spre Lea.

- Nu v-am văzut luând masa cu directorul hotelului, ieri seară? Dacă voi avea ocazia să-l întâlnesc, o să-l întreb de ce trebuie să aştepţi o jumătate de oră pentru a fi servit în cameră. Dacă vrei o ceaşcă de ceai după-amiază, trebuie s-o comanzi la prânz!

- Sunt cumnata lui, mărturisi Lea. O să-i transmit această reclamaţie.

- Cumnata lui? Atunci, nu sunteţi o clientă? se miră Flora.

- Avem un spion printre noi, anunţă Jimmy. Iată un lucru care nu-ţi va ameliora popularitatea, dragă Lea.

Aceasta din urmă îşi termină băutura şi se ridică.

- Cred că sunt în pericol şi ar fi mai bine să fug!

Jimmy se ridică şi el.

- Mai rămâneţi un pic, ştiţi că glumesc.

Surâse către tinerii de la masă.

- Mă bucur că v-am cunoscut. Pe curând!

Se îndreptă către restaurant, urmată de Jimmy.

- Nu sunteţi supărată, sper.

- Vai, nu... ce idee!

El se retrase pentru a o lăsa să treacă.

- Poate cinaţi cu noi? propuse el.

- Nu, vă mulţumesc. Mănânc cu sora mea şi cu cumnatul meu. Pe curând, Jimmy.

Nu mai insistă şi se întoarse la prietenii lui. Lea începu să-şi caute sora. O găsi făcând inventarul vinurilor, împreună cu responsabilul pivniţei.

- Ah, te-ai întors! strigă Chris, cu ochii aprinşi de curiozitate. Credeam că vei cina cu Max la „Baracuda albastră“... Ai petrecut o zi bună?

- Excelentă!

O urmă printre rafturile cu sticle, având grijă să nu-şi murdărească rochia albă.

- Sunt mii de sticle aici! exclamă ea.

- Da! Toate vor fi băute, crede-mă!

- Sunt convinsă. Tocmai vin de la bar. Am impresia că oamenii ăştia beau ca disperaţii!

O dată terminată vizita, Chris o conduse pe sora ei pe scară.

- Ai mâncat? o întrebă ea închizând cu cheia uşa de la pivniţă.

Pivnicierul se îndepărtă, cu braţele pline de sticle cu vin, iar cele două femei se îndreptară spre biroul lui Chris.

- Nu încă. Si tu?

- Nu. Mai am aici o mie de lucruri de făcut. Edward a ieşit. Se va întoarce foarte târziu. Lea... nu te superi dacă cinezi singură? Am o idee. De ce nu iei un taxi până la „Baracuda albastră“? Max va fi încântat să te invite, să ştii...

Lea scutură din cap.

- Nu, mulţumesc. Prefer să mănânc singură, aici. Ne vedem mai târziu. Lucrezi prea mult, Chris. Ar trebui să te mai odihneşti şi tu.

- Din păcate mi-e imposibil, suspină Chris.

Lea preferă să nu mai discute despre asta. Intră în restaurant şi ceru chelnerului să-i dea o masă retrasă. O dată instalată, comandă pepene galben şi o salată cu pui rece. Păcat că sora ei nu se putuse elibera... Ar mai fi stat şi ele la taclale. Până acum, prezenţa lui Edward le împiedicase să vorbească nestânjenite. Lea ştia că faţă de el nu i-ar fi mărturisit niciodată ceea ce o îngrijora. Se confrunta cu o problemă gravă, iar Lea ar fi dorit s-o asigure de sprijinul ei fără să pară că se amestecă în viaţa ei particulară.

- La ce vă gândiţi? îi susură o voce la ureche.

Tresări. Jimmy Davie era aplecat spre ea, cu spatele
către sală.

- Ah! dumneavoastră sunteţi... Unde vă sunt prietenii?

- La masă. Aşadar, m-aţi minţit, nu mâncaţi cu sora dumneavoastră? Chiar atât de mult doreaţi să scăpaţi de mine?

în faţa chipului său disperat, Lea nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs.

- Cel puţin sunteţi cinstit! spuse ea.

- Aşa sunt eu, spun întotdeauna ce gândesc, îngeraşul meu.

Ea îl contemplă o clipă. Sinceritatea lui avea ceva agasant, dar totodată fermecător. Pentru moment, părea un puştan avid de complimente.

- De ce mă priviţi aşa? întrebă el. Sper că vă plac. Pentru că dumneavoastră îmi plăceţi enorm... Sunteţi fantastică. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru blondele cu ochii verzi. Mai ales când sunt puţin irascibile, ca dumneavoastră.

Lea râse din toată inima.

- Ce tupeu!

- Pot să mă aşez? Aş fi mai în largul meu discutând cu dumneavoastră.

îşi trase un scaun, fără să mai aştepte răspunsul.

- Prietenii se vor întreba unde sunteţi, nu?

Ridică din umeri şi apoi din sprâncene, când văzu sticla cu apă minerală de pe masă.

- Fără vin? Unde este chelnerul? O să-i comand, au un excelent vin alb...

- Nu, îl întrerupse ea, nu vreau vin.

- Faceţi parte din liga antialcoolică?

- Nu, dar nu-mi place alcoolul.

- Ei bine, mie îmi place. Am poftă de vin.

începea să devină stânjenitor.

- Ascultaţi, doream să cinez şi nu vreau...

El se aplecă şi-i luă mâna.

- Calmează-te, îngeraşule. De ce toate aceste mofturi? Fă ca mine, relaxează-te! Profită de viaţă! Nimic nu-i mai bun ca alcoolul pentru bună dispoziţie, iar pentru ceea ce am în minte, trebuie să fii foarte veselă.

Roşie de furie, Lea încercă să-şi elibereze mâna. El însă i-o ţinea ferm. Ce să facă? N-avea nici un chef să provoace un scandal.

- I-aţi tălpăşiţa imediat! mârâi pe neaşteptate vocea lui Nicolas Hunt. O importunezi pe tânăra aceasta.

Jimmy ridică ochii spre el.

- Cine sunteţi să-mi vorbiţi pe tonul ăsta? întrebă el fără a da drumul mâinii Leei.

Nesinchisindu-se să răspundă, Nicolas răsuci

încheietura tânărului, care ţipă de durere. Lea se grăbi să-şi retragă mâna. Apoi, luându-l pe Jimmy de umăr Nicolas îl forţă să se ridice şi-l împinse violent spre ieşire.

Lea constată cu oroare că toţi ochii erau îndreptaţi asupra lor. îşi plecă ochii în farfurie, stacojie, temându-se ca Jimmy să nu sară la bătaie. Acesta decise că Lea nu merita efortul şi ieşi, urmat de prietenii lui care vociferau indignaţi.

- Ce brută! Drept cine se crede?

- Bietul Jimmy!

O singură voce făcu notă discordantă - vocea Fionei, care spuse:

- Iată ce păţeşti dacă agăţi iubitele altora!

Nicolas luă loc pe scaunul părăsit de Jimmy şi o privi pe Lea, bătând nervos masa cu degetele.

- Nu este adevărat, murmură ea, cu ochii în continuare plecaţi.

- Ce nu este adevărat?

- Că sunt iubita dumitale. Acum, toată lumea o să creadă asta. Ce te-a găsit?

- Iţi apreciez recunoştinţa.

- Mă faci să par ridicolă şi aştepţi să-ţi mulţumesc?

- Credeam că te deranjează, că voiai să scapi

de el...

- Da, dar nu aşa! Nu cu asemenea scandal! Tot hotelul va vorbi despre mine acum.

Ea fulgera cu privirea bucata de pui nevinovat, care zăcea în farfurie.

- Nici nu ştiu unde să mă ascund, când îl voi mai revedea pe Jimmy. Trebuie să fie furios. I-ai stricat sfârşitul vacanţei.

- După părerea mea, nu rişti să-l mai întâlneşti. Va fugi de dumneata ca de ciumă! Nu asta doreai? Hotărât lucru, nu mai înţeleg nimic... Acest puşti avea motive să creadă că vei ceda avansurilor sale. Dar nu mănânci?

- Nu. Cum adică, ce vrei să spui?

- Ademeneşti bărbaţii şi apoi se pare că-ţi face plăcere să-i trimiţi la plimbare...

Lea îşi împinse cu violenţă farfuria, se ridică brusc şi părăsi sala. Nicolas o ajunse în hol şi, fără a se simţi intimidat de clienţi, o luă de mijloc. O făcea intenţionat? Lea era complet ieşită din fire. Ca şi cum incidentul cu Jimmy n-ar fi fost de-ajuns!

Când intră în ascensor cu ea, nu îndrăzni să-l oprească. Făcuseră un spectacol suficient. Niciodată nu se gândise cât de mic era spaţiul

din lift. Corpul său atletic umplea tot liftul.

- Nu eşti decât de patru zile aici şi ai făcut deja trei victime, continuă el. Mai întâi, eu. Apoi, Max Estada. Mă întreb ce pretext ai găsit pentru a-l trimite la plimbare... Si acum, acest puştan nefericit, de care n-ai fi scăpat, dacă nu eram eu. Părea foarte sigur de el. L-ai încurajat un pic, nu?

Uşile liftului s-au deschis. Roşie ca sfecla, Lea înfrunta privirea glacială a lui Nicolas.

- Nu sunt responsabilă pentru egoismul bărbaţilor! Nu pot face nimic dacă aproape toţi cei pe care-i întâlnesc cred că treaba este ca şi făcută, sub pretextul că le spun bună ziua! Pentru voi, femeile nu sunt fiinţe umane. Puţin vă pasă de preocupările lor reale, gusturile lor în materie de filme sau de cărţi, de opiniile lor politice. Nu vreţi decât să vă culcaţi cu ele. întreabă orice femeie ce impresie îi face să ştie că dacă a avut nefericirea să zâmbească unui bărbat, el şi-o imaginează goală în patul lui, imediat după aceea! Eu cred că este revoltător!

O urmă până la uşa camerei sale. Acolo, ea tremura atât de tare, încât nu reuşi să introducă cheia în broască. El i-o luă şi deschise uşa. Lea îi aruncă o privire sfidătoare.

- Nu intra!

- Cine îţi spune că doresc? Am auzit foarte bine tot ce mi-ai spus, să ştii.

- Mă bucur să ştiu.

Ea intră în cameră şi vru să închidă uşa, dar piciorul lui Nicolas o împiedică.

- Ce mai e? făcu ea, iritată.

- Chiar mă interesează opiniile dumitale politice, Lea. Ce-ar fi să discutăm despre asta?

- Te sfătuiesc să iei piciorul. Rişti să te doară foarte rău, ameninţă ea.

El surâse.

- Nu-ţi propuneam să discutăm acum. Să ieşim pe mare, mâine. Iţi dau cuvântul meu de onoare că nici nu te voi atinge.

Ea simţi că hotărârea ei slăbeşte.

- Cum aş putea să fiu sigură? întrebă ea.

- Prima noastră zi ţi-a pălcut, nu? Iţi place pe mare, ca şi mie. Vrei linişte, de acord. Iţi promit că vom fi ca frate şi soră, dacă doreşti.

- Imi vine greu să te cred.

El ridică din sprâncene, maliţios.

- Da? La urma urmei, îţi înţeleg neîncrederea. Se pare că bărbaţii ţi-au făcut viaţa un infern...

Işi bătea joc de ea, ceea ce o dezamăgi.

- Găseşti că este nostim? Ei bine, eu nu.

-Trebuie să fie penibil să fii femeie frumoasă! îmi pare sincer rău, continuă el, pe acelaşi ton.

- Mă iei drept nimfomană? Crezi că îmi închipui că toţi bărbaţii sunt gata să sară pe mine, aşa-i? Ai memoria scurtă, domnule Hunt! Totuşi, dumneata ai fost acela care m-a trezit, pe plajă! N-am visat simţind mâna dumitale pe pântecele meu! Ah, ştiu că ai aruncat nisip când treceai pe lângă mine. Sau cel puţin aşa ai pretins. Dar fii onest. Ai fi făcut la fel dacă era vorba de o babă sau de un chelios bătrân? Sigur că nu! Ar fi fost suficiente nişte scuze şi un surâs politicos.

- Mă predau! Ai dreptate! Chelioşii nu m-au atras niciodată.

-Aşadar, recunoşti că urmăreai o idee?

- Da.

- Mai îndrăzneşti să spui şi acum că sunt nimfomană?

- Nu, dar eşti atât de frumoasă, Lea. Când te-am zărit, lungită pe plajă, m-am gândit imediat că...

- E inutil să-mi faci o descriere, i-o reteză ea furioasă. Stiu la ce te-ai gândit. Ei bine, răspunsul meu este nu!

- Bun. Si acum, ce-ar fi să ştergem cu buretele ceea ce a fost şi s-o luăm de la început? Accepţi să ieşi mâine cu mine pe mare? Vom vorbi despre teatru, literatură şi chiar, de ce nu, şi de muzică, dacă vrei, spuse el cu un surâs fermecător.

Lea ezită. Avea multe motive de a nu dori să-l mai vadă pe Nicolas. Dar acest lucru el nu-l va afla niciodată. In realitate, îl găsea prea atrăgător pentru liniştea ei. Phil o făcuse să sufere prea mult şi nu ţinea să repete experienţa.

- Acceptă, insistă Nicolas. Invaţă să mă cunoşti înainte de a-ţi face o părere despre mine...

Il privi fără să răspundă, conştientă că nu va renunţa uşor. Va face orice pentru a-şi atinge scopurile, folosind cele mai diverse argumente. N-avea pic de încredere în el. Dar îi promisese... Si va face orice ca să-i dovedească buna lui credinţă. Apoi, ardea de nerăbdare să se mai plimbe cu iahtul. Prima zi pe mare o încântase.

- Eşti de acord? întrebă el, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile pe chip.

In faţa aerului său rugător, nu-şi putu reţine râsul.

- Da!
- O să vezi, nu vei regreta niciodată.
- N-aş băga mâna în foc...

Capitolul 6

Zilele următoare au fost numai cer albastru, mare limpede şi soare. Lea abia îşi văzu sora. îşi petrecea cea mai mare parte a zilei pe mare, cu Nicolas. Făcură turul insulei, vizitară mai multe orăşele de pe coastă, mâncară în mici restaurante puţin frecventate, aşteptând la umbră să treacă arşiţa zilei, apoi îşi reluau călătoria până seara, când mergeau într-un club de noapte sau într-un cabaret.

Nicolas se ţinu de cuvânt. Se comporta într-un mod ireproşabil. Abordaseră toate subiectele posibile şi imaginabile. Câteodată rămâneau tăcuţi câte o oră, fără să simtă nevoia de a vorbi. Fiecare îşi păstra grădina lui secretă. Lea, de exemplu, nu-i vorbi despre Phil. Umilinţa suferită era prea dureroasă şi nu putea încă s-o supună judecăţii lui Nicolas.

Pe zi ce trecea, Lea descoperea personalitatea complexă a fotografului. Un om foarte diferit faţă de figura şarmantă şi nepăsătoare pe care şi-o cultiva. Când vorbea despre munca lui, devenea foarte serios. Meseria îl fascina şi ar fi putut vorbi despre asta ore în şir.

Intr-o săptămână, Lea reuşi să-şi facă o idee

destul de completă despre diversele faţete ale caracterului său. Cu bătrânul Ebben, se arătase blând şi, în acelaşi timp, ferm. Cu ea, folosea mai ales umorul şi ironia amabilă. Când manevra iahtul, dădea dovadă de îndemânare şi rapiditate. Dacă avea numeroase calităţi, nici la capitolul defecte nu stătea rău. Fusese brutal şi arogant cu Jimmy Davie, iar când îl respinsese se comportase urât. Unele dintre cuvintele sale încă o dureau ca nişte arsuri.

Intr-o zi, în timpul unei plimbări în jurul insulei, el îşi adusese aparatul foto şi o poză pe Lea în timp ce ea se străduia să desfacă o langustă...

- Ce faci? strigă ea furioasă.

- Imi pare rău, dar n-am putut rezista!

Işi strânse aparatul şi schimbă subiectul. Prânziră la un restaurant de pe faleză, unde însuşi bucătarul îi servi cu languste delicioase.

- Unde trăiesc părinţii dumitale?

- Mama a murit, iar tata trăieşte în Peru.

Işi împinse farfuria şi, cu coatele pe masă, privi marea. Purta o cămaşă veche de blugi prespălaţi şi un pantalon asortat. Dintr-o dată, avea un aer gânditor, aproape sumbru.

- în Peru? ce face acolo?

- Este medic specialist în boli tropicale.

Lucrează pentru Organizaţia Mondială a Sănătăţii, ceea ce îl obligă să călătorească în toată lumea. De fapt, îl interesează mai mult cercetarea decât politica...

- Nu-l vezi prea des, nu?

- Asta nu mă deranjează, spuse el pe un ton tăios.

- Nu vă înţelegeţi bine?

- îl admir foarte mult ca medic. Este un om curajos şi competent.

- Dar nu-l iubeşti?

Contempla, în continuare, marea, cu sprâncenele încruntate.

- Era atât de rar acasă... îl cunosc prea puţin. Nu ne lua niciodată în călătoriile lui, pe mine şi pe mama. Câteodată lipsea şi câte un an întreg. La întoarcere, abia îmi aminteam de el. Când ai opt ani, un an pare o eternitate.

- Ai fraţi şi surori?

- Nu. De asta cel puţin a scutit-o pe biata mama.

Această remarcă dezabuzată o surprinse.

- Mama dumitale nu iubea copiii?

Ce tristeţe pentru un copil, să trăiască singur între un tată absent şi o mamă indiferentă...

- Ba da, îi iubea. Dar avea o sănătate fragilă.

Am cunoscut-o întotdeauna plăpândă, ca o mică pasăre... Dacă nu era atentă, o răceală prost îngrijită se transforma în pneumonie şi apoi în bronşită. în fiecare iarnă, credeam că va muri. îşi petrecea jumătate din timp în pat. Mai suferea şi de astm. Orice fleac ar fi putut să-i provoace o criză. Noaptea tuşea de se auzea în toată casa, trebuia să-mi astup urechile pentru a nu mai auzi... Ce-i mai rău este că nu sănătatea precară a ucis-o. A fost lovită de o maşină. Un copil a sărit pe stradă, ea s-a repezit să-l salveze, dar a murit pe loc. Copilul a scăpat neatins.

Lea abia îndrăznea să respire pentru a nu-l întrerupe. Vorbea cu o voce gâtuită. Trăsăturile îi erau încordate şi un tic nervos făcea să-i tresară pleoapa.

- Ce vârstă aveai?

- Cincisprezece ani.

Vârsta cea mai vulnerabilă. Ce vârstă o avea acum? Cam treizeci şi cinci, se pare. Prin urmare, după douăzeci de ani de la moartea mamei, nu trecuse peste durere. Ochii săi exprimau o emoţie profundă. Donjuanul nepăsător şi vesel dispăruse fără urmă.

- Ce s-a întâmplat după aceea?

- Am fost trimis la internat. îmi petreceam

vacanţele la mătuşa mea.

- Tatăl dumitale n-a revenit să staţi împreună?

- Nu. A asistat la înmormântare, apoi a plecat în India. Acolo lucra pe vremea aceea... Abia l-am văzut.

- Cred că a fost groaznic...

- Nici vorbă! Nu aveam mare lucru să ne spunem. Este un om distant, preocupat numai de meseria lui.

Cum se întoarse pentru a chema chelnerul, Lea îi observă profilul, gânditoare. In ciuda farmecului şi vioiciunii sale, era şi în el ceva distant. De ce nu se căsătorise oare niciodată? Se temea să nu facă aceleaşi greşeli ca tatăl său?

Surprinzându-i aerul gânditor, el avu un surâs ironic.

- Mai ales, nu e cazul să te înduioşezi de soarta mea. Toate acestea s-au petrecut cu mult, mult timp în urmă!

- Totuşi, te-au marcat pe viaţă, spuse ea cu gândul la Phil. Oamenii pe care-i iubim lasă întotdeauna urme în noi...

- Crezi? întrebă el pe un ton ciudat de dur.

- Ai fost deja îndrăgostit? îndrăzni ea să

întrebe.

- Totul depinde de sensul pe care îl dai cuvântului dragoste... Am crezut de multe ori că m-am îndrăgostit. De fiecare dată, sentimentele mele au sfârşit prin a slăbi.

Oare era la fel de incapabil de a iubi, ca tatăl său? Dragostea ar trebui să fie o dăruire de sine totală şi fără rezerve. Nicolas i se părea acum un om temător, în defensivă permanentă. Fără îndoială, se temea să nu sufere aşa cum suferise în tinereţe...

- Si dumneata? întrebă el.

- Eu, ce?

- Ai fost îndrăgostită?

-A, da! Mă îndrăgostesc tot timpul! spuse ea pe un ton de glumă. Este jocul meu favorit.

- După părerea dumitale, dragostea n-ar fi decât un joc?

Seriozitatea întrebării lui o făcu să roşească.

- Nu, nu... Dragostea face prea mult rău pentru a fi doar un joc.

- Vorbeşte-mi despre el.

Lea se înroşi şi mai tare.

- Despre cine?

- Haide! Nu face pe inocenta. Stii foarte bine la cine mă refer. Sunt sigur că un bărbat este

răspunzător pentru tristeţea pe care o citesc în ochii dumitale... Din prima zi ţi-am sesizat decepţia dragostei. S-a întâmplat de mult?

- Ce importanţă are?

Fixa intens peisajul din jur cu gâtul strâns de un nod dureros. Soarele începea să coboare la orizont. Parfumul florilor înmiresma atmosfera. Lea era pe punctul de a plânge. Dar Phil nu avea nici o legătură cu acest brusc acces de tristeţe. Din cauza lui Nicolas îi venea să plângă. Deoarece înţelegea dintr-o dată că trebuia foarte puţin ca să se îndrăgostească de el. îl privi. Acest bărbat ameninţa să devină prea important pentru ea... Cu o licărire sfidătoare în ochi, îl fixă fără să spună un cuvânt, hotărâtă să nu-i dezvăluie nimic din emoţiile ei.

Seara, la întoarcerea la hotel, se întâlni cu sora ei în hol. Chris îi contempla cu curiozitate obrajii îmbujoraţi de statul în aer liber, părul blond nepieptănat, ochii strălucitori:

- Pari în plină formă! exclamă ea, urmând-o pe Lea spre lift. Ai avut o zi bună?

- Minunată! Imi place la nebunie să fac navigaţie. Când mă voi întoarce în Anglia, mă voi înscrie la un club de iahting!

- Ar fi mai puţin amuzant. Să nu uiţi că acolo

ploaia şi vântul sunt la ordinea zilei!

Când uşile liftului se deschiseră, Chris o reţinu de braţ.

- Vino să bei un pahar cu mine înainte de culcare. Ea abia ora zece.

- Cu plăcere.

Se duseră la bar şi se aşezară la o masă. In ciuda oboselii, Lea nu se simţise niciodată într-o formă fizică atât de bună. Câteva zile de soare şi de mişcare fuseseră suficiente pentru a-i alunga deprimarea.

După ce îşi comadaseră băuturile, Chris o examină, din nou, din cap până în picioare.

- Eşti strălucitoare! Ce ameliorare de când ai venit! Ţi-am spus că vacanţa asta îţi va face foarte bine...

- Ai avut dreptate, recunoscu Lea, aranjându-şi un pic părul. Trebuia să mă duc la coafor. Părul îmi e plin de sare, degeaba mă tot spăl.

îi adresă un surâs chelnerului care aducea băutura pe o tavă. Gin cu portocale pentru Chris şi un martini pentru ea. Când acesta se depărtă, întrebă:

- Unde este Edward, lucrează?

- Nu, a ieşit puţin, răspunse Chris, cu ochii fixaţi pe pahar. Ah! încetează să te prefaci că nu

vezi nimic. Sunt sigură că ai remarcat că între noi lucrurile nu merg prea bine...

- Vrei să vorbeşti despre asta? întrebă Lea cu blândeţe.

- Nu. De altfel, nu e nimic de spus.

Chris luă o înghiţitură de gin. Cercetând-o pe furiş, Lea observă că tremura ca o frunză.

- Chris! spuse ea, luând-o de mână. Ce se întâmplă?

Trăgându-şi mâna cu un gest brusc, Chris răspunse cu
duritate:

- Lasă-mă în pace! Doar nu vrei să-ţi plâng pe umăr? Nu este genul meu, o ştii foarte bine. N-am nevoie de ajutorul nimănui pentru a-mi conduce viaţa!

- Dar sunt sora ta... Am dreptul să mă îngrijorez pentru tine!...

- în ziua când ai sosit, mi-ai reproşat că mă ocup de ceea ce nu mă priveşte. îţi aminteşti? Ei bine, acum îţi răspund la fel.

îşi termină rapid paharul şi ceru imediat încă unul.

- Ia spune, continuă ea cu agresivitate, cum s-a purtat Nicolas Hunt în ultima vreme? înţeleg că nu faci mare caz de sfaturile mele! Nu te mai

dezlipeşti de el! In fine, ştii ce faci. Poate că, la urma urmei, este genul tău de bărbat. Genul care te părăseşte cu prima ocazie...

- Nici un risc. Relaţiile noastre sunt pur amicale.

- Am mai auzit cântecul ăsta! replică sora ei cu sarcasm. El vorbeşte fără îndoială de prietenie, nu? Un bun mijloc de a-ţi da de înţeles că nu trebuie să speri ceva. Nu este posibil nici un viitor cu el, Lea.

- Dar nici nu se pune problema viitorului! Il consider un prieten, nimic mai mult.

Tăcu brusc, fiindcă tocmai venea chelnerul cu paharul lui Chris.

- Nu te cred. Te minţi singură. Toată lumea se gândeşte la viitor. Avem nevoie să iubim şi să fim iubiţi. Viaţa este prea dură pentru a o înfrunta singură. Te rog, Lea, nu te ataşa de un bărbat ca Nicolas Hunt. Nu va fi lângă tine atunci când vei avea nevoie de el. Este un nomad, un porumbel călător. Te vei trezi într-o bună zi, iar el va fi departe. Bărbaţii ca el o întind întotdeauna. Nu-ţi va mai rămâne decât să plângi.

- Crezi că aş face mai bine dacă aş alege pe cineva ca Edward?

- Nu, răspunse Chris, cu un glas tăios. Dacă Nicolas e egoist, Edward e la fel. Dar, cel puţin, el rămâne. De asta sunt sigură, nu va pleca niciodată. Nu-şi poate permite să mă piardă, îi sunt prea utilă.

Goli şi al doilea pahar, la fel de repede şi îşi aruncă ochii spre bar.

- Opreşte-te din băut, Chris. N-ar fi mai bine să stăm de vorbă la mine în cameră? Luăm cafea, sandvişuri. Mor de foame. M-am întors prea târziu pentru cină.

- Mai vreau un gin, o întrerupse Chris.

Făcu semn chelnerului, dar acesta se prefăcu vizibil că n-o vede.

- A orbit? mormăi ea, ridicându-se.

Lea o reţinu de braţ.

- Vino... te rog. Nici n-am avut ocazia să stăm de vorbă singure...

Sora ei o fulgeră cu privirea, fără să spună nimic.

- Te rog... vino! insistă Lea.

Se temea de o scenă, dar Chris cedă brusc şi o urmă cu un aer foarte obosit. începu să vorbească înainte de a ajunge la lift.

- Nu mai pot, acesta-i adevărul! M-am săturat până peste cap să conduc acest hotel, să

muncesc zilnic, fără nici un moment de repaus. Am nevoie de o pauză, de un copil. Dar Edward refuză categoric. Are nevoie de mine, nu vrea să plătească pe cineva să-mi facă treaba. Tot ceea ce câştigăm merge la bancă.

Lea cunoştea versiunea lui Edward. O asculta acum pe cea a lui Chris. Nefericirea şi oboseala reieşeau din fiecare cuvânt al surorii ei. Bronzul ei perfect nu reuşea, totuşi,

să-i ascundă chipul tras şi ridurile din jurul ochilor şi al gurii. Lea se gândi cu tristeţe că, în câţiva ani, sora ei va arăta bătrână dacă mai continua astfel.

Când ajunseră în cameră, sună la recepţie pentru a comanda cafele şi sandvişuri. Chris continua să vorbească, întinsă pe canapea, cu capul pe unul dintre braţe. Lea n-o întrerupse, lăsând-o să-şi verse tot amarul strâns în ultimele luni.

- Mă întreb, uneori, dacă îl mai iubesc. M-am obişnuit cu prezenţa lui. Nu-mi imaginez viaţa fără el, dar uneori nu mai rezist şi ne certăm ca chiorii. Nu mai există comunicare între noi, numai urlete. Mă critică fără oprire. Uneori, mă gândesc că mă detestă... Căsătoria noastră e moartă. Nu suntem decât asociaţi într-o afacere pe care mă acuză că vreau s-o pun în pericol. Naşterea unui copil i-ar bulversa planurile... Cum poate fi atât de egost?

- Spune-mi, interveni Lea foarte calmă, chiar vrei un copil, sau cauţi doar un pretext?

Chris o privi stupefiată.

In acel moment se auzi o bătaie în uşă, iar băiatul de serviciu pe etaj intră cu un cărucior cu

sandvişuri şi salate. In mijloc trona o sticlă de apă minerală. Mai erau cafea şi lapte. Chris luă un sandviş, şi-l privi de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa ei aşa ceva.

- Dacă vreau, într-adevăr, un copil? Ce vrei să spui cu asta? Sigur că da! Asta este problema. La început, îmi plăcea ceea ce făceam, era... o provocare. Dar acum vreau un copil. Ce este aşa de extraordinar?

- Nimic. încerc doar să aflu dacă...

Lea se întrerupse şi izbucni într-un râs fără veselie.

- Ce a fost mai întâi: oul sau găina? Vreau să spun, te-ai hotărât să ai un copil ca să nu mai munceşti sau vrei să nu mai lucrezi ca să ai un copil?

Chris lăsă sandvişul neatins, cu sprâncenele încruntate şi buzele tremurând.

- Nu ştiu. Totul a venit în acelaşi timp, cred. E important?

- Crucial! După părerea mea, eşti la capătul puterilor. De ani de zile nu ţi-ai luat concediu. Chiar tu mi-ai spus.

- Da, dar unde să plec în concediu? Trăim într-un paradis al turiştilor!

- Un loc de muncă nu e niciodată un paradis. îţi trebuie o schimbare de decor. Dacă ai pleca un timp? Fă-ţi valizele şi vino în Anglia. Sau pleacă în Rusia, în America de Sud... oriunde! Schimbarea mediului este importantă.

- Imposibil! Edward n-ar accepta niciodată. Suntem în plin sezon. Nu-i pot lăsa hotelul în braţe în momentul acesta.

- De ce nu? E nepriceput? I-ar face bine să se descurce câteva săptămâni fără tine. Si-ar da seama de munca pe care o depui.

- Crezi? E posibil, la urma urmei... Acum, simt că şi eu mor de foame. N-am avut timp să cinez.

Luă un sandviş şi muşcă din el cu poftă.

- Delicios... ia şi tu.

Mâncară absolut totul şi continuară să discute de una şi de alta. Dar nici vorbă despre Edward sau de un eventual concediu pentru Chris. Lea îşi spuse că sora ei este destul de mare pentru a decide singură şi fu fericită să constate că discuţia lor îi readusese zâmbetul pe buze.

Chris plecă puţin înainte de miezul nopţii, iar Lea se culcă imediat, epuizată. Totuşi, îi era greu să-şi găsească somnul. O mie de gânduri i se învârteau în minte. Ziua plecării se apropia, iar perspectiva de a se întoarce la Londra nu-i surâdea deloc. Era atât de bine aici!... Cu cincisprezece zile în urmă, viaţa i se părea un ocean de tristeţe şi de durere.

Zdrobită de trădarea lui Phil, nu mai credea în nimic. Apoi, încetul cu încetul, fără voia ei,

dragostea se stinsese, durerea dispăruse... Ce se va întâmpla oare când va fi din nou la Londra? Indepărtarea jucase un rol important în regăsirea fericirii. Cenuşiul Londrei nu va şterge oare această fericire, o dată cu bronzul de care era atât de mândră?

Capitolul 1

A doua zi dimineaţă, Lea fu trezită de un tunet puternic. Se ridică şi trase jaluzelele. Nori ameninţători pluteau deasupra mării. Cădea o ploaie diluviană, înecând peisajul. Un al doilea tunet o sperie. Un fulger despică cerul. Trebuie să fie groaznic pe mare, se gândi ea.

Când coborî la masă, furtuna se mai liniştise, dar continua să plouă cu găleata. Clienţii de la mese erau trişti. Jimmy Davis şi prietenii lui erau la o masă, mai în spate. Lea nu se clinti în faţa privirilor lor ostile.

- Va ploua mult? îl întrebă ea pe chelner.

- Nu, spuse el, punând pe masă nişte cornuri. Furtunile tropicale sunt violente, dar nu durează. Vă promit o vreme bună la prânz!

Sigur, nu se putea pune problema unei ieşiri cu barca, astăzi.

Ii promisese lui Nicolas că vine în port, dar întâlnirea avea să fie anulată de la sine.

După ce mâncă, se duse spre biroul lui Chris. Pe drum, se întâlni cu Max Estada.

- Bună ziua! exclamă acesta cu un surâs larg. Vă distraţi bine? In orice caz, v-aţi bronzat frumos.

- Am ieşit mult cu barca.

- Cu Nicolas? întrebă el, cu un surâs. Stiu de la sora dumneavoastră. Azi, din păcate, nu va fi vorba de aşa ceva.

- Aşa este. Ce furtună! Tunetul chiar m-a speriat. Am văzut un palmier retezat în două de trăsnet. Ingrozitor! Trebuie să-i telefonez lui Nicolas, adăugă ea, privindu-şi ceasul. Aveam întâlnire în port, dar cred că s-a anulat

- Da. A sunat în timp ce vorbeam cu sora dumneavoastră. A lăsat un mesaj prin care vă ruga să nu veniţi în port, o să sune mai târziu, cred.

- Ah, da! încercă ea să-şi ascundă oarecum decepţia. Ce se face pe aici când plouă? Se joacă şi cărţi?

Max începu să râdă.

- Vreţi să mă însoţiţi la piaţa de peşte?

- Mi-ar plăcea.

- Vă avertizez că îmi ia mai mult timp. Sunt

foarte atent la ce cumpăr. N-o să vă plictisiţi?

- Din contră! Toată viaţa mi-am dorit să merg la piaţa de peşte. Pot să merg îmbrăcată aşa?

Işi aplecă ochii spre pantalonii ei ruginii şi cămaşa albă.

- Sunteţi perfectă! Apoi vom reveni aici. Sora dumneavoastră m-a rugat să-i aleg nişte languste frumoase.

O duse către maşina lui, spunându-i că, de obicei, cumpără peştele dimineaţă, dar că furtuna l-a întârziat.

- Ploua atât de tare, încât nici nu-mi mergeau ştergătoarele. N-am mai putut să plec... Sper, totuşi, să mai găsesc ceva marfă bună!

Traversară câteva străduţe întortocheate, iar când ajunseră în piaţă, ploaia se oprise. Furtuna încetă de-a binelea, norii dispărură, iar cerul devenise albastru.

Plimbarea printre tarabele pline cu peşte o încântă pe Lea. Max se oprea şi cerceta cu un ochi expert peştii, langustele sau crabii încă vii... Stia exact ce caută.

Când ieşiră din piaţă, soarele strălucea puternic, iar din trotuarele umede se ridicau aburi. O mulţime pestriţă umplea străduţele micului port.

- Ce-ar fi să bem ceva? propuse Max.

Lea acceptă cu un surâs şi coborâră către ţărm. Se aşezară la o terasă şi comandară suc de lămâie cu rom.

- E bun? întrebă el.

- Da, foarte răcoritor! Dar... Miros îngrozitor a peşte... Pielea mea, hainele mele...

Si începu să râdă.

- îmi pare rău, ar fi trebuit să vă avertizez de la început. Mirosul ăsta intră peste tot. Dar fiţi liniştită, va dispărea curând...

- Sper...

Max îşi puse o mână peste a ei şi se aplecă spre ea.

- Nu-i nimic! Cine este obişnuit cu astfel de... arome, nici nu observă.

- Nu cred că...

Se întrerupse, deoarece cineva se oprise lângă masa lor. Ridicând ochii îl văzu pe Nicolas... chipul furios al lui Nicolas. Soarele dădea străluciri aurii pielii lui bronzate... Ochii săi albaştri străluceau de mânie.

- Ah, bună ziua... spuse ea, descumpănită.

Max îi lăsă mâna.

- Te-am căutat peste tot, spuse Nicolas.

Aceste cuvinte ţâşniră ca nişte scântei de foc... Lea simţi un nod în gât, apoi se uită în ochii săi şi uită de restul lumii. Aerul părea să vibreze între ei. Erau singuri pe pământ.

- Lea nu bănuia că vă veţi vedea înainte de după- amiază, spuse Max, vizibil jenat.

Vocea lui risipi farmecul. Lea lăsă ochii în jos. I se părea că revine dintr-o călătorie interplanetară.

Max se ridică, vizibil împotriva voinţei sale. Era ca şi cum Nicolas îl forţa să plece.

- Ei bine, vă las. Mulţumesc pentru dimineaţa aceasta, Lea.

- Eu vă mulţumesc! Am aflat atâtea lucruri noi. Acum, ştiu cum să aleg un peşte.

Max râse, apoi, chemat la ordine de privirea dură a fotografului, bătu în retragere.

Nicolas se aşeză în faţa Leei.

- Eşti incorigibilă! spuse el, foarte serios. Nu te pot lăsa singură un minut fără să-l seduci pe primul venit!

- Nu încercam să-l seduc... Doar l-am însoţit până la piaţă.

- Atunci, de ce naiba te ţinea de mână?

- Nu te amesteca în ce nu te priveşte!

exclamă ea, fierbând de mânie. Cu ce drept îmi pui această întrebare? Nu-ţi aparţin, din câte ştiu...

Brusc, se ridică şi se îndepărtă, incapabilă să-i mai suporte privirea. Tremura din tot corpul, în prada unei emoţii inexplicabile. Ce se petrecea oare? Nicolas Hunt o aducea într-o stare îngrozitoare.

El alergă după ea şi o prinse de braţ, târând-o spre maşina lui roşie. Lea se urcă asemenea unui automat. După o clipă, maşina demară. în tăcerea ce se aşternuse, Lea se gândea că în viaţa ei nu simţise o tulburare atât de puternică... Dar se schimbase atât de mult în ultimile cincisprezece zile!

Acum rulau printr-un cartier pe care nu-l cunoştea, unde străzile în pantă erau mărginite de locuinţe superbe. Case mari, albe, înconjurate de grădini tropicale fabuloase. Palmieri enormi dominau hibiscuşii roşii, crinii albi şi galbeni şi tot soiul de flori necunoscute.

- Ba da! declară brusc Nicolas.

Perplexă, se întoarse spre el. Chipul său, din profil, îi păru diferit, mai ferm şi mai hotărât ca niciodată.

- Poftim?

Ii aruncă o privire rapidă, o sclipire albastră între genele lungi şi negre.

- Ba da, îmi aparţii.

Ea rămase înlemnită, interzisă.

- Am încheiat un acord, continuă el. Iţi aminteşti? Un fel de pact.

- Da, dar asta nu-ţi dă nici un drept asupra mea, murmură Lea roşind.

Observă atunci că rulau în plină câmpie.

- Unde ne aflăm? întrebă ea îngrijorată. Nu mă duci la hotel?

Fără să răspundă, el angajă maşina pe un drum construit pe coasta muntelui. Lea păli imediat, speriată de adâncimea prăpastiei ce se căsca la dreapta ei.

- Unde suntem? repetă ea, agăţându-se de braţul lui Nicolas. Vreau să mă întorc la hotel!

- Atenţie! strigă el, în timp ce maşina oscila periculos. Nu este momentul să mă deranjezi când conduc. Drumul e încă alunecos... Stai liniştită. N-aş vrea să ne zdrobim de stânci.

După o ascensiune periculoasă, când rugă cerul în fiecare clipă ca frânele să nu cedeze, ajunseră pe o înălţime care domina portul.

- Si totuşi, ce căutăm aici? întrebă ea.

- Trebuie să vizitez o casă şi aş vrea să ştiu

părerea dumitale.

- Ai totuşi deja o vilă în apropiere de „Baracuda albastră“, nu?

- Da, dar este prea aproape de zona turistică. Am nevoie de mai multă linişte... Am aflat că s-ar găsi o casă de vânzare pe aici.

- Unde? întrebă ea mirată, privind în jur şi nevăzând decât arbori.

Brusc, printre pomii cu coroană bogată, apărură nişte ziduri albe şi un acoperiş roz. Mulţi oameni ar fi considerat acest loc mult prea sălbatic şi izolat. Trebuia, însă, să te numeşti Nicolas Hunt pentru a iubi un asemenea loc! Apropiindu-se, descoperiră o grădină foarte bine întreţinută, cu peluze şi ronduri de flori. O alee mărginită de copaci ducea la uşa principală a casei. Nicolas scoase din buzunar un set de chei. Lea începea să se simtă neliniştită, singură cu el în acest loc pustiu.

- Nu e nimeni aici?

- Nu, de ce?

- Credeam că...

- Ce credeai?

Ea făcu un pas înapoi.

- Nimic... Prefer să te aştept afară.

- Nu fi ridicolă! Am nevoie de părerea competentă a unei femei.

0 prinse cu putere de încheietură şi o târî cu forţa în vestibulul întunecos. Furioasă, Lea se desprinse.

- Detest să fiu atinsă! strigă ea. Când spun nu, înseamnă nu! Nu înţeleg de unde ai ideea absurdă că femeilor le place să fie bruscate. în orice caz, eu nu suport! Te avertizez că, dacă mai încerci, te lovesc cu primul obiect ce-mi va cădea în mână.

- Doamne! Ce caracter dificil! se lamentă Nicolas, deschizând o uşă. Acest salon este destul de spaţios... Ce părere ai?

Lea descoperi o cameră puţin cam sinistră, cu perdele de un verde palid şi mobilă din bambus şi răchită.

- Vino să vezi bucătăria! strigă el de departe.

1 se alătură. Aici, pereţii erau de un verde închis, iar soarele se revărsa din belşug prin ferestre.

- Trebuie să fie un adevărat cuptor vara, zise ea.

- Cu siguranţă, ai dreptate.

Revenită în vestibul, iar el deschise uşa dormitorului. Lea se retrase atât de nervoasă încât fu cât pe ce să cadă. Nicolas îi aruncă o privire întrebătoare.

- Ce te-a găsit? Ah! înţeleg... Nu te gândeşti decât la asta? E suficient să vezi un pat, ca să-ţi închipui că o să sar pe dumneata? Fără să te gândeşti, vrei să fugi ca un iepure speriat!

Ce putea să răspundă la asta? Adevărul era că nu se înşela... In faţa acestui pat, primul ei reflex fusese să fugă. Dar, de cine voia, de fapt, să fugă? De Nicolas sau... de ceea ce simţea pentru el?

- Poate că, la urma urmei, o faci intenţionat...? Fuga prăzii excită vânătorul, este cunoscut.

Licărul care juca în ochii lui albaştri spori tulburarea Leei. El făcu un pas spre ea. Lea se retrase către perete, cu inima bătând puternic.

- Mă înşel? întrebă el.

Cu mâna sa bronzată, îi mângâie chipul, urmând cu vârful degetelor conturul gurii ei...

- Răspunde-mi. Incerci să mă înnebuneşti, nu-i aşa? Cu nervii încordaţi la maximum, îşi simţea inima
bătând să-i spargă pieptul. Cu ochii fixaţi asupra lui, paralizată de o emoţie prea intensă, încercă să-şi recapete cu orice preţ sângele rece.

- Nicidecum! răspunse ea pe un ton sfidător.

Probabil că nu fusese prea convingătoare,

fiindcă el
continua să se apropie.

- Adevărat?

Mâinile sale alunecară de-a lungul braţelor ei goale, prinzându-i încheieturile. Brusc, Lea renunţă la orice luptă. Da, voia să fie sărutată... Nici nu aştepta altceva. Bărbatul îşi înclină încet capul, lăsându-i tot timpul să-l respingă, dar ea nu se mişcă.

începu prin a-i atinge foarte uşor buzele cu ale sale. Apoi, gura lui deveni mai îndrăzneaţă, mai provocatoare... Fremătând, ea întredeschise buzele. Atunci, dorinţa lui Nicolas se înzeci. Părăsindu-i încheieturile, o imobiliză la perete şi o îmbrăţişă cu aviditate. Cu o mână, îi mângâie pieptul, apoi coborî spre coapse, trezind în ea, până la ameţeală, senzaţii voluptuoase. Cu ochii închişi, cu capul răsturnat pe spate, se abandonă complet şi îşi petrecu braţele după gâtul lui pentru a răspunde mai bine sărutului său.

în clipa următoare, Nicolas o ridică în braţe şi o duse în dormitor. Ea deschise ochii, ameţită de acest lung sărut, tremurând de dorinţă. Niciodată un bărbat nu aprinsese în ea flacăra unei asemenea pasiuni. Pentru prima dată în viaţa ei, înţelegea semnificaţia cuvântului

dorinţă.

El o privea cu ochi strălucitori, cu respiraţia tăiată. Când o întinse pe pat, ea îi simţi mâinile tremurând. înge- nunche lângă ea şi Lea închise ochii din nou. Trebuia să-l oprească... Trebuia să afle că nu era genul să cedeze unui bărbat doar pentru că-i plăcea... Din nefericire, ceea ce simţea pentru el era mai mult decât o atracţie banală.

- Te doresc din prima clipă, murmură el.

începu s-o mângâie încet. Când îi deschise bluza, nu schiţă nici un gest de împotrivire. Degeaba îi şoptea raţiunea să-l respingă, corpul nu-i dădea ascultare.

- Când te-am văzut pe plajă, am înţeles imediat că nici o femeie nu m-a atras atât de mult ca tine... Eşti atât de frumoasă, Lea...

Mâna lui se strecura sub bluza deschisă şi ea se înfioră de plăcere.

- Te doresc... spuse el, cu un glas răguşit, aplecându-se să-i sărute sânii.

Lea reacţionă brusc. Deschise ochii şi privirea semeaţă şi sigură de sine a lui Nicolas o şocă. In timp ce ea nu era decât abandon, blândeţe şi tandreţe, el nu-şi ascundea triumful, certitudinea victoriei... O dată mai mult, se lăsase prinsă în

cursă... Cucerită de un torent de senzualitate, uitase cum sunt în realitate bărbaţii. Trebuia să plece! Să fugă înainte ca Nicolas să înţeleagă că era pe punctul de a se îndrăgosti de el. Da, asta trebuia să facă! Furia o cuprinse şi mai tare când simţi mâna lui pe fermoarul pantalonilor ei.

Cu preţul unui efort supraomenesc, îl respinse, sări din pat şi se repezi spre uşă, încheindu-şi nervoasă nasturii bluzei. Nicolas lăsase cheile maşinii pe o măsuţă din vestibul. Le luă în trecere. Violenţa reacţiei sale trebuie să-l fi ţintuit locului, altfel ar fi ajuns-o. Sau poate se aştepta să se oprească în maşină? S-o creadă el! Va avea o surpriză! Cu respiraţia aproape tăiată, se instală la volanul Ferrariului roşu şi demară. Nicolas apăru în pragul casei, dar ea era deja departe.

Pe drum, încetini şi începu să reflecteze, conducând cu prudenţă maximă. Luase deja o decizie: va părăsi insula. în ciuda tuturor hotărârilor ei, Nicolas reuşise să-i mişte inima, dar ea nu dorea să-l iubească. Dacă pleca acum, dacă jura să nu-l mai vadă niciodată, va putea să-l uite cu timpul. De la nefericita poveste cu Phil, ştia că va reuşi să-l uite dacă voia cu adevărat. Dragostea nu era decât o iluzie, o

capcană...

Gară maşina în parcarea hotelului, încredinţa recepţionerului cheile şi urcă în cameră. Blocat pe coline, Nicolas nu putea reveni decât în câteva ore. Telefonă fără să mai piardă o clipă la aeroport şi îşi rezervă un loc în primul avion ce pleca spre Londra a doua zi. Apoi, îşi făcu valizele. Zece minute mai târziu, telefonul începu să sune, dar ea nu răspunse. îşi termină bagajele într-o grabă febrilă şi sună la sora ei pentru a o anunţa că pleacă.

- Pleci? exclamă Chris. Dar de ce? Ce se întâmplă?

- Trebuie să plec. Te rog, Chris, nu mă întreba nimic. Promite-mi că nu vei spune nimic nimănui.

Chris rămase tăcută un moment.

- Dacă aşa vrei... dar totuşi...

- Nu pot vorbi acum. Ah!... altceva. Să nu dai nimănui adresa mea sau numărul de telefon din Londra. Nimănui, înţelegi! Nu vreau ca cineva să mă poată găsi.

- Dar ce s-a întâmplat? Răspunde-mi, Lea. Mie poţi să-mi spui! Sunt sora ta... Ce înseamnă acest mister?

- Oh, Chris... Nu poţi să faci ce-ţi spun, fără să mă întrebi nimic?

- Nu!

Lea nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

- Aşa e, îţi cer imposibilul, ai dreptate. Ei bine, ceea ce mi s-a întâmplat are legătură cu Nicolas Hunt.

- Vai de mine!

- Si nu vreau ca el să...

- Stai liniştită, nu va obţine nici o informaţie de la mine, promise sora ei pe un ton răzbunător.

- Ascultă... Nu îndrăznesc să ies din cameră nici măcar pentru a merge la masă. Mi-e teamă să nu mă întâlnesc cu el. N-ai putea veni să mănânci cu mine în camera mea? Am putea sta de vorbă înainte de plecare, pentru ultima dată!

- Voi fi la tine la ora opt. Dar n-o să te plictiseşti, închisă acolo toată ziua? Ea de-abia ora douăsprezece...

- Voi face plajă pe balcon. Dacă mă întind, Nicolas nu mă va putea vedea de jos. Pe diseară! Vrei să comand masa?

- Da, sună la bucătărie. Pentru mine cere langustă cu maioneză şi salată. Atât.

Din nou, Lea izbucni în râs.

- Numai atât? Si vin?

- Cel mai bun! spuse veselă sora ei si închise.

Lea se aşeză în faţa oglinzii de toaletă. Iată regina proastelor! încă un pas şi cădeam în abis... Si ştiam că acest bărbat este periculos. De ce m-am lăsat târâtă în jocul lui?

Se înroşi la amintirea emoţiilor pe care le resimţise în braţele lui Nicolas Hunt. Dar nu, nu-l cunoştea atât de bine încât să se îndrăgostească de el. Trebuie că a fost nebună crezând într-o asemenea absurditate. Vrusese pur şi simplu să iubească, asta-i tot.

Se privi în oglindă. Ochii ei verzi străluceau încă de pasiune... Furioasă, întoarse capul. începând din momentul acesta, nu se va mai gândi la Nicolas Hunt! Niciodată! îl va alunga definitiv din viaţa ei. Va închide capitolul pentru totdeauna. Chiar mâine!

Capitolul 8

Lea îşi croi drum printre scările, sculele, vasele de vopsele care ocupau tot timpul holurile de la B.B.C. Bătrâna clădire era într-o stare jalnică. Clanţele de la uşi cădeau de la sine, varul se transforma în praf sau cădea în plăci de pe tavanul fisurat şi trebuia tot timpul tencuit şi zugrăvit. Acest şantier perpetuu dădea impresia că îţi petreceai viaţa într-o casă asediată.

Aceasta era prima zi de muncă de când se întorsese şi toată lumea o felicita pentru cum arăta. Primul care se extazie fu portarul care-i verifica legitimaţia la intrare.

- Unde aţi fost în vacanţă de v-aţi bronzat aşa? In paradis?

Apoi urmă secretara sa, care o privi stupefiată, înainte de a exclama:

- V-aţi schimbat atât de mult, încât era cât pe ce să nu vă mai recunosc! Ce aer superb aveţi!

Si toţi colegii săi i-au invidiat pielea aurie, când făcu un tur prin birouri. Afară ploua mărunt. Sub cerul plumburiu, trotuarele erau umede. Lea regăsea Londra... Nu remarcase niciodată, înaintea acestei vacanţe, cât de tristă era atmosfera aci. Toţi cei pe care-i vedea aveau

un aer deprimat. Tenul le era palid şi ochii stinşi. Ea nu mai era ca ei, tenul îi era strălucitor şi ochii sclipitori.

- Unde ai fost, norocoaso? Spune-mi, să alerg şi eu acolo! strigă jurnalistul care prezenta informaţiile când o întâlni pe culoar.

Ea se îndrepta spre unul dintre editori cu un teanc de hârtii în mână.

- în Bahamas, răspunse ea.

- Si ai reuşit să te smulgi din acel paradis? Aici plouă de două săptămâni. Am impresia că ruginesc.

- Stai liniştit, George, vine şi rândul tău. Ar fi mai bine să te grăbeşti. Au mai rămas două minute până la începerea jurnalului...

El se îndepărtă alergând. Ceva mai departe, un muncitor în salopetă albă, căţărat pe o scară, bătea probabil nişte cuie, deoarece lovea puternic cu ciocanul în perete, fluierând vesel. Dintr-o dată, uşa unui birou se izbi de perete şi cineva urlă:

- Nu terminaţi o dată cu zgomotul ăsta? Intrăm în direct în treizeci de secunde!

Bărbatul mai dădu un ciocan în perete şi se opri. Evitând în ultima clipă o găleată cu vopsea, Lea intră în biroul şefului ei.

- Domnişoară Winslow! exclamă secretara.

Ce bine v-aţi bronzat! Vă aşteaptă...

Il găsi făcând jogging în jurul camerei. Ii făcu semn să ia loc, fără a înceta să numere.

- Optsprezece... nouăsprezece... douăzeci!

Lipsit de suflu şi cu o mână în dreptul inimii, îi trebui un moment să-şi revină.

- Doctorul mi-a prescris exerciţii, îi mărturisi el Leei. Dar n-am niciodată timp să alerg în aer liber.

In sfârşit, se aşeză la birou şi o privi atent.

- Pari în mare formă, nu-i aşa? Unde ai fost? Ah, da, în Bahamas. Iţi mulţumesc pentru vedere! Te-ai simţit bine? Cred că m-aş fi plictisit îngrozitor... Sunt terenuri de golf acolo?

- Sigur! răspunse ea râzând. Acolo e regatul distracţiilor!

- Ah, bine, bine... Trebuie să-ţi vorbesc. Va trebui să modificăm puţin concepţia emisiunii dumitale şi să facem mai multe reportaje pe teren. In studio, oamenii nu se simt în largul lor. Nu mai au nici o spontaneitate. Ce părere ai?

- Cred că e o idee extraordinară!

Consideră inutil să-i atragă atenţia că tocmai repeta, cuvânt cu cuvânt, un raport pe care i-l trimisese în urmă cu două luni. Se bucura prea mult că obţinea ceea ce-şi dorea de mult pentru a-i spune că propunerea venea chiar de la ea.

- Perfect. Mă bucur că eşti de acord cu mine. Mă gândesc de luni de zile la asta, să ştii. O astfel de schimbare nu se hotărăşte aşa uşor...

- într-adevăr.

- Sunt un om plin de idei, spuse el, cu un gest larg al mâinii. Detest rutina. Nimic nu e mai rău.

- Desigur...

- Dar ţin ca angajaţii mei să mă urmeze pe această cale. Doresc să mă asigur de sprijinul dumitale înainte de a acţiona.

- Oh, dar vă susţin în întregime!

- Stiu că atunci când am creat această emisiune, am dorit s-o facem mai ales direct în studio, dar formula s-a răsuflat. Trebuie să ştii să evoluezi.

- Fără îndoială.

- A găsi idei şi a veghea, mai ales, la realizarea lor. Asta e sarcina mea, nu? Dar nu trebuie neglijat aspectul material al treburilor... Reportajele exterioare constă scump, ştiu...

- Da, dar...

- Vom încerca să limităm cheltuielile. în nici un caz, nu trebuie să ne depăşim bugetul. Suntem funcţionari, Lea şi...

In timp ce el vorbea, ea se uita la ferestrele ce şiroiau de ploaie şi se gândea la soarele de la

tropice...

Conducând-o la aeroport, Chris îi spusese:

- M-am gâdit la conversaţia noastră. Ai dreptate. Am nevoie de vacanţă şi îmi voi lua una, dar la sfârşitul lui septembrie. Nu-l pot lăsa pe Edward să se ocupe de toate în plin sezon. Voi pleca singură câteva săptămâni pentru a-mi pune ideile în ordine. Decizia de a face un copil trebuie, nu-i aşa, luată în doi. Dacă l-aş forţa să accepte n-aş ajunge la nimic bun. Am multe la care să mă gândesc. Si chiar vreau un copil. Nu e doar un pretext ca să nu mai muncesc. Poate că-mi va lua un an sau doi ca să-l obişnuiesc pe Edward cu ideea, dar nu-mi pot imagina viaţa fără copii.

- N-aţi vorbit niciodată despre asta înainte de a vă căsători?

- Pentru mine, era de la sine înţeles. Mă gândisem că avem destul timp să mai vorbim. Acum, totul s-a schimbat. Nu-l mai înţeleg pe Edward... Am impresia că trăiesc cu un străin şi câteodată mă întreb dacă l-am înţeles cu adevărat vreodată.

Lea nu-şi putea aminti cuvintele surorii ei fără o anumită nelinişte. Chris părea decisă să meargă până la capăt. Ea şi soţul ei evoluaseră

diferit fără să-şi dea seama, iar acum căsătoria lor trecea printr-un moment greu. Infruntarea părea inevitabilă.

Când şeful ei termină micul discurs lipsit de surprize, Lea o luă din nou pe drumul - periculos! - către biroul ei. Teancuri enorme de hârţoage se adunaseră pe masa de lucru cât lipsise. Se puse curajos pe treabă.

Către ora două, ridică nasul din hârtii. înfometată, se îndreptă spre sala de mese şi alese o salată şi un suc de portocale. Căută o masă liberă, când îl văzu pe Phil aşezat aproape de ea. Singur, în faţa unei cafele, era aplecat asupra unui dosar. Se îndreptă discret în partea opusă.

Instalată în faţa tăvii cu mâncare, îşi dădu brusc seama că îl revăzuse pe Phil, iar asta o lăsase complet indiferentă... Nu simţise nici tristeţe, nici regret. Poate puţin dispreţ, amestecat cu ironie. Se înşelase cu totul asupra lui şi îşi plătise scump greşeala. Dar lecţia fusese fructuoasă. Niciodată nu va putea s-o repete!

- Tu eşti? Să nu te mai recunosc! exclamă o voce familiară din spatele ei.

Ridică spre Phil o privire de gheaţă.

- Eşti splendidă! repetă el, devorând-o din ochi.

Ea purta o rochie de in turcoaz, al cărei decolteu şi culoare făceau să iasă în evidenţă frumoasa culoare a pielii.

- Bună ziua! răspunse ea pe un ton neutru.

El se aşeză în faţa ei şi o privi aşa cum făcea pe vremuri.

- Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă...

- Mulţumesc.

- Te-am sunat ieri. Secretara mi-a spus că nu te-ai întors încă. Te-ai distrat bine?

- Da!

Ce imprudenţă! Ii telefonase! Pentru o clipă, se gândi să-l insulte, dar decise că nu merită nici măcar atâta lucru.

- Am spus că rămânem prieteni, îţi aminteşti?

- Nu, nu-mi amintesc deloc.

Incepea s-o enerveze teribil. Ah, era la fel de seducător ca întotdeauna. Dar simţea cel mai profund dispreţ pentru ceea ce se ascundea sub această faţadă.

- Suntem, totuşi, adulţi, simţi el nevoia să spună.

- Si ce-i cu asta?

Dar nimic nu părea să-l descurajeze. Ea începu să mănânce.

- Eşti într-adevăr superbă, să ştii.

Da, o ştia. In această dimineaţă, în oglinda

din baie, văzuse o creatură tânără şi frumoasă, cu pielea aurie şi ochii strălucitori.

- Bronzul stă minunat blondelor, continuă el. Eşti răpitoare.

Ea continuă să ignore torentul de complimente până la sfârşitul mesei. Apoi se ridică. Phil îşi luă un aer mirat.

- Unde te duci?

- Să caut o cafea. Apoi, mă voi întoarce la mine, în birou, ca s-o beau liniştită!

Când reveni cu un pahar de cafea, Phil dispăruse. Dar, oare, ce sperase? După tot ce o făcuse să sufere, doar nu se putea aştepta să-l vadă cu plăcere! Sau poate că are memoria prea scurtă.

în acea seară, ieşind din birou, se întâlni cu Bridie, o prietenă de la serviciul politic. După ce se extaziase şi ea pentru bronzul Leei, o luară către staţia de metrou Oxford Circus. Ploaia continua.

- Ce vreme urâtă! exclamă Bridie, în timp ce-şi făceau loc prin mulţimea de oameni udaţi până la piele. De fapt, ştii ultima noutate? Phil i-a dat papucii amărâtei care ţi-a luat locul. Nici o femeie nu rezistă cu el. Eşti singura care l-a reţinut mai mult de cincisprezece zile.

Pornîră pe scara rulantă care ducea la tren.

- Tipul ăsta e un adevărat pericol public, concluzionă Bridie.

- Mie-mi spui? Stii că a îndrăznit să încerce să mă agaţe, mai devreme, la sala de mese?

- Imposibil! Sper că nu te-ai jenat să-i arunci tarta cu caise în faţă!

- Numai că... nu luasem tartă, mărturisi Lea râzând.

- Ai făcut foarte bine, era de nemâncat! Dar am nevoie de calorii în acest moment. în serviciul meu suntem striviţi de treburi. Cea mai mare parte dintre colegi sunt în vacanţă. Sunt epuizată efectiv! Dar continuă, ce i-ai răspuns lui Phil?

- Mai nimic. Nu merita nici să deschid gura ca să-i mai spun ceva!

Bridie izbucni în râs. Dar uşile se deschiseră în faţa lor şi o maree umană le împinse în vagonul deja plin. Lea reuşi să se strecoare pe un scaun, pe care îl împărţi cu prietena ei. La fiecare oprire, oamenii se repezeau către ieşire, călcându-le pe picioare în trecere.

- Cred că aşa e şi-n iad, declară Bridie, pe un ton lugubru. Călătorie fără sfârşit cu metroul, la o oră de vârf... un tunel interminabil şi conştiinţa că nu poţi scăpa niciodată din acest univers...

Lea fu străbătută de un fior.

- Taci! Mă sperii!

- Regreţi Bahamasul, nu-i aşa? întrebă Bridie râzând.

In loc să-i răspundă, Lea revăzu zilele idilice petrecute
cu Nicolas pe marea însorită. Nostalgia îi strânse inima.

- Bărbaţii de acolo sunt, într-adevăr, atât de minunaţi ca în pliantele publicitare? întrebă Bridie, privind-o cu coada ochiului.

- Am întâlnit unii destul de frumoşi, recunoscu Lea.

- Haide, povesteşte-mi, ai avut un adorator?

In acel moment, garnitura metroului se opri la staţia unde cobora Lea.

- Unul? mă faci să râd. Am avut mai mulţi! Dar cobor aici. Pe mâine...

- O să-mi spui totul? Promiţi?

Lea îi făcu semn că da. Apoi, ducându-se către casă, se gândi la cea pe care Phil tocmai o părăsise. Intr-un fel, era plăcut să ştie că nu era nici prima şi nici ultima trădată. In această cipă, undeva, în oraş, o altă femeie suferea, aşa cum suferise ea cu trei săptămâni mai înainte, cu inima zdrobită, tristă şi umilită. Ar fi trebuit s-o invit pe la mine, se gândi Lea. în mod sigur, i-aş

fi ridicat moralul...

îşi pregăti o omletă cu brânză, felicitându-se că terminase cu Nicolas fără să sufere. Dar scăpase exact la timp. I-ar fi fost foarte uşor să se îndrăgostească de el. Din fericire, experienţa cu Phil o învăţase că nu trebuie să confunzi atracţia fizică şi dragostea.

Mâncă, spălă vasele şi se instală pe canapea, cu un teanc de dosare. Dar munca o răpuse rapid şi se duse la culcare devreme.

* * *

Viaţa ei îşi reluase cursul normal. Din când în când îl vedea pe Phil de departe, pe culoare şi în sala de mese, fără să simtă nici o emoţie. Mai ales că toţi colegii păreau că au uitat episodul logodnei lor rupte. încetaseră s-o trateze cu prea multă atenţie, ca şi cum ar fi fost bolnavă şi îndrăzneau din nou să vorbească despre Phil în faţa ei. Pe scurt, totul mergea bine. Si, totuşi... da, câteodată când îşi monta emisiunea, se surprindea visând la străzile pline de soare şi la vilele albe, sau la dâra luminoasă pe care o lăsa barca lui Nicolas pe apa atât de albastră...

în cele mai neaşteptate clipe, îi revedea brusc, cu multă claritate, faţa bronzată şi privirea ironică. Atunci, se străduia să şi-l alunge din minte, sigură că amintirea lui va dispărea. Dar imaginea lui continua s-o obsedeze. îşi

reamintea anumite cuvinte ale lui, râsul lui şi cu o claritate neaşteptată - contactul corpului lui puternic cu al ei, când dansaseră împreună... Devenea o obsesie. Dacă ar fi putut descoperi motivul, oare ar fi putut scăpa? In realitate, Nicolas îi lipsea tot mai mult cu fiecare zi.

Incercă să domine răul prin rău, luând modelul terapiei homeopatice. Timp de mai multe săptămâni, acceptă un mare număr de invitaţii. Intr-o seară, se duse să mănânce împreună cu Bridie, prietenul ei şi un prieten al acestuia.

- Vei vedea, prietenul lui Roger este acceptabil, îi spusese Bridie. Nu este deosebit de frumos, dar te cucereşte pe măsură ce-l cunoşti. O să te placă. E păcat că fetele nu prea se interesează de el, dar este atât de timid...

Lea se interesă de el. Petrecu cinci ore în compania sa şi se plictisi de moarte. Prietenul lui Roger parcă era un bloc de gheaţă! Incercă în zadar să-i smulgă un cuvânt, dar fără succes. El se mulţumi s-o fixeze cu ochii goi, lipsiţi de expresie. După două ore de eforturi, abandonă încercarea şi se refugie, la rândul ei, într-o tăcere morocănoasă. A doua zi, Bridie veni s-o vadă.

- Stiu că nu este foarte vorbăreţ, dar i-ai

plăcut mult, Lea. E foarte emotiv, asta-i tot. Data viitoare...

- Ah, nu!... Asta nu!

- Ascultă... insistă Bridie.

- Nu! i-o tăie scurt Lea. Prietenul lui Roger şi cu mine nu suntem deloc pe aceeaşi lungime de undă.

* * *

în weekendul următor, mama Leei telefonă pentru a-i anunţa sosirea lui Chris la sfârşitul săptămânii.

- Pleacă în vacanţă în Norvegia, adăugă ea.

- în Norvegia? Ce să caute acolo?

- Crede că asta o va schimba.

- Sunt convinsă! Sper că vine să ne vadă, mai întâi.

- Va rămâne în Anglia numai două zile... Ce păcat că Edward n-o va însoţi! Desigur, el trebuie să se ocupe de hotel. A lăsat-o pentru că a fost bolnavă. Doctorul i-a prescris odihnă...

- Ce are?

- Ah, nimic grav. Un pic de anemie, cred.

- Desigur, datorită surmenajului... Când soseşte? Dacă nu lucrez, o să trec s-o întâmpin la aeroport.

-Avionul ei aterizează la ora şapte, vineri seara... Crezi că poţi să te duci? Ar fi minunat. O voi suna să-i spun.

- Nu, în nici un caz. Ar fi mai bine să nu-i promit. Stii cum este la mine, la serviciu. Câteodată avem şedinţe seara...

Dar în weekendul următor, reuşi să scape mai devreme şi ajunse la aeroportul Heathrow chiar înainte de ora şapte. Când se anunţă sosirea avionului, se amestecă în mulţimea care se îngrămădea la bariere. Văzând părul blond al surorii sale, ridică mâna ca să-i facă semn. Dintr-o dată, se simţi cu mâna imobilizată în aer şi-i pieri culoarea din obraji. Chris nu era singură. Lângă ea, cu un pas nonşalant, mergea Nicolas Hunt...

Lea ar fi vrut să fugă înainte să fie văzută, dar sora sa deja o zărise. îşi dădu seama că nu mai putea să scape... Ţeapănă ca un băţ, Lea aştepta, sperând că faţa nu-i va trăda emoţia pe care o simţea.

- Eşti o scumpă că ai venit să mă întâmpini! strigă Chris, strângând-o în braţe. Ce surpriză! Si mama nu mi-a spus nimic.

- Nu eram sigură că voi putea fi liberă.

Nu îndrăzni să ridice ochii la Nicolas, dar până la urmă trebui să-l privească... Luându-şi până la urmă curajul, întoarse capul spre el. Se lovi de o privire la fel ca Antarctica în plină iarnă! Nici măcar nu-i spusese bună ziua. Remarcând

groaznica încurcătură a surorii ei, Chris începu să vorbească fără noimă.

- Detest să stau jos atâta timp! Sunt moartă de oboseală... Măcar bine că nu plouă. Ei, n-are nimic! Când i-am telefonat mamei, mi s-a părut că plouă torenţial. Am citit în ziar că Anglia nu a mai cunoscut o asemenea vară ploioasă de cincizeci de ani!

Lea dădu din cap zâmbind, fără să scoată un cuvânt. Modul în care o privea Nicolas era de-a dreptul un supliciu. Ce contrast faţă de bărbatul vesel pe care-l cunoscuse în Bahamas! Nimic nu mai este la fel, se gândi ea, cu inima strânsă.

Capitolul 9

- Mi-a spus mama că intenţionai să iei ultimul tren către Torminster. Nu ţi-ar plăcea să petreci noaptea la mine? propuse Lea. Am putea pleca împreună mâine dimineaţă. Este un tren la ora opt şi zece, care ajunge pe la douăsprezece. Te-ai simţi mai bine după un somn bun.

- Eşti sigură că nu te deranjez?

- Nu fi prostuţă. Sigur că nu! Dacă ne grăbim puţin, am putea găsi un taxi.

Lea puse mâna pe căruciorul de bagaje, dar Nicolas o respinse ferm şi calm.

- Mă aşteaptă o maşină. O să vă las acasă.

Cele două surori îl lăsară să meargă înainte.

- îmi pare rău! exclamă Chris, când el era destul de departe. Dacă ştiam că vii să mă întâmpini, te-aş fi prevenit. Nicolas m-a sunat ieri să-mi spună că pleacă la
Londra cu acelaşi avion ca şi mine. S-a oferit să mă conducă şi n-am putut să-l refuz... Nu mi-a trecut prin minte că vei veni la aeroport. Mama nu mi-a spus nimic.

- Nu-i grav.

- Ah, da? Uite ceva nou!

- Poate, dar Insulele Bahamas sunt departe, ştii... apropo, ce mai face Edward?

Chris izbucni în râs.

- E foarte furios! Nu glumesc. Dimpotrivă, a luat lucrurile foarte bine. Când m-a văzut bolnavă, a avut un adevărat şoc...

- Ce-ai păţit, de fapt?

Lea îşi găsise sora în plină formă. Dar bronzul făcea tot efectul.

- Am prins un microb care m-a ţintuit la pat o săptămână. Am avut febră mare. Am delirat o noapte întreagă. Doctorul i-a spus lui Edward că eram la capătul puterilor şi aveam nevoie de o vacanţă. Cred că a exagerat puţin. Stia că vreau să plec... Edward a fost formidabil. Va conduce hotelul de unul singur, îţi dai seama?

- Si între voi, cum mai merg lucrurile?

- De când am fost bolnavă, situaţia s-a ameliorat radical. Chiar i-a fost frică. Asta l-a şi făcut să reflecteze. Oamenii se obişnuiesc uşor cu un stil de viaţă şi nu le place să-l schimbe. E un fel de lene. Edward trăia ca în sânul lui Avram. Era momentul să-l scutur puţin!

Expresia surorii sale o făcu pe Lea să râdă. Nicolas le aştepta la uşă. O privea. Lumina înserării îl făcea să pară şi mai bronzat ca înainte. Privirea lui rece şi ciudat de fixă o tulbură pe Lea.

- Maşina mea e în parcare, spuse el.

Lucrătorul de la garaj căruia i-am încredinţat-o a adus-o ieri. Este o doamnă în vârstă, care are nevoie de îngrijiri permanente.

Lea înţelese mai bine sensul cuvintelor lui când văzu faimoasa maşină - un Jaguar albastru enorm, cu linii splendide. Era un model de colecţie, în bună stare. O jucărie care costa probabil greutatea sa în aur.

în timp ce Nicolas încărca valizele în portbagaj, Chris, uluită, mângâia formele unduitoare ale caroseriei strălucitoare.

- Ce minunăţie! O aveţi de mult?

- De doi ani. I-am mărit puterea motorului, desigur. îmi plac maşinile rapide.

Lea se strecură pe bancheta din spate, împreună cu sora sa.

- Unde să vă duc? întrebă el, aşezându-se la volan.

O contemplă în oglinda retrovizoare. Tulburată, îi dădu adresa cu o voce care tremura. Ieşiră din parcare şi merseră pe drumul spre Londra. Chris privea periferia suprapopulată cu un aer mirat.

- Nu cred că aş mai putea trăi aici! Ce circulaţie. E tot timpul la fel?

- Nu, răspunse Lea, de obicei e mai rău...

- E ciudat cât de repede putem uita... N-am plecat de prea multă vreme, dar nu-mi mai

amintesc nimic.

- Periferia, totuşi, nu s-a schimbat prea mult.

- Cum îţi merge la locul de muncă? îţi place la fel de mult? Cu ce te mai ocupi acolo?

- Tot aceeaşi emisiune. Cred că o să schimb lucrurile în curând. în meseria asta, trebuie să ai ambiţie! Dacă nu, prinzi rădăcini.

- Eşti ambiţioasă? interveni Nicolas pe un ton pe care Lea îl găsi dispreţuitor.

- De ce n-aş fi? întrebă ea.

El ridică din umeri.

- într-adevăr. înţeleg din asta că eşti.

- Vreau să reuşesc în meserie, da. Ce rost ar avea să te apuci de ceva dacă nu vrei să avansezi?

- Nu te ambala prea tare! Am pus şi eu o întrebare, fără gânduri ascunse. De ce reacţionezi întotdeauna atât de agresiv?

Lea se refugie în tăcere. El era cel agresiv! Pentru a destinde atmosfera, Chris începu să povestească despre festivalul care se desfăşurase pe insulă înainte să plece. Descrise evenimentul în cele mai mici detalii, iar când termină, Lea îşi dădu seama că erau la Londra.

- Acum, te rog să mă ghidezi, spuse Nicolas.

Cum se aplecă în faţă ca să privească pe geam, Lea îi surprinse profilul puternic, nasul

drept, gura fermă. Simţi forţa extraordinară care emana din el. în scurt timp, ajunseră acasă la ea.

Cele două surori coborâră din maşină şi Nicolas scoase bagajele lui Chris. Lea încercă să-i ia o valiză, dar el o respinse, aşa încât nu insistă. Voia să joace rolul bărbatului puternic? Cu atât mai bine!

- Ce apartament? întrebă el, cu o valiză în fiecare mână.

Ea îi spuse şi el se îndepărtă imediat.

- E într-o dispoziţie îngrozitoare, şopti Chris.

- A fost la fel de dezagreabil şi pe drum?

- Din contră, a fost foarte vesel, spuse Chris, cu un surâs maliţios. I s-a schimbat dspoziţia de când te-a văzut pe tine...

Evident, nici el nu se aşteptase la o astfel de întâlnire. Probabil că sora ei îi spusese că n-o aşteaptă nimeni la aeroport... Expresia lui glacială arăta că totul se terminase între ei.

Lea căuta cheia în poşetă. Ar trebui să încetez să visez, îşi spuse ea. N-a existat niciodată prietenie între noi... Nu, ci legături mai adânci, de care nu reuşea să scape...

Deschise uşa, iar Chris şi Nicolas o urmară în vestibul. El puse jos valizele şi după ce aruncă o privire în jur, spuse cu răceală:

- Eu am plecat. Vacanţă plăcută, Chris. Ne

vedem la primăvară...

- Da. Mulţumesc mult că ne-aţi adus până aici.

Chris aruncă o privire întrebătoare către Lea.

Nici măcar nu-i oferea ceva de băut? Lea ezită o secundă, apoi întrebă pe un ton poiticos, fără nici un entuziasm:

- Pot să vă ofer ceva de băut? Poate o cafea?

- Nu, mulţumesc, sunt grăbit, răspunse el tăios.

înainte ca ea să aibă timp să mai spună ceva, el
dispăru. Se va gândi la toate acestea mai târziu. Pentru moment, trebuia s-o instaleze pe Chris în camera de oaspeţi, să facă ceva de mâncare şi să sune la părinţii lor pentru a-şi anunţa sosirea a doua zi dimineaţă.

* * *

A fost un weekend foarte agreabil. Vremea era superbă. Sâmbătă mâncară în grădină, apoi domnul Winslow se duse să se ocupe de rondurile lui de crizanteme. Lea şi Chris îşi ajutară mama să spele vasele, înainte de a o însoţi în sat, la cumpărături. Se plimbară prin piaţă, admirând frumoasa biserică ce data din secolul al XV-lea, cârciuma pitorească din clădirea cu pereţii acoperiţi de iederă şi enormul bazin de granit, unde un copil se juca liniştit cu o

bărcuţă. După ce văzură toate minunăţiile satului, se întoarseră să ia ceaiul în grădină.

Duminica fu chiar mai liniştită. După un mic dejun copios, în timp ce părinţii lor îşi făceau siesta, fetele deciseră să facă un pic de mişcare, mergând pe câmp. La două ore de la plecare, îşi dăduseră brusc seama că se rătăciseră. Un ţăran le arătă drumul şi astfel reuşiră să ajungă acasă la timp ca să ia trenul de Londra.

Doamna Winslow îşi ascunse cu greu iritarea. Chris îi moştenise caracterul autoritar.

- Unde aţi fost? Aţi plecat de două ore! Abia ne-am văzut... Sincer, Lea, asta nu e deloc frumos.

- Sunt la fel de vinovată, spuse Chris.

- Pe ea o vedem mai des decât pe tine, de aceea o cert.

- îmi pare rău, mamă, spuse Lea.

Tolănit în fotoliul său, domnul Winslow îi făcu un semn discret cu ochiul, ceea ce o făcu să râdă. Soţia lui îl privi bănuitoare.

- Tatăl vostru ar face mai bine să vă conducă la gară! Cred că vă voi însoţi şi eu, am chef să fac o mică plimbare în seara asta.

Plecară cu toţii. în aer plutea acea dulceaţă atât de specifică a după-amiezelor englezeşti. Se apropia toamna. Frunze roşii şi brune se adunau pe trotuare. Clopotele răsunau în depărtare.

- Ai mare noroc să trăieşti aici, îi spuse Lea tatălui ei. Mama lor vorbea cu Chris, în spate. Tatăl îşi fuma pipa,
privind drumul ce şerpuia în jos, spre gară.

- Stiu, asta am visat toată viaţa. Există oameni care sunt decepţionaţi când li se împlinesc visele, dar eu nu fac parte dintre aceia. Locuiesc acolo unde doresc şi fac ceea ce vreau. E formidabil.

- Sunt bucuroasă să te văd atât de fericit, tată dragă. Ea contemplă cu tandreţe firele argintii care îi înspicau
părul negru şi ridurile mici de pe faţa veselă. Sub vechea lui haină de tweed, umerii începeau să se lase puţin, observă ea cu strângere de inimă. I se spusese întotdeauna că semăna cu tatăl ei şi era mândră de asta.

în schimb, Chris era maică-sa leită. Avea acelaşi temperament energic şi extrovertit, chipul voluntar, tenul... Dacă o priveai pe doamna Winslow, îţi dădeai seama uşor ce va deveni Chris peste douăzeci de ani. Lea avea un chip mai fin şi mai sensibil, părul mai deschis şi ochii mai visători, pe când cei ai lui Chris străluceau plini de dinamism. între cele trei femei exista, totuşi, un aer de familie. Dar Lea ştia că dacă se înţelegeau aşa de bine era din cauza tatălui lor. De un calm impenetrabil,

umorul său aplana toate conflictele familiale.

A doua zi dimineaţă, Chris plecă devreme, bucuroasă la gândul vacanţei. Lea îşi reluă munca, mai puţin veselă decât sora ei. De când îl revăzuse pe Nicolas, obsesia de care încerca să scape revenea tot mai puterncă. Nu se mai gândea decât la el. Era evident, însă, că el o uitase...

în fiecare zi, la birou, Lea primea multe prospecte destinate să promoveze piese de teatru, cărţi, expoziţii şi filme. îi dădu dispoziţie secretarei să trieze tot ceea ce i se părea demn de interes, pentru că n-avea timp s-o facă chiar ea.

La cincisprezece zile după trecerea lui Chris, tocmai intra în birou când secretara îi aduse o invitaţie la una dintre cele mai vestite galerii din Londra.

- Mi se pare ceva interesant, îi spuse ea. Original... Este un artist foarte cunoscut şi n-a mai expus de câţiva ani.

Aruncând un ochi pe invitaţie, Lea încremeni locului citind numele lui Nicolas. Expunea fotografiile celor mai frumoase femei din lume. Vernisajul avea loc săptămâna următoare şi Lea era invitată. Un ciudat amestec de furie şi de bucurie o cuprinse. Ceruse oare personal să fie

invitată?

- Vă duceţi? întrebă secretara.

- Poate, o să mă gândesc.

îşi luase cronometrul, un teanc de casete cu înregistrări şi adăugă:

- Cobor în studio. încerci să-mi rezervi o jumătate de oră de înregistrare mâine după-amiază? Am reuşit, în fine, să obţin un interviu de la chirurgul acela celebru. Este foarte punctual, insistă să fie programat după-amiaza.

- Voi insista, dar ştiţi cum e, îmi vor spune să-l programez la orele obişnuite...

- Insistă, totuşi...

- Sigur, spuse tânăra cu un uşor suspin. Va trebui să-mi folosesc din nou farmecul! Le voi spune că sunteţi un adevărat tiran! Câteodată merge... O să li se facă milă de mine şi-mi vor acorda ceea ce doriţi.

în faţa surâsului ei şiret, Lea izbucni în râs. în liftul care o ducea la studio, se gândi din nou la Nicolas Hunt, trecând în revistă toate motivele pe care le avea pentru a-l uita. în multe privinţe, semăna prea mult cu Phil. Era seducător, fermecător, amuzant şi vorbea bine... Dar nu reuşea să tragă definitiv o linie peste povestea asta. De ce nu se putea împiedica să creadă că, în realitate, era unic?

Cuprinsă de un impuls subit, decise să se ducă la vernisaj. îi va arăta că nu se lasă intimidată. Făcea pe distantul? Ei bine, îi va răspunde cu aceeaşi monedă! Orgoliul o împiedica să se ducă singură. Atunci, nu-şi putea imagina că avea nevoie de un bărbat? Dar meseria o pasiona, viitorul ei era promiţător, îşi iubea modul de viaţă şi oamenii cu care lucra. Nu, nu avea nevoie de un bărbat.

In timpul săptămânii care precedă vernisajul, Lea încercă să găsească pe cineva care s-o însoţească. Ii elimină, din oficiu, pe bărbaţii căsătoriţi, ceea ce reducea enorm numărul celor la care ar putea apela. Ii excluse şi pe cei care manifestaseră un interes altfel decât profesional faţă de persoana ei. Nu-i mai rămăsese decât Mike Cully, producător la departamentul de teatru şi, în timpul liber, mare iubitor de fotografii. Invitarea lui i se părea normală, deoarece nu avea decât două pasiuni: munca lui şi fotografia.

Intr-o zi când prânzea la cantină, îl văzu stând la masă şi se apropie de el. Ridică spre ea o faţă foarte palidă, încadrată de un păr negru şi aspru.

- Pot să iau loc? întrebă ea.

- Cu plăcere, răspunse Mike, arătându-i un scaun. Nu ne-am mai văzut de mult timp! Ce mai

faci, Lea?

Inchise dosarul din care tocmai citea.

- Sper că nu era ceva important? întrebă Lea, gândin- du-se că poate îl deranjează.

- Asta? Nu! nu... Liste de actori. Caut cu disperare o actriţă capabilă să imite accentul scoţian şi pe cel american. Trebuie, în plus, să aibă şi o voce de copil. Aşa ceva nu găseşti la orice colţ de stradă.

Lea izbucni în râs şi puse în faţa lui invitaţia lui Nicolas.

- Ce-i asta? întrebă Mike privind-o. Pot s-o citesc? Ia te uită, nu ştiam că te interesează fotografia...

- Crezi că merită deplasaresa?

- Dacă merită? se indignă el. Dar nu ştii cine este? Nicolas Hunt este unul dintre cei mai buni fotografi din lume! Trebuie să fi auzit măcar vorbindu-se despre el! Dintr-un chip, poate face lucruri extraordinare. Zilele trecute, la dentist, am văzut într-o revistă una dintre pozele lui pe copertă. Magnific... Nu are nici un trucaj în fotografii, e numai magie. Magie, pur şi simplu...

Lea asculta cu interes, bucuroasă că cineva îl lăuda pe Nicolas. Admiraţia lui Mike o fascina şi o umplea, în acelaşi timp, de o mândrie absurdă.

- Trebuie neapărat să merg la expoziţia asta,

încheie Mike. Tocmai înghiţise momeala, cu cârlig cu tot.

- Mergi cu mine, invitaţia e pentru două persoane.

- Cu cea mai mare plăcere. Crezi că va fi acolo? Crezi că vom putea să-i vorbim? Aş fi foarte bucuros să-l întâlnesc!

- Va fi acolo... De fapt, îl cunosc. Ţi-l voi prezenta.

Câştigase de două ori! Dacă îl aducea pe Mike, era bine
ca Nicolas să remarce...

- îl cunoşti? Ar fi trebuit să-mi spui! Te-aş fi scutit de această lungă expunere, dacă ştiam că vorbesc cu una dintre prietenele lui.

- Prietenă e cam mult spus... Il cunosc, asta-i tot. Fii liniştit, expunerea dumitale m-a interesat enorm. Nu ştiam totul despre munca lui. L-am întâlnit acum două luni, în timpul vacanţei.

- In Bahamas! Sigur! exclamă el. A făcut o serie de fotografii acolo, acum doi ani. Erau atât de frumoase, încât revistele se băteau pe ele.

Chipul lui slab vibra de entuziasm, iar ochii îi străluceau. Purta întotdeauna nişte blugi vechi şi o cămaşă deschisă la gât. Puteai să-l confunzi cu un student sau chiar cu un cântăreţ pop. Era un om pasionat, căruia nu-i păsa cum arată sau ce

cred alţii despre el.

- Trebuie să plec, spuse ea după o clipă. Cum facem cu vernisajul? Bem un pahar înainte de a merge? Cunoşti barul de lângă Leicester Square? Vrei să ne întâlnim acolo la ora şapte?

- Voi fi acolo!

In ziua vernisajului, veni acasă mai devreme decât de obicei. După-amiază se duse la un coafor foarte scump de pe Bond Street. El îi făcu o coafură care corespundea perfect impresiei pe care voia să i-o dea lui Nicolas. Voia să pară foarte profesională. Alese o rochie de lână bej, elegantă şi totodată sexy. Işi puse apoi nişte cercei mici cu rubine şi se machie cu grijă, întinzând pe tenul încă bronzat un strat subţire de fon de ten. Perfect, îşi spuse ea, examinându-se în oglindă. Nu-i mai rămânea decât să-şi ascundă nervozitatea la ideea de a-l vedea pe Nicolas.

Mike Cully era la bar la ora stabilită. Nu făcu nici un comentariu la adresa toaletei Leei, deoarece nici măcar nu remarcă ce purta. Se lansă într-un discurs tehnic despre aparatele de fotografiat. Un pic vexată de indiferenţa lui, constată totuşi cu plăcere că Mike îmbrăcase un costum. în onoarea lui Nicolas, desigur. Dorea să facă impresie bună, şi el... Cu cămaşa sa

albastru deschis şi cravata bleumarin, arăta chiar prezentabil.

Ieşiră din bar şi el începu să vorbească despre munca lui.

- Primim texte foarte interesante. Teatrul radiofonic cunoaşte un fel de renaştere. televiziunea a montat atât de puţin, în ultima vreme încât actorii s-au întors la noi. Cu atât mai bine! Radioul mi se pare mult mai pasionant decât televiziunea. Dumitale, nu, Lea?

- Ba da, de aceea şi lucrez la radio.

- Nu vrei să faci televiziune?

- Nu, pentru moment în orice caz. Poate că ar fi mai bine pentru cariera mea, dar sunt foarte bucuroasă aici.

La intrarea în galerie, o plasatoare zâmbitoare le dădu ghidul expoziţiei, precum şi un pahar cu vin roşu. încercui numele Leei pe listă, apoi îi propuse s-o prezinte drectorului galeriei şi lui Nicolas Hunt. Lea refuză politicos şi, urmată de Mike, se amestecă printre vizitatori.

Fotografiile erau prezentate pe panouri mari de lemn, aliniate cu artă. Invitaţii se plimbau printre ele, admirându-le.

In timpul vizitei, Mike a vorbit tot timpul. Lea sfârşi prin a-l ignora, preferând să folosească

mai mult ochii decât urechile. Unele femei din fotografii erau celebre, altele complet necunoscute. Toate erau superbe. Nicolas alesese un unghi şi un decor diferit pentru fiecare. Dincolo de aparenţa exterioară se desprindea adevărata personalitate a modelului. Aveai impresa că sunt cunoştinţe apropiate.

-Aceste fotografii vor fi publicate într-un album, spuse Mike după ce consultase catalogul. După părerea mea, va fi un best-seller.

Un mic grup de jurnalişti care discutau cu însufleţire, trecu pe lângă ei, îmbrâncindu-i în trecere. Mike îi fulgeră cu privirea şi o luă pe Lea de talie, trăgând-o de-o parte.

- Nu puteţi fi mai atenţi? mormăi el la adresa grupului turbulent.

Alertat de această voce iritată, un bărbat înalt, în smoching, se întoarse spre ei. Nicolas... Văzând braţul lui Mike în jurul Leei, chipul lui se înăspri, iar sprâncenele i se încruntară ameninţător. O privi pe Lea, care simţi un nod în gât sub privirea lui ucigaşă. O ciudată senzaţie de ameţeală o cuprinse. Oare se înşelase în privinţa lui de la început?

Capitolul 10

- Mike! spuse Lea cu o voce cât putea de calmă, voiai să-l cunoşti pe Nicolas Hunt, nu-i aşa?

Urmărindu-i privirea, Mike îl văzu pe bărbatul înalt care venea spre ei.

- El este? şopti el incitat. Da, îl recunosc! Nu-mi imaginam că e aşa de înalt şi solid. Are ceva... ameninţător.

- Da, e adevărat.

Acesta era, într-adevăr, cel mai potrivit cuvânt pentru a defini atitudinea lui Nicolas Hunt. Unde se afla bărbatul fermecător şi fără griji, pe care îl cunoscuse în Bahamas?

- Este atât de multă sensibilitate în opera sa. Dacă-l vezi, întâi nu ştii ce să crezi, reluă Mike. Dacă-i vezi faţa asta dură... e curios.

- Sst! O să te audă!

Nicolas se opri în faţa lor. Ea îi surâse larg.

- Bună seara! Iţi mulţumesc pentru invitaţie şi te felicit pentru expoziţie. Este pasionantă. El este Mike, unul dintre colegii mei de la departamentul teatru. Adoră fotografiile şi este unul dintre fanii dumitale.

Fără nici un cuvânt, Nicolas strânse mâna ce i se întinsese.

- Faceţi o treabă absolut fantastică! exclamă acesta din urmă cu entuziasm. Sunt fericit să vă cunosc.

Lea se îndepărtă puţin, pentru a-i lăsa să vorbească. Auzea vocea exaltată a lui Mike şi pe Nicolas, care răspundea monosilabic. Făcea eforturi vizibile pentru a fi cât se poate de politicos. Apoi, conversaţia lor alunecă spre tehnică, pentru ca să mai tragă cu urechea. Prefera să admire fotografiile. Cunoscuse atâtea femei superbe... Nu, fără îndoială, n-avea ce să spere de la el. Dar atunci, cum oare să-şi explice furia pe care o manifesta în această seară? Pentru a mia oară se întreba ce se petrecea oare în mintea acestui diavol de bărbat.

Se opri în faţa unei vedete de cinema fotografiată într-o rochie de mătase albă în stil grecesc. Dar, în loc s-o plaseze sub coloanele unui templu antic, Nicolas o fotografiase la un balcon din Manhattan. Pe geamul fumuriu din spatele ei se putea citi numele reflectat de firma luminoasă a unui cinematograf. Lea contemplă fotografia superbă, când auzi vocea lui Nicolas trezind-o din reverie.

- E ultima dumitale victimă?

Ea tresări.

- Poftim? Despre ce vorbeşti?

- Despre colegul dumitale. Când intenţionezi să-l trimiţi la plimbare? Bărbaţii nu rezistă prea mult lângă dumneata! Câteva întâlniri şi apoi îi arunci ca pe nişte şosete vechi! Acesta pare prea fericit încă pentru a bănui ce-l aşteaptă. Cred că e ultimul pe lunga dumitale listă. Mă înşel, oare?

Roşie de indignare, ea răspunse:

- Nu ies cu Mike. Este doar un coleg de serviciu, nimic mai mult. Cum dorea să vină, l-am invitat să mă însoţească.

Vrusese, cu toate acestea, ca Nicolas să-l considere pe Mike drept iubitul ei, dar îşi schimbase părerea.

- De ce eşti aşa de rău? întrebă ea cu o licărire sfidătoare în ochi.

- Adevărul e rareori flatant, din păcate!

- Dar te înşeli! Nu sunt deloc femeia pe care o crezi!

- Ah, desigur! Numai că eu judec după fapte, nu după vorbe. Dacă aş avea chef şi timp, aş încerca să înţeleg de ce eşti într-o stare psihologică atât de deplorabilă. Ce anume te-a făcut să te transformi într-o femeie incapabilă să trăiască emoţii sincere?

Vorbea pe un ton monoton şi rece, care o sperie pe Lea mai mult decât dacă ar fi strigat. Roşie până în vârful urechilor, se temea să nu fie auzit de cei din jur.

- Vorbeşte mai încet! Te aude toată lumea! şopti ea, tremurând. Ceea ce spui este complet fals... nu înţelegi nimic...

Se întrerupse brusc. Nu-i putea explica de ce se poartă aşa, fără a evoca logodna ruptă cu Phil, iar asta n-ar fi suportat să recunoască. De aceea, se repezi pe neaşteptate spre uşă, uitând de Mike. Profund rănită de dispreţul lui Nicolas, era pe punctul să izbucnească în lacrimi. îi înţelegea furia, dar cum să-i explice cum stăteau lucrurile?

Afară, începuse să plouă. Deja se formaseră băltoace mari pe trotuare. Tremurând de furie şi de indignare, căută un taxi. Spera că Mike n-a auzit cuvintele lui Nicolas! Era suficient un singur cuvânt spus cuiva din birou şi zvonul s-ar fi răspândit imediat... reproşurile lui Nicolas erau atât de nedrepte! Prin răceala ei, se ferea, pur şi simplu, de suferinţe. Nu era rece şi insensibilă, din păcate. De altfel... ar fi preferat să fie aşa, să nu încerce asemenea sentimente pentru un

bărbat care o detesta.

Tocmai dădea colţul, când auzi nişte paşi în urma ei. Se uită repede peste umăr şi văzu chipul aspru al lui Nicolas. Din fericire, apăru un taxi liber. Când o văzu că se urcă în maşină, Nicolas mări pasul. Lea se aplecă spre şofer şi-i spuse să demareze.

- Domnul nu este cu dumneavoastră, domnişoară? se miră acesta.

- Nu.

Demară. Prin oglinda retrovizoare, îl observă pe Nicolas sărind şi el într-un taxi. Inima îi stătu în loc. O va urmări?

Ce să facă? Să-i ceară şoferului s-o ducă la un cinematograf? Nicolas era capabil să intre după ea. Ar fi fost mai bine să se ducă acasă şi să încuie bine uşa. Dacă ar fi sunat, nu i-ar fi deschis, asta-i tot. Aruncă din nou o privire. Maşina lui Nicolas dispăruse! In loc să fie uşurată, Lea căzu într-o descurajare totală. Viaţa era, într-adevăr, prea complicată...

Tocmai se pregătea să intre în apartament, când Nicolas apăru lângă ea. Stupefiată, nu avu timp să mai facă nimic. Incercă să intre repede, dar el o luă fără menajamente de braţ şi intrară amândoi în vestibul.

- Ce faci aici? întrebă ea, încercând cu disperare să-şi revină. Vernisajul dumitale... Nu poţi să-ţi părăseşti invitaţii! Ce vor crede?

- Puţin îmi pasă! Am început o discuţie, am venit s-o încheiem.

- Este o nebunie! Intoarce-te la vernisajul dumitale.

El închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea.

- La naiba cu vernisajul meu. Oricum, mă plictiseam de moarte. O să mă bârfească mai bine în absenţă. Poate vor fi chiar sinceri... Mi-ar fi plăcut să fii şi dumneata. Si nu te mai preface surprinsă că mă vezi. Stiai bine că o să te ajung.

- Nicidecum! minţi ea cu obrajii în flăcări.

- Ba da, Lea, ştiai. Ce-ar fi dacă am juca cinstit pentru o schimbare? încă din prima zi m-ai acuzat că-ţi fac avansuri şi nu ţi-am ascuns că îmi plăceai. Nu neg nimic. Eu sunt incapabil să mă prefac... De ce fugi mereu de mine?

- N-am nici un chef să discut cu dumneata. La ce bun? Sunt...

Se întrerupse. Gâtul îi era uscat şi parcă avea febră.

- Sunt obosită, reluă ea. Aş vrea să pleci, Nicolas...

- Nu, spuse el cu vehemenţă. Nu înainte să-mi

explici de ce te temi atât de mult să te angajezi într-o relaţie! Vreau să ştiu, Lea! Nu-mi place deloc să mă joc de-a ghicitul. Nu cedez niciodată, aşa că mai bine spune-mi. Să evităm pierderea de timp.

- Faci din ţânţar armăsar! exclamă ea.

Pentru a-şi da timp de gândire, se duse la bucătărie şi puse apă la fiert. El o urmă.

- S-ar spune că e prima dată când ai o aventură de vacanţă! zise ea pe un ton care spera să fie degajat. Greşeşti dacă iei lucrurile în serios. Ne-am cunoscut, am petrecut câteva zile împreună, ei şi? Asta nu-ţi dă dreptul să dai buzna şi să-mi pui întrebări care de care mai stupide.

- In cazul acesta, de ce eşti atât de nervoasă?

- Cine n-ar fi, în aceste condiţii? replică ea sarcastic.

Făcu un pas spre ea, iar Lea se încordă toată.

- Nu te apropia!

O prinse de braţ cu furie.

- Faci pe indiferenta? întrebă el. Ei bine, dovedeşte-mi că eşti cu adevărat!

Işi înclină capul şi puse stăpânire pe buzele ei cu o violenţă sălbatică. Ea începu să tremure imediat aproape convulsiv, ca şi cum ar fi

străbătut-o un curent electric. O prinse de talie şi o lipi de el. Incapabilă să mai reziste gurii lui lacome, închise ochii, învinsă.

Când îşi ridică în sfârşit capul, ea deschise ochii cu regret.

- Priveşte-mă! îi ordonă el. Mai îndrăzneşti să spui că n-am trăit decât o aventură de vacanţă?

Ochii lui albaştri o fixau intens. In faţa mutismului ei, încruntă sprâncenele.

- Lea, chiar înainte de a părăsi galeria, m-ai acuzat că nu înţeleg nimic. Aveai dreptate. Dar vreau să înţeleg. Ce fel de femeie eşti? Cum poţi nega ce se petrece între noi? Pasiunea sărutului nostru? Te iubesc, adăugă el cu o voce alterată de emoţie.

Ea îşi reţinu respiraţia neîncrezătoare.

- Ai auzit ce am spus? întrebă el cu bruscheţe.

Si Phil îi spusese că o iubea, dar o părăsise pentru altă femeie.

- Lea, răspunde-mi!

- Reflectam... murmură ea.

Si dacă n-o minţea? Dacă o iubea cu adevărat? Ah! îşi dorea atât de mult să-l creadă... Tocmai ăsta era pericolul. Avea nevoie de dovezi.

- De ce să reflectezi? Ţi-am spus doar că sunt

îndrăgostit de tine.

Ea îşi plecă ochii şi constată că apa începuse să fiarbă în ibric. Cu un suspin exasperat, el se aplecă şi stinse flacăra.

- Incetează să mai schimbi vorba.

- N-am spus nimic! protestă ea.

- Cuvintele sunt inutile, chipul tău vorbeşte pentru tine. Este transparent, spuse el mângâindu-i obrazul cu neaşteptată tandreţe. Asta mă derutează atât de mult la tine. Surâsul şi ochii tăi îmi spun una, iar vorbele alta. Când te strâng în braţe, aş jura că mă doreşti la fel de mult ca şi mine. In clipa următoare, însă, fugi fără un cuvânt de explicaţie. Pentru mine e o tortură, Lea. Nu te înţeleg. Dacă aş putea să te uit! In avionul care mă aducea în Anglia, îmi spuneam că nici măcar nu voi încerca să te revăd. Dar, îndată ce te-am văzut la aeroport, am ştiut că trebuia să fac o ultimă încercare. După aceea, am cerut să-ţi trimită invitaţia la expoziţie... şi când te-am văzut cu tipul ăla, toate speranţele mi s-au năruit. Iţi place să torturezi oamenii? Iţi place să mă faci gelos?

- Bineînţeles că nu, murmură ea, roşind.

- Atunci, de ce procedezi astfel, Lea? De ce?

Ea se îndepărtă şi se duse la fereastră, în faţa

unui cer plin de nori. Nu era lună. Numai lumina felinarelor se reflecta în apa de pe străzi.

- Când am ajuns în Bahamas, puse ea cu voce scăzută, logodnicul tocmai mă părăsise.

Nicolas o ascultă nemişcat, fără s-o întrerupă. Ea îi povesti totul.

- înţelegi de ce n-aveam încredere în tine? încheie ea. Nu doream să mai sufăr...

- îl mai iubeşti?

- Nu!

- Dar la început... când ai sosit pe insulă... când ne-am întâlnit... încă îl mai iubeai?

Cu moartea în suflet, ea înclină din cap.

- Credeam că da.

- Iată de ce te-ai purtat atât de rău cu mine! Doreai să mă faci să plătesc răul pe care ţi l-a făcut un idiot.

- Nu-i adevărat!

- Ba da! Te-ai hotărât să-i înnebuneşti pe bărbaţi, pe mine, pe Max Estada, pe tipul acela de la hotel... Si eu care credeam că pur şi simplu te temeai să te îndrăgosteşti! Speram însă, cu timp şi răbdare, dacă nu te grăbeam, mai devreme sau mai târziu, tu...

Se întrerupse, cu respiraţia tăiată. Furia lui o

sperie pe Lea. Făcu un pas înapoi, tremurând ca o frunză.

- Si în tot acest timp, te jucai cu mine precum şoarecele şi pisica, nu-i aşa? Ai gheare ascuţite, Lea... Zgârii până la sânge...

- Nu, şopti ea, scuturând energic din cap.

- Te-ai folosit de mine, continuă el, nemilos. Nu aveai dreptul... In fine, te-ai distrat copios. Acum, e rândul meu să mă răzbun! Nu voi permite niciodată unei femei să mă ridiculizeze.

Se apropie de ea şi o prinse în braţe. Ea întoarse capul, crezând că o va săruta. De unde! El o ridică şi o aruncă pe umăr ca pe un sac. Ignorându-i ţipetele şi loviturile de pumni, o duse în dormitor şi o aruncă pe pat. Inainte să se dezmeticească, se aruncă asupra ei şi o sărută cu o brutalitate vecină cu ura.

Eforturile ei disperate de a scăpa nu avură drept rezultat decât să sporească furia lui Nicolas. Parcă dorea să-i facă rău. Simţi cum i se scurg lacrimi pe obraz. După un timp care i se păru o eternitate, el o lăsă şi o privi o clipă. Apoi, atinse cu degetul obrazul ei ud de lacrimi.

- Ah, nu... doar n-o să începi să plângi! De data asta, n-o să reuşeşti să mă înduioşezi!

Ea îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

- Nu voiam să-ţi fac rău, Nicolas. Greşeşti crezând că încercam să mă răzbun. De la început, ţi-am spus că nu doream să mă implic. îmi era teamă, foarte teamă. De aceea am fugit...

- Dar de ce, Lea? întrebă el, privind-o scrutător.

- Ţi-am spus. Mă temeam...

- De mine?

Ea clătină din cap fără să răspundă.

- Sunt oare atât de fioros? întrebă el cu blândeţe.

Ea suspină.

- Mă temeam să nu mă îndrăgostesc de tine.

îşi regretă imediat mărturisirea. Nu va întârzia să-i pună altă întrebare, decisivă de data asta. O prinse de bărbie, obligând-o să-l privească în faţă.

- Cine îmi spune că eşti sinceră?

- Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru... Cum să am încredere în tine? în anumite privinţe, îmi aminteşti de Phil.

- Ah, da?

- Stii că la sosirea mea în Bahamas, sora mea

m-a avertizat că eşti un afemeiat? Ca Phil... şi am crezut-o.

- Ai crezut-o?

- Dar ce sperai? Prima dată când te-am văzut, pe plajă...

- Stiu, am fost lipsit de tact. Numai Dumnezeu ştie cât mi-am reproşat-o! Dar erai atât de frumoasă întinsă acolo.
A fost cât pe ce să te trezesc cu un sărut. Ai scăpat ca prin urechile acului. Ar trebui să-mi mulţumeşti! La urma urmei, n-am făcut decât să dau la o parte puţin nisipul de pe tine...

- Da, iar eu am înţeles imediat că trebuie să n-am încredere în tine.

- Lea, vreau să mă căsătoresc cât mai repede cu tine. Te iubesc. Cred că şi tu ai putea să mă iubeşti.

Ea îşi muşcă buza.

- Mi-e atât de teamă să nu sufăr, mărturisi ea.

O emoţie adâncă umbri ochii albaştri ai lui Nicolas. Tremurând, ea adăugă:

- Dar e prea târziu. Sunt deja îndrăgostită de tine. Nu te-ai întrebat de ce am părăsit insula atât de brusc? In ziua aceea, am înţeles că Phil

nu mai conta pentru mine şi că acum trebuia să mă tem de tine. Iţi găseam prea multe puncte comune cu el.

- Te rog, încetează să ne pui în aceeaşi oală!

- Mă temeam că o să mă faci să sufăr, cum a făcut-o el. Atunci, am fugit. Când am venit în Bahamas, nu doream decât un lucru: să uit trecutul şi să profit de vacanţă. Dar cu cât te vedeam mai mult, cu atât te plăceam mai mult... Dacă ne-am fi întâlnit... peste un an, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- Refuz să aştept anul viitor! Te vreau acum. Te iubesc acum...

începu să-şi plimbe încet mâna pe pieptul ei, coborând apoi spre coapse.

- Când îmi vei spune că mă iubeşti? Eu eram cât pe ce să ţi-o mărturisesc în ziua când ne-am dus în golful lui Ebben. Te admiram, lungită pe puntea vasului şi ştiam că te iubeam. Văzându-te pe plajă, m-am gândit că erai minunată. Aş fi vrut să te fotografiez. Ai un corp minunat... un păr splendid, fin, mătăsos...

Luă o şuviţă blondă în mână şi o lăsă să i se scurgă printre degete.

- Eram nerăbdător să deschizi ochii ca să le văd culoarea. Bănuiam că sunt albaştri. Foarte limpezi. Apoi te-ai trezit. Erau verzi... mult mai frumoşi decât îmi imaginasem.

Ea îi luă mâna.

- Nicolas, dar dacă nu va dura?

- Ce vrei? Certitudinea absolută? Nimeni nu ţi-o poate oferi. Mă poate lovi o maşină, mâine dimineaţă. M-ai putea părăsi pentru un spicher de la B.B.C. Singurul lucru pe care-l avem cu siguranţă este prezentul, Lea. Si cred că am putea face ceva mult mai interesant decât să vorbim.

- Ce anume?

- Ceva ce trebuia să facem de mult: dragoste.

O sărută pe gât şi ea închise ochii, tremurând de voluptate.

- Simt nevoia să te ating, murmură el. Te doresc de săptămâni de zile. Nu există decât o modalitate de exprimare a sentimentelor profunde. Cuvintele nu ajung. Ai putea să-mi spui că mă iubeşti fără să rosteşti o silabă... Ca şi muzica, dragostea are limbajul ei propriu. Un limbaj universal.

Atunci, Lea îl mângâie astfel încât să ştie cu

ce pasiune îl iubea. Da, ştia că dragostea adevărată n-are nevoie de cuvinte pentru a-şi face cunoscută profunzimea...

Sfârşit